Jude Deveraux

Puterea dragostei

Jude Deveraux

Puterea dragostei

Unu

Kingman, California, iulie 1913

O adiere ușoară de vânt legăna iarba și frunzele pomilor de pe cei o mie cinci sute de acri de pământ roditor ai fermei Caulden. Erau

piersici, nuci și migdali.

Porumbul se uscase din cauza căldurii pârjolitoare. Ca de obicei, nu căzuse un strop de apă în ultimele două luni și acum toată lumea spera ca ploaia să mai întârzie câteva săptămâni până ce hameiul va fi gata de

cules.

Hameiul, principala recoltă a familiei Caulden, era aproape copt. Se ridica pe stâlpi până la o înălțime de aproximativ patru metri și jumătate și începuse să se îngălbenească. Părea gata să plesnească de suculentă. În câteva

săptămâni culegătorii vor sosi și vor începe să taie vițele de hamei de pe suporturile lor, pentru ca apoi să le pună la uscat.

Era dimineață, foarte devreme, iar lucrătorii obișnuiți ai fermei de-abia începuseră să se scoale și să se

pregătească de treburile zilnice. Deși devreme, era deja foarte cald, iar majoritatea erau nevoiți să lucreze cât era ziua de lungă în câmp, fără să aibă cum să se ferească de soarele arzător. Unii mai norocoși își petreceau ziua în câmpurile umbrite de

hamei, unde viţele înalte formau o boltă ce ţinea adăpost contra soarelui.

Prin mijlocul fermei trecea un drum prăfuit foarte circulat din care se desprindeau alte drumuri secundare ce duceau la hambarele şi barăcile lucrătorilor şi la cuptoarele unde se usca

hameiul.

În centrul fermei, orientată către nord, se ridica locuința impozantă a familiei Caulden. Era construită din cărămidă roșie și avea pe părțile laterale două terase vopsite în alb. Camerele de la etaj aveau balcoane.

Palmierii înalți și magnoliile bătrâne se ridicau deasupra casei, adăpostind-o de soare și păstrând-o întunecoasă și răcoroasă în interior.

În dormitorul de la etajul al doilea, cu vedere spre vest, Amanda Caulden încă dormea. Părul ei bogat,

de culoarea castanei, era strâns într-o coadă groasă ce-i cădea pe spate. Cămașa de noapte era încheiată până la ultimul nasture de sub bărbie, iar manșetele îi acopereau încheieturile mâinilor. Dormea întinsă pe spate, cu mâinile de-a lungul

corpului, iar cearceaful îi acoperea perfect pieptul.

Așternutul era foarte puțin deranjat, patul arătând de parcă de-abia fusese făcut. Și, totuși, o femeie de douăzeci și doi de ani își petrecuse noaptea acolo.

Camera era la fel de

ordonată ca și patul. Cu excepția tinerei femei ce încă dormea, erau foarte puține semne de viață în cameră. În afara patului, scump și de bună calitate, ca și femeia de altfel, mai erau două scaune, o masă, un dulap și perdelele de la cele trei ferestre. Nu

existau mileuri de dantelă pe masă și nici trofee câștigate de vreun admirator la bâlci. Nu se vedea nici o pereche de papuci de mătase sub pat.

Nu exista nici o cutie cu pudră pe măsuța de toaletă sau ace de păr uitate la vedere.

În interiorul dulapului și în sertare totul era la locul lui. Nu existau rochii îngrămădite în spatele șifonierului, care să fi fost cumpărate sub impulsul momentului și apoi niciodată îmbrăcate. Pe un raft, sub una din ferestre,

erau optsprezece cărți legate în piele, toate de o valoare intelectuală deosebită.

Nu exista nici un roman de dragoste despre o fată tânără și frumoasă sedusă de un bărbat chipeș.

De pe scările din spate apăru grăbită

doamna Gunston, îmbrăcată în rochia ei albastră impecabilă. Își îndreptă coloana și stătu câteva clipe în dreptul ușii de la dormitorul Amandei pentru a-și calma respirația. Apoi, ciocăni scurt și intră în cameră.

— Bună dimineața,

spuse ea cu voce tare, militărească ce de fapt însemna:

„Dă-te jos din pat imediat!” sau „N-am timp se te dădăcesc”. Traversă repede camera şi merse la ferestre unde începu să tragă de draperii de parcă erau duşmanul ei cel mai

feroce. Era o femeie cu niște dimensiuni impresionante: osoasă, cu fața lată, cu picioare mari și mâini ca niște lopeți.

Amanda se trezi la fel de ușor cum dormise. Într-un moment dormea, iar în secunda următoare era deja

trează privind la doamna Gunston.

Doamna Gunston se cutremură, așa cum făcea de altfel întotdeauna, la aspectul firav al Amandei. Era greu de crezut că aceste două ființe aparțineau aceleiași specii; doamna Gunston mare și

greoaie, iar Amanda înaltă, subțire, și cu un aspect fragil. Dar doamna Gunston era exasperată de feminitatea Amandei pe care o considera un semn de slăbiciune.

— Iată-ți programul, spuse doamna Gunston, aruncând o bucată de

hârtie pe masă. Va trebui să te îmbraci...

Verifică pe o altă bucată de hârtie pe care o scoase dintr-unul din multiplele ei buzunare... r o c h i a *vieux-rose* cu jabou de dantelă. Știi despre care este vorba?

— Da, răspunse Amanda blând. Știu.

— Bine, zise scurt doamna Gunston, de parcă aceasta era o mare realizare din partea Amandei. Micul dejun este la ora opt fix, iar domnul Driscoll te așteaptă.

Cu aceste cuvinte părăsi camera.

De îndată ce ușa se

închise Amanda începu să caște și să se întindă... apoi se opri brusc și privi în jur vinovată, de parcă cineva ar fi văzut-o. Nici tatăl ei și nici logodnicul, Taylor Driscoll, nu aprobau acest gen de maniere.

Amanda nu avu însă timp să analizeze dacă

întinsul sau căscatul meritau a fi aprobate sau dezaprobate, pentru că avea foarte multe de făcut.

Cu mișcări pline de grație se grăbi să-și studieze programul. În fiecare seară Taylor îi pregătea programul pentru a doua zi. Taylor

nu urma să-i fie numai soţ, el îi era deja şi profesor. Tatăl ei îl angajase cu ani în urmă când Amanda avea paisprezece ani, sperând ca educaţia dată de el să facă din Amanda o doamnă. Când Amanda a împlinit douăzeci de ani, iar Taylor a

considerat că e destul de educată pentru a fi considerată o „femeie de societate”, i-a cerut tatălui ei permisiunea de a se căsători cu ea în momentul în care va fi suficient de educată pentru a deveni soție.

Tatăl Amandei, J. Harker Caulden, a fost

încântat și a acceptat de îndată în numele fiicei lui. Nimănui nu i s-a părut important să-i ceară părerea și Amandei.

Într-o seară, la cină, Taylor a întrerupt o conversație despre influența barocului în lumea de azi, pentru a-i

spune că se vor căsători. La început ea n-a știut ce să răspundă. J. Harker i-a spus că începând din acea zi e logodită cu Taylor.

Taylor a zâmbit și a adăugat:

— Dacă ești de acord cu căsătoria, asta-i tot!

J. Harker era îngrozit

de ideea de a-i da unei femei posibilitatea de a alege.

— Bineînțeles că este de acord! tună el.

Amanda, cu obrajii roșii, își privea mâinile pe care le strângea cu putere în poală.

— Da, reușise ea să șoptească.

Să se căsătorească cu Taylor! se gândi ea pe tot parcursul cinei. Să se căsătorească cu acest bărbat înalt și frumos care știa totul, care-i fusese profesor și îndrumător, încă de când era adolescentă! Era un vis la care nu îndrăznise niciodată se

se gândească. După cină pretextă o durere de cap și se retrase în camera ei. Nu auzi cuvintele pe care tatăl ei le bombăni:

— E exact ca maică-sa!

Grace Caulden își petrecuse cea mai mare parte a vieții singură în cămăruța de zi de la

ultimul etaj.

Amanda nu reuşi să adoarmă toată noaptea şi greşi testul de a doua zi pe care i-l dăduse Taylor despre politica lui Charles I. El o certase foarte tare şi ea jurase să devină demnă de marea onoare de a-i fi cândva soţie.

Va munci, va studia și va învăța mult și, poate că într-o zi, va fi demnă de el.

Bineînțeles, că nu va ști niciodată nici pe jumătate din câte știa el despre lume și viață, dar unei femei nu i se pretindea să știe atât de multe ca unui bărbat.

Tot ce-și dorea era să-l mulțumească pe Taylor și să-i fie cea mai bună soție.

Ridică programul acelei zile de pe masă. Încă o dată fu străbătută de un fior de recunoștință când văzu scrisul ordonat și mărunt al lui Taylor. În

fiecare seară el își făcea timp în programul lui aglomerat de studiu, despre cum se conduce o fermă, pentru a-i scrie ei ce avea de făcut a doua zi.

Începu să memoreze programul zilei de astăzi.

7:15 a.m. Scularea și îmbrăcarea.

8:00 a.m. Micul dejun: ou fiert timp de trei minute, o felie de pâine prăjită, cafea cu lapte (laptele va fi jumătate din cantitatea cafelei). Vom discuta despre revizuirea taxelor de către președintele

Wilson.

8:42 a.m. Învăţat verbele neregulate din limba franceză în vederea examinării. Eseu despre etica puritană.

11:06 a.m. Exerciţii de gimnastică cu doamna Gunston.

11:32 a.m. Baie.

12:04 a.m.

Recapitularea, în vederea examinării, a familiei de păsări din care fac parte cintezoii.

1:00 p.m. Masa de prânz: carne fiartă de pui, fructe proaspete, limonadă.

Vom discuta despre simbolism în lucrarea lui Gray intitulată *Elegie*

din curtea unei biserici de țară.

2:12 p.m. Examinarea verbelor neregulate din limba franceză.

2:34 p.m. Pictură în acuarelă, dacă rezultatul testului este peste 96 de puncte.

Dacă nu... învățat!

3:11 p.m. Odihnă.

4:37 p.m. Cusut împreună cu doamna Gunston. Practica în croitorie.

5:39 p.m. Îmbrăcarea pentru cină. Îmbraci rochia roz *Jeanne Hallet*. Nu uita cureaua roz!

6:30 p.m. Cina: două legume fierte, pește fiert/lapte degresat.

Discuția va include subiecte legate de capodoperele literare de la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea.

7:38 p.m. Lectura cu voce tare în sala de lectură; în seara asta, pasajul din *Walden* de Thoreau. (Fii pregătită să discuți despre flora și

fauna regiunii.)

9:10 p.m. Pregătirea pentru culcare (exerciţii de respiraţie).

10:00 p.m. Culcarea.

În cele din urmă, îmbrăcată în rochia elegantă aleasă de Taylor, de la croitorul ei, Amanda părăsi camera

și se îndreptă spre baia de la capătul holului.

Privi repede spre unul din ceasurile răspândite prin toată casa, la insistențele lui Taylor, și văzu că se încadrase exact în timp. Timpul destinat băii pentru dimineață era de patru minute... Taylor o

cronometrase și apoi scăzuse un minut pentru eficiență, își verifică părul în oglindă pentru a se asigura că nici o șuviță nu stătea dezordonat. Taylor considera șuvițele rebele un semn de neglijență din partea unei femei. Ieși din baie, văzu că e

în întârziere cu patruzeci și cinci de secunde și începu să coboare grăbită scările.

— Amanda!

Era vocea lui Taylor, joasă, adâncă și plină de dezaprobare.

Stătea în umbră la picioarele scărilor, cu ceasul de buzunar în

mână.

Sprâncenele întunecate îi erau apropiate din cauza privirii încruntate. Imediat, Amanda își încetini mersul, sperând ca bătăile puternice ale inimii să nu-i fie auzite.

— Unde te grăbești, Amanda? întrebă el cu

tonul cu care cineva ar fi întrebat:

„Unde vrei s-o ștergi?” Era un amestec de groază și neîncredere.

Amandei nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să-l mintă pe Taylor.

— Mă grăbeam, ai dreptate, spuse ea blând. Îmi cer scuze.

— Bine. Băgă ceasul înapoi în buzunarul de la vesta costumului negru pe care-l purta.

Taylor arăta întotdeauna impecabil. Nu vedeai nici o cută sau vreun fir de praf pe hainele lui. Putea merge într-o mașină deschisă pe un drum plin de praf

și rămânea la fel de curat ca în clipa când se urcase în mașină. Indiferent cât era de cald, Taylor nu transpira niciodată. Stătea întotdeauna drept, într-o poziție rigidă, cu umerii trași înapoi ca ai unui soldat. Era înalt, foarte subțire (ceea ce

dovedea, după cum spunea el, că își controlează unul din instinctele cele mai primitive ale omului – foamea) și nepermis de frumos. Taylor se întoarse spre Amanda și o examina. Se asigură că fiecare fir de păr e la locul lui, că rochia era

bine călcată, că ciorapii erau întinși, că pantofii erau lăcuiți.

Văzu că stătea foarte dreaptă, n-ar fi admis ca femeia cu care urma să se căsătorească să aibă umerii aplecați și găsi că arată prea... prea feminină. Se răsuci pe călcâie și se îndreptă

spre camera unde se servea masa, în timp ce Amanda lăsă să-i scape un suspin de ușurare. Trecuse cu bine de inspecție și, mai mult decât atât, el nu se înfuriase prea tare din cauză că ea coborâse scările în grabă, lucru pe care îl detesta atât de

tare.

Curtenitor, Taylor îi ținu scaunul și apoi se așeză în capul mesei. Ca de obicei, mama ei mânca în cămăruța în care stătea toată ziua, iar tatăl ei mâncase mai devreme.

Uneori Amanda se gândea că tatăl ei nu

voia să mănânce cu ea și cu Taylor pentru că discuțiile lor elevate îl plictiseau. La urma urmei, J. Harker părăsise școala în clasa a opta pentru a-și întreține familia și de aceea dorea atât de mult ca fiica lui să primească o educație aleasă și să se

căsătorească cu un bărbat cu maniere.

Servitoarea îi puse în față oul și felia de p âine prăjită, iar Amanda știu că trebuie să înceapă conversația. Lui Taylor îi plăcea ca ea să învețe pe dinafară programul pe care el i-l pregătise atât de minuțios.

— Cred că desființarea taxelor asupra vânzării lânii a fost una din principalele reforme ale președintelui Wilson.

Taylor nu spuse nimic, dar aprobă din cap, astfel încât ea știu că spusese ceva corect.

Era atât de greu să-și

amintească toate evenimentele curente!

— Iar taxele asupra produselor realizate din lână au fost micşorate cu treizeci şi cinci la sută. Desigur că asta a fost în defavoarea fermierilor americani care vând lâna, dar pe de altă parte fabricanţii americani

pot cumpăra lână de oriunde de pe glob.

Taylor aprobă.

— Şi zahărul?

— Taxele pe zahărul importat îi protejează pe cultivatorii de trestie de zahăr din Louisiana şi pe cei de sfeclă de zahăr din Vest.

El îşi ridică o

sprânceană și o privi.

— Nu știi nimic altceva despre taxele aplicate asupra zahărului?

Disperată, ea își scotoci în memorie.

— Ah, da, taxele asupra zahărului vor fi ridicate peste trei ani. Fermierii care cultivă

sfeclă spun...

Priviră amândoi în sus, în timp ce J. Harker dădu buzna în cameră. Era un omuleţ mic şi îndesat, cu o privire furioasă, care cu mult timp în urmă descoperise că singurul mijloc de a obţine ceva era să iei pur şi simplu.

Pornise de la nimic pentru ca în momentul de față să dețină cea mai mare fermă de cultivat hameiul din lume.

Luptase pentru fiecare lucru pe care-l deținea, luptase chiar și atunci când nu fusese cazul, și fiecare pumn încasat îl făcuse și mai

furios.

— Privește asta, spuse Harker, întinzându-i lui Taylor o scrisoare. La el nu existau maniere preliminare gen „bună dimineața”. Nici măcar nu schiță vreun semn prin care să arate că ar fi remarcat prezența fiicei

sale în încăpere. După părerea lui,

Taylor era cel mai deștept bărbat de pe pământ. Familia lui ilustră, deși nu poseda nici măcar un penny, educația lui, manierele elegante, ușurința de a se comporta în societate erau lucruri care îi

inspirau lui Harker un respect profund. Ștergându-și cu grijă colțurile gurii cu un șervet, Taylor luă scrisoarea și o citi.

— Ei bine? întrebă J. Harker în felul său direct.

Taylor o împături cu grijă și întârzie să-i

răspundă. Scrisoarea era de la guvernatorul Californiei care îl atenționa că ar putea să apară probleme anul ăsta, din cauza lucrătorilor care veneau să culeagă hameiul. Uniunea Mondială a Muncitorilor hotărâse să vină la Kingman și să

încerce să-i facă pe muncitori să intre în grevă, împotriva cultivatorilor de hamei. Cum ferma Caulden ar fi prima aleasă, guvernatorul bănuia că necazurile vor începe acolo. Taylor nu luă în seamă faptul că J. Harker se holba la el şi

continuă să se gândească. Anul acesta prețul hameiului era foarte scăzut și ferma Caulden va fi nevoită să nu țină cont de legi, pentru a termina lucrul cât mai repede. Asta era probabil problema pe care o vor avea liderii muncitorilor, dar acei

oameni puteau fi manipulaţi.

Nu contribuise oare suficient, J. Harker, la diverse acţiuni nobile, în Kingman, pentru a putea acum să ceară sprijinul şerifului şi ar ajutoarelor sale? Da, se putea negocia liderii muncitorilor.

Partea a doua a scrisorii guvernatorului îl îngrijora pe Taylor și cu siguranță că îl înfuriase pe J. Harker. Guvernatorul voia să-l trimită pe un oarecare profesor de colegiu, care tocmai fusese numit secretar executiv al imigrației și al Muncilor

sezoniere la Kingman, pentru ca acesta să preîntâmpine necazurile care s-ar ivi.

Era în ordine dacă acest profesor ar fi fost un om prost, dar Taylor se îndoia de asta. Un doctor în economie al Universităţii din Heidelberg din

Germania! Fără îndoială că acest bărbat își petrecuse ultimii patruzeci de ani din viață, studiind problemele muncitorilor și nu fusese mai departe de două mile de un campus universitar.

Fără îndoială că era cu totul de partea

muncitorilor și habar n-avea de problemele pe care le are proprietarul unei ferme, de cât costă cultivarea hameiului.

Se aștepta doar ca proprietarul „bogat” să plătească sume exorbitante pentru a potoli lăcomia culegătorilor.

Taylor privi spre J. Harker.

— Invită-l să vină aici, spuse el.

— Aici? La Kingman? Fața lui J. Harker se înroșise puternic. Ura ideea ca guvernatorul să-i spună, lui cum să-și conducă ferma. Era pământul lui, nu-i așa?

Dar culegătorii erau oameni liberi. Dacă nu le plăcea ceea ce se întâmplă puteau pleca oricând. Şi totuşi guvernatorul credea că are dreptul să-i spună lui J. Harker cum să-şi conducă propria fermă.

— Nu, spuse Taylor. Vreau să spun, invită-l

aici în casă. Înainte ca Harker să poată protesta, Taylor continuă: Gândește-te numai, e un profesor de colegiu sărac, care câștigă probabil două mii cinci sute, trei mii pe an, mă îndoiesc că a văzut vreodată o fermă ca asta. Adu-l aici acum,

cu câteva săptămâni înainte de venirea culegătorilor și arată-i că nu suntem monștri, arată-i... Se opri și-și întoarse privirea spre Amanda, care întinsese mâna după farfuria cu gem.

—Nu, zise el simplu și Amanda își retrase

imediat mâna.

— Un profesor de colegiu? spuse J. Harker. Cine va avea grijă de el? Cu hameiul gata pentru a fi cules nu pot pierde nici un minut și am nevoie de tine...

— Amanda, spuse Taylor, făcând-o să tresară.

Ascultase numai parțial conversația lor din moment ce n-o viza pe ea și acum Taylor o surprinsese visând cu ochii deschiși.

— Amanda se va ocupa de el, spuse Taylor. Poate discuta despre unele aspecte economice și, dacă nu

știe suficient, el o poate învăța. De asemenea îi poate arăta Kingman-ul. Poți face asta, nu-i așa, Amanda?

Amândoi o priviră cu niște ochi flămânzi ca ai unui șoim ce urmărește un iepure pe un câmp deschis. Erau oamenii pe care voia cel mai mult

să-i mulțumească, dar știa că nu se descurca prea bine cu persoane străine. Nu cunoscuse prea multă lume, rareori erau trecute întâlniri în programul ei și, când acest lucru se întâmpla, avea prea puține de spus. Oamenii nu păreau interesați să

discute despre revărsarea Nilului.

Le plăcea să vorbească despre dans (ceea ce ea nu făcuse niciodată), despre haine (hainele ei erau alese întotdeauna de către Taylor), de filme (nu văzuse niciunul până acum), de baseball (nu

văzuse niciodată un meci, deși cunoștea toate regulile jocului, obținuse 98 de puncte la acel test) și despre mașini (ea rareori ieșea undeva și atunci numai însoțită de Taylor și de șofer, așa că, știa prea puține despre automobile). Nu, nu se

descurca deloc în prezența străinilor.

— Amanda? spuse Taylor ridicând tonul.

— Da, voi încerca, zise ea sinceră, gândindu-se că poate cu un profesor de colegiu va fi mai ușor de discutat decât cu ceilalți oameni.

— Bine, spuse Taylor părând dezamăgit de ezitarea ei.

Privi spre ceasul înalt din fundul camerei. Ai întârziat cu trei minute față de program.

— Du-te la învățat.

Ea se ridică imediat.

— Da, Taylor. Privi spre tatăl ei. Bună

dimineața, șopti ea înainte de a părăsi încăperea.

Ajunsă în camera ei, se așează la birou, trase un sertar și-și scoase notițele despre verbele neregulate din limba franceză. La ora zece fix se apucă de studiul despre etica puritană.

Greși de două ori un cuvânt și fu nevoită să o ia de la început.

Taylor insista ca fiecare lucrare a ei să aibă o formă perfectă, fără nici o greșeală.

La ora unsprezece doamna Gunston o aștepta într-o cameră de la subsol.

Amanda îmbrăcase pentru ora de gimnastică o rochie albastră ce-i ajungea până la jumătatea gambei. Taylor spusese că această rochie este necesară, dar îi comandase o altă rochie, foarte decentă, lungă până la pământ, pe care

trebuia să o îmbrace pe deasupra, în timp *ce* cobora scările din spate pentru a ajunge la subsol. Întotdeauna folosea scările din spate, pentru că pe cele din față putea fi văzută.

Timp ce treizeci de minute doamna Gunston o supusese

unui program riguros.

La ora 11:30, obosită și înfometată, Amanda avu voie pentru șaptesprezece minute să facă o baie rece (Taylor spunea că apa fierbinte îmbătrânește pielea). Potrivit programului ei obișnuit după baie trebuia să se îmbrace, să

învețe pentru a doua zi și să fie gata pentru masa de prânz de la ora unu fix.

Dar azi se întâmpă ceva neobișnuit.

Când doamna Gunston apăru în cameră la ora 12:45 cu tava cu mâncare, Amanda se simți brusc

îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat cu domnul Driscoll? întrebă ea, gândindu-se că numai moartea l-ar putea face pe Taylor să se abată de la program.

Cu ochii măriți de uimire Amanda luă noul program și începu să-l citească:

De la ora 1:17 la 6:12 p.m. Citește următoarele:

Veblen's Instinct of Workmemship

Hoxie's Scientific Management

Royce's Philosophy of Loyalty

Montgomery's Labor and Social Problems.

6:00 p.m. Îmbrăcarea pentru cină. Îmbraci rochia albastră din sifon, cu perle.

6:30 p.m. Cina: două legume fierte, pește fiert, lapte degresat, o bucată de prăjitură cu ciocolată.

7:30 p.m. Discuție asupra celor citite.

9:30 p.m. Pregătirea de culcare.

10:00 p.m. Culcarea..

Amanda privi spre doamna Gunston.

— Prăjitură cu ciocolată? șopti ea.

Servitoarea intră și așează pe masă cele patru cărți, apoi părăsi camera. Doamna

Gunston ridică una din ele.

— Acest bărbat, Montgomery, a scris cartea asta. Este cel care vine aici.

Trebuie să știi despre ce să discuți cu el, așa că nu mai visa la prăjitură și apucă-te de treabă. Se răsuci și părăsi camera

cu un aer oficial.

Amanda nu se gândise niciodată prea mult la cei care lucrau la câmp. Câteodată se întrerupea din citit și privea în depărtare, văzându-i cum lucrează în soarele arzător, dar întotdeauna se întorcea la cărţile ei fără să le

acorde prea multă importanţă.

Citi toată după-amiaza, parcurgând două din cărţile de pe listă şi când sosi ora cinei se simţea în stare să discute cu Taylor despre cele citite.

Nu se aşteptase la reacţia lui de supărare.

Părea că citise cărţile dintr-un punct de vedere greşit. Trebuia să le citească din punct de vedere managerial.

— N-ai învăţat nimic de la mine? îi spuse Taylor pe un ton rece.

Fu trimisă în camera ei fără să primească prăjitura cu ciocolată.

Trebuia să scrie un studiu lung din care să reiasă de ce cartea doctorului Montgomery și celelalte, susțineau puncte de vedere greșite. La miezul nopții Amanda încă mai scria și începuse deja să deteste numele doctorului Montgomery.

Îi întorsese pe dos viața liniștita, îl făcuse pe Taylor să fie furios pe ea, o silise să lucreze multe ore în plus și, cel mai rău, o costase o bucată de prăjitură cu ciocolată.

Dacă ăsta era rezultatul produs de cartea lui, atunci la ce te

puteai aşteptă din partea omului? zămbi obosită şi se gândi că e prea alintată. Doctorul Montgomery era un profesor bătrân şi sărac care nu ştia nimic despre economia adevărată, ci numai despre economia de pe hârtie. Îşi imagină un

bărbat cu părul cărunt aplecat deasupra unui birou, înconjurat de un teanc de cărți prăfuite și se întrebă dacă a văzut vreodată un film. Poate că vor merge împreună la Kingman și... își reprimă acest gând. Taylor spusese că filmele alterează mintea

oamenilor și că aceia care se duc să le vadă sunt oameni din clasele inferioare. În niciun caz acest professor de colegiu nu ar dori să vadă ceva atât de degradant.

Se întoarse din nou asupra studiului său despre cât de greșită era

cartea doctorului Montgomery.

Doi

Era a șasea zi a cursei *Harriman Derby* ce avea loc între Los Angeles și Phoenix.

Cei doi bărbaţi din Stutz erau din ce în ce mai obosiţi. Timpul destinat odihnei fusese folosit pentru reparaţii.

În dimineața asta intraseră în noroi, așa că atât mașina roșie de curse cât și cei doi bărbați erau acoperiți din cap până în picioare de pământ uscat. Numai buzele erau curate și ochii din spatele ochelarilor de protecție.

Fusese o cursă

îngrozitoare, cu porţiuni de drum nemarcate, cu locuitorii oraşelor prezenţi pe margine fără să ţină seama de maşinile care treceau cu mare viteză. În unele oraşe aceştia chiar stăteau în mijlocul drumului aşteptând ivirea maşinilor.

Nu văzuseră niciodată mașini care să meargă cu șaizeci de kilometri pe oră și nu realizau ce viteză mare era. Mulți dintre piloți au avut de ales între a intra într-un copac și a muri pe loc sau a intra în spectatori și a-i târî după mașină.

Majoritatea au ales copacul. De multe ori spectatorii erau furioși pe piloți și aruncau cu pietre în ei.

Uneori încercau să-l lovească pe pilot pe spate în semn de bucurie. Indiferent ce făceau, erau principala cauză pentru care piloții

își pierdeau viața. Hank Montgomery, pilotul Stutzului, fu prudent în timp ce reducea viteza la patruzeci de kilometri pe oră, la intrarea în micul oraș de fermieri de la granița statului Arizona. Lângă el se afla mecanicul Joe Fisher care se aplecă pentru a

vedea ce era înainte. Totul părea nemișcat și deodată, după ce trecură de prima clădire, văzură cauza acestei liniști. În stânga lor, intrat într-o clădire, se afla Metz-ul lui Barney Parker. Barney zăcea în mașină părând mai mult mort decât viu. Hank încetini

când Joe strigă și arătă cu mâna înainte. Un grup de locuitori înarmați cu bâte, pietre și unii chiar cu carabine și puști de vânătoare se îndreptau spre mașina lui Barney. Când auziră zgomotul făcut de motorul mașinii lui Hank se opriră, apoi o

luară spre el.

— Trebuie să plecăm de aici! strigă Joe.

Fură înconjurați de grupul de locuitori înarmați care-l priveau furioși. Hank se gândi că ar putea apăsa pe accelerator, intrând în viteză în masa de oameni sau...

Făcu cea mai rapidă mișcare din viața lui. Răsuci repede volanul rigid și o luă pe strada secundară, deși Joe țipa la el să nu facă așa ceva. Dacă strada se înfunda erau pierduți. Era evident că locuitorii acestui oraș amorțit detestau mașinile care le

tulburau liniștea de zi cu zi, le speriau caii și le făceau mersul pe trotuar nesigur.

Dacă puneau mâna pe el, s-ar fi putut ca Hank să nu mai poată povesti despre această cursă.

La capătul străduței se vedea o lumină.

Strada se termina cu o curte unde o femeie își hrănea găinile... sau tocmai terminase, pentru că acum stătea și privea paralizată la mașina care se îndrepta cu viteză spre gardul ei.

Hank și Joe se aplecară în același timp în momentul în care

botul mașinii izbi în plin gardul. Când ridicară din nou capetele fură atacați, de o mulțime de găini care băteau speriate din aripi. Hank aruncă una din brațele lui, apoi se aplecă în față pentru a goni două de pe capotă. Joe înhață una din interiorul

mașinii și o aruncă afară.

După ce ajunseră de partea cealaltă a gardului, Hank încetini și privi înapoi.

Femeia scutura pumnul amenințător în timp ce găinile zburau în toate direcțiile, iar în spatele ei veneau

alergând locuitorii revoltaţi.

— Ai înnebunit? strigă Joe peste zgomotul făcut de motor, în timp ce Hank întorcea maşina din nou în oraş. Hai să plecăm odată de aici.

— Mă duc să văd dacă pot să-l iau pe

Barney, strigă Hank la rândul lui.

— Nu, vei... începu Joe, apoi se rezemă de speteaza scaunului în timp ce Hank prindea viteză. Cine era el să protesteze? Era doar mecanicul, în timp ce Hank era proprietarul și pilotul. Ce conta că era

și viața lui în pericol?

Hank făcea întotdeauna ce voia.

Joe se ținu cu mâinile de portiera mașinii în timp ce Hank acceleră până ajunse la șaizeci pe oră. Văzu cotitura după care se afla mașina lui Barney și se rugă ca Hank să nu ia curba cu...

Simți mirosul cauciucului încins și trase o înjurătură când Hank luă curba cu șaptezeci de kilometri pe oră, aproape încălecând trotuarul de pe partea opusă.

— Ia arma! strigă Hank.

Joe îl ascultă și ridică

pistolul pe care Hank îl ținea întotdeauna jos, dar știa că mâinile îi tremură prea tare pentru a-l putea folosi.

Barney ieșise din mașină și era înconjurat numai de trei locuitori.

Mecanicul lui îl părăsise cu două zile în urmă. Privea zăpăcit,

dar când văzu maşina lui Hank apărând în viteză de după colţ înţelese ce se întâmplă. Fără să mai privească la maşina lui distrusă sări în maşina lui Hank, aterizând direct în braţele lui Joe.

Era greu de ieşit din orăşelul de provincie plin de găuri făcute de

câinii de preerie, de cactuși uriași și de porți care trebuiau mereu deschise și închise la loc.

Joe se plângea întruna de greutatea lui Barney, iar Barney nu înceta să spună cum ar fi câștigat el cursa dacă nu intra în acea clădire din cauză că încercase să ocolească

un câine.

— Oasele animalului ăluia blestemat sunt prea tari pentru cauciucuri, spuse Barney.

Joe și Hank priviră unul la altul și o oră mai târziu, la aproximativ șase mile în afara altui orășel, Hank opri

mașina și-i spuse lui Barney să coboare.

— Nu mă poți lăsa aici! exclamă Barney. Voi muri de sete.

— Numai dacă ai uitat să mergi pe picioarele tale, spuse Hank plecând mai departe. Joe se lăsă pe spate și scoase un

suspin.

— Nu m-am simțit în viața mea atât de ușurat. Încotro acum, șefu'?

— Spre linia de sosire!

Hank Montgomery câștigă cursa *Harriman Derby* și se scutura de noroiul de pe el, în timp ce se îndrepta spre

podium pentru a primi trofeul mare din argint înmânat de primarul din Phoenix.

Joe îl aştepta la capătul scărilor. Erau în cursă de opt zile fără să doarmă şi tot ce-şi dorea acum era o baie şi un pat.

— Ne-ai rezervat

camere aici, nu-i așa? îl întrebă el pe Hank în timp ce lumea îl felicita.

— Ți-am rezervat un apartament, iar pentru mine ultimul etaj de la *B r o w n* , spuse Hank râzând.

— Ultimul...? începu Joe, apoi se opri. Hank nu se comporta ca un

om bogat...dar nici ca un profesor de colegiu.

— Ei bine, eu mă duc la culcare. Vii și tu?

— Peste câteva clipe, spuse Hank, scoțându-și casca din cap și încercând să-și aranjeze părul care în mod normal era de un blond închis.

Joe urmări privirea lui Hank care era ațintită spre o tânără drăguță care stătea la marginea mulțimii.

— Vei da de bucluc, îl avertiză. Joe, apoi plecă ridicând din umeri, ceea ce Hank Montgomery făcea era numai treaba lui.

Îl plătea bine pe Joe și împărțea întotdeauna câștigul de la curse cu el.

Asta era tot ce-l interesa pe Joe.

Se întoarse și-și făcu drum prin mulțime.

Doctorul Henry Montgomery își adună hârtiile și cărțile, le băgă în servieta grea de piele

și părăsi clasa. Era un bărbat înalt, cu umeri laţi, iar costumul de culoare închisă îi venea de minune, scoţându-i în evidenţă corpul atletic pe care-l întreţinea de ani de zile prin exerciţii. Foarte puţini din colegii lui şi, spera el, niciunul dintre

studenți nu-i cunoșteau trecutul. Pentru ei era un profesor de economie cu excelente referințe, care dădea teste dificile și pretindea mult studenților. Unii dintre profesori nu erau de acord cu ideile lui și la începutul fuseseră îngrijorați că ar putea

supăra părinții unor studenți bogați, dar atâta vreme cât doctorul Montgomery a stat în banca lui și nu a fost implicat în nici un scandal l-au acceptat. Nu știau de bogăția familiei lui sau că în timpul vacanțelor participa la cursele de

automobil și nici nu ghiceau că mai există o altă latură a lui Henry Montgomery.

Hank merse pe jos aproximativ o milă și jumătate până la locuința lui situată la capătul unei străduțe liniștite.

Casa, construită din

cărămidă, era înconjurată de vegetația luxuriantă specifică ținutului însorit al Californiei. Hank zâmbi la vederea casei, tânjind după liniștea și grija maternă a doamnei Soames, menajera casei. Avea de citit lucrările studenților și apoi

trebuia să continue munca la cea de-a doua carte despre management.

În clipa când deschise ușa casei, doamna Soames năvăli în cameră, aducând cu ea un amestec de mirosuri de mâncare, cu fața numai zâmbet. Doamna

Soames era o excelentă bucătăreasă, dar își etala pe haine diverse feluri de mâncare.

— Ai venit, spuse ea fericită, întinzându-i o scrisoare. E de la oamenii aceia din Nord de care vrea guvernatorul să ai grijă.

— Nu asta e ceea ce a

spus el, începu Hank. A... Se opri, pentru că nu avea niciun rost să-i explice din nou care era de fapt meseria lui. Deschise scrisoarea în timp ce doamna Soames rămase în picioare privindu-l, știind că n-avea niciun rost să-i ceară să plece. Se

încruntă când termină de citit.

— Se pare că familia Caulden vrea să vin și să stau la ei. Vor să fiu oaspetele lor până ce hameiul va fi cules.

— Pun la cale ceva, spuse suspicioasă doamna Soames.

Hank se frecă pe nas.

— Probabil că vor să-i cunosc și să-i plac. Nu voi putea ține partea lucrătorilor, atâta vreme cât stau în casa luxoasă a proprietarului.

— Deci, ai de gând să te duci la ei?

Hank puse scrisoarea pe masă.

— Le voi refuza

oferta generoasă. Mai am treabă aici cu niște studenți, așa că voi rămâne până aproape de sosirea culegătorilor de hamei.

— Bine! spuse hotărâtă doamna Soames. Acum stai jos și odihnește-te. Ți-am pregătit o cină grozavă.

Doamna Soames merse la bucătărie fiind mai puțin calmă decât părea Hank.

Prea multă lume profita de dragul ei doctor Hank. Dar doctorul Hank credea că trebuie să-i ajute pe cei mai amărâți ca el și și-ar fi sacrificat și viața

pentru ei. Ea știa lucrul ăsta mai bine decât oricine. Cu șase ani în urmă fusese căsătorită în Maine cu un bărbat odios, care-i fusese soț aproape douăzeci de ani. Era beţiv. O bătea. Avea cicatrici din cauza bătăilor lui, dar nimeni nu voia s-o ajute să

scape de el. Familia ei îi spunea că se căsătorise cu el la bine și la rău și că se întâmplase să dea numai peste rău. Îi impresiona când îi vedeau cicatricile, dar n-aveau cum s-o ajute. Poliția nu se amesteca.

Spitalul unde petrecuse o săptămână

odată când aproape o omorâse i-o dăduse înapoi lui. Fugise de la el de trei ori, dar întotdeauna o găsise. Aproape că-şi pierduse orice speranţă când doctorul Montgomery, conducând una din maşinile lui de curse, trecu pe acolo şi văzu

cum e bătută de beţiv. Doctorul Montgomery opri maşina, sări afară, îl pocni în faţă pe bărbatul ei şi o luă pe doamna Soames în maşină. La început ea fu suspicioasă în privinţa frumosului tânăr, dar apoi se întrebă: „Ce-ar putea să vrea de la mine?”

O duse acasă la familia lui, care locuia într-o casă mare și spațioasă. Casa era proprietatea familiei încă de dinainte de Revoluția Americană. Mama lui, o femeie de o frumusețe uimitoare, coborâse pe scări și o privise lung pe doamna

Soames.

— Încă un animal rătăcit, Hank? întrebase ea și apoi își continuase drumul mai departe.

Doamna Soames stătu la familia Montgomery timp de trei luni încercând să se facă cât mai utilă, până când doamna

Montgomery spuse că nu mai poate ține casa fără ea.

Doctorul Hank i-a obținut divorțul și pentru a fi sigur că nimic n-o va mai supăra îi ceru să vină cu el în California unde fusese numit profesor de economie.

Doamna Soames acceptase bucuroasă și ultimii cinci ani fuseseră cei mai fericiți din viața ei, dar acea trăsătură a lui de caracter, care o salvase pe ea, era cea care o îngrijora cel mai mult. Îi păsa prea mult de cei mai necăjiți decât el. Îi păsa de cel care

aducea cărbunii și o punea pe doamna Soames să păstreze întotdeauna o bucată de plăcintă pentru el. Cu toate acestea existau câțiva oameni, persoane cunoscute și cu o educație aleasă, cu care doctorul Hank nu fusese tocmai politicos.

Anul trecut fusese publicată acea cartea a lui, care produsese at âta agitație.

Știa că era ceva în legătură cu a fi de partea servitorilor și a oamenilor de jos. Dar Doamna Soames era convinsă că era o carte bună, dar care crease cu

siguranță multă neliniște. Unioniștii veniseră sa-l viziteze. Păreau foarte nervoși, ochii li se învârteau peste tot, iar doamna Soames numără banii pe care îi lăsară în urma lor.

Băgă plăcinta în cuptor și apoi începu să

zdrobească cartofii. Iar acum, acești fermieri bogați voiau ca dragul ei doctor Hank să vină să locuiască o vreme la ei. Voiau să-l corupă, cu siguranță. Voiau să-i dea să bea vin la fiecare masă, să-l hrănească cu sosuri franțuzești și să-l provoace o indigestie.

Și, ce era cel mai rău, voiau să-i primejduiască viața dragului ei doctor Hank pentru acele scursori ale societății. Dragul, neprețuitul ei doctor Hank n-avea de ce să-și riște viața pentru o mână de oameni pe care nici măcar nu-i cunoștea.

Avea destule de făcut la colegiu.

Lăsă deoparte cartofii piure și se duse în camera de zi, de alături. El stătea relaxat pe canapea citindu-și hârtiile și sorbind din whisky. Soarele care apunea îi lumina părul blond și-l făcea să arate

ca un înger. Era frumos ca un înger, se gândi ea, privindu-i profilul. Un bărbat atât de frumos! Atât de bun, de generos, de drăguţ!

Traversă camera pentru a trage draperiile, ca lumina soarelui să nu-l deranjeze şi văzu o

limuzină decapotată trăgând în faţa casei. Un şofer într-o uniformă de un alb impecabil stătea în faţă. Pe locul din spate era o femeie tânără şi frumoasă, îmbrăcată într-o rochie albă de mătase, având pe cap o pălărie enormă, le fel de albă, decorată cu

pene de struț ce-i cădeau ușor de-a lungul feței. Părul femeii era de un roșu puternic, singura culoare ce contrasta cu albul general.

Doamna Soames trase la loc draperiile și își roti ochii în sus. O făcuse din nou.

Ea încercase să-i explice că era bine să salveze bătrânele ca ea din situații neplăcute,

Dar atunci când salva tinere, acestea așteptau ceva de la el... ceva în genul căsătoriei și al unei familii, de exemplu.

Îi aruncă o privire dezgustată. Era prea

matur ca să facă lucruri din astea.

Merse în faţa lui, îi luă ziarul din mână şi începu să-l împăturească.

— Ai un musafir, îi spuse ea sec. Înaltă, cu părul roşu, cred că e făcut cu henna, foarte drăguţă,

Hank își dădu whisky-ul peste cap și privi nedumerit.

— Nu-mi amintesc...

Când bărbaţii au goluri în memorie, n-ai ce să faci.

Existau chiar atât de multe femei în viaţa lui, încât nu și-o amintea pe această femeie

uimitoare? își îngustă ochii în timp ce-i luă paharul și-l băgă într-unul din buzunarele șorțului.

— Are niște sâni cât prora unui vapor.

Hank zâmbi, amintindu-și despre cine era vorba.

— Blythe Woodley.

Gura doamnei Soames exprima dezaprobare.

— Are un catalog de mostre pentru tapet în mână.

Faţa lui Hank păli.

— E în faţa casei? Cred că eu voi ieşi prin spate. Spune-i...

— Nu-i voi spune

n i m i c zise indignată doamna Soames.Ai făcut-o pe biata femeie să creadă ceva ce nu-i adevărat, așa că va trebui să dai ochii cu ea, ca un bărbat adevărat, nu să fugi prin spate ca un laș. Vru să mai spună ceva, dar renunță, se întoarsa pe călcâie și ieși

din cameră.

Hank își îmbrăcă încet jacheta și se pregăti să înfrunte persoana care trebuia să vină. Blythe îi fusese studentă în urmă cu trei ani. El fusese impresionat de inteligența ei, de dorința de cunoaștere, de grija

cu care își făcea lucrările, de întrebările pe care le punea în timpul orelor și nu în ultimul rând de sânii ei enormi.

Nu fusese nimic între ei. Nici chiar atunci când ea rămăsese după ore pentru a-i mai pune întrebări și pentru a-i da

ocazia ca între ei să fie o relaţie mai intimă, el se ţinuse la distanţă. Nu se atingea de studentele lui.

La începutul noului an şcolar el se aşteptase să o vadă din nou, dar ea nu mai apăru. Apoi, într-o zi, o văzu traversând curtea

universității îmbrăcată cu o rochie care era mai potrivită pentru dans decât pentru școală. O oprise și o întrebase ce mai face. Nu-i plăcu ce află, familia ei, care era destul de săracă – nu ca a lui Hank – o prezentase fiului unui vechi prieten de-al

tatălui ei. Petrecuseră vara împreună și sfârșiseră prin a se logodi. Abia după logodnă află că el nu era de acord ca ea să-și continue studiile. La insistențele familiei ei și a lui renunțase la facultate și se înscrisese la o școală de artă

culinară.

Lui Hank nu-i plăcu acest lucru. Detesta ideea de a dispune cineva cum vrea de viaţa altei persoane, dar dacă asta o făcea pe Blythe fericită nu era treaba lui.

Îi spusese că mergea să ia prânzul cu logodnicul ei şi, sub

impulsul momentului, îl invită și pe el. Tot sub impulsul momentului el acceptă. Poate că nu fusese vorba doar de impuls, ci și de tonul vocii lui Blythe, de rugămintea care se ascundea în spatele cuvintelor, de tristețea din ochii ei. Luă prânzul

cu ei și văzu că lucrurile stăteau mai rău decât se așteptase. Logodnicul lui Blythe era evident speriat la gândul că viitoarea lui soție ar putea fi la fel de deșteaptă sau chiar mai deșteaptă decât el. Îi explică binevoitor lui Blythe menu-ul scris în

limba franceză. Hank știa că Blythe vorbea și scria fluent în limba franceză. Îl întrebă pe Hank despre cartea lui, apoi, înainte ca el să răspundă, o bătu părintește pe Blythe pe mână spunând că ar fi mai bine să n-o plictisească cu o

asemenea conversație intelectuală. Iar Blythe fusese singura fată care anul trecut greșise răspunsul la o singură întrebare la examenul din finalul anului școlar!

Nu-i plăcuse ceea ce văzuse, dar n-avea de gând să intervină. Aflase deja că atunci când

interveneai între o femeie drăguță și logodnicul ei sau soțul ei sau tatăl ei aceasta aștepta în final s-o iei de nevastă. Femeile urâte îți mulțumeau din suflet pentru ajutor și-și vedeau de treaba lor, dar femeile frumoase se așteptau să-ți petreci

restul vieții alături de ele.

Așa că, plecase de la acel prânz fără să facă nimic, fără să-i spună că-și va irosi viața alături de acel bărbat plin de el. Dar apoi...

Ieșise câștigător în cursa *Hamman Derby* și era asaltat de toți, din

toate părţile, care îl felicitau. Nu se mai simţea ca un profesor de economie, ci ca un bărbat tânăr şi puternic ce ţinea în mână un trofeu de argint în timp ce toată lumea îl ovaţiona. Şi apoi, la marginea mulţimii o văzu pe Blythe Woodley

îmbrăcată în rochia albă, cu părul ei roșu ce-i cădea pe spate. Nu mai stătu pe gânduri, întinse brațul liber spre ea și ea veni și se lipi de el ca un al doilea trofeu.

La hotel, după ce închisese ușa în urma lor, pentru o clipă doar îi reveni judecata și-i

spuse că ar fi mai bine să plece. Dar atunci ea și-a ridicat ușor fusta peste genunchi și el a văzut un picior îmbrăcat în ciorapi de mătase neagră.

Putea rezista la aproape orice pe lume, dar nu la ciorapi negri de mătase și la picioare

lungi și subțiri. Ar fi fost în stare chiar să-și trădeze țara, dacă o femeie i-ar fi pus această problemă în timp ce-și descoperea piciorul îmbrăcat în ciorapi negri de mătase. Petrecuseră acel weekend împreună. Fuseseră două zile

minunate și senzuale în care făcuseră baie în șampanie, apoi într-o dimineață călăriseră împreună până în deșertul Arizona unde făcuseră dragoste lângă un cactus uriaș.

Luni dimineață își luase rămas-bun de la ea și se întorsese acasă,

crezând că și ea s-a întors la logodnicul ei.

Dar iată că acum, o lună mai târziu, ea era în fața ușii de la intrare aducând un catalog de mostre pentru tapet. Și el știa bine ce înseamnă când o femeie are așa ceva în mână: înseamnă căsătorie.

Simți nevoia unui alt pahar de whisky, dar un ciocănit în ușă îi spuse că era prea târziu. Doamna Soames îl găsi mai târziu, stând pe întuneric și sorbind dintr-un alt pahar de whisky. Spre dezamăgirea ei văzu carafa pe jumătate goală.

Aprinse o veioză, dar în afara clipitului des pentru a se acomoda cu lumina, el nu făcu altă mișcare. Prin cameră erau împrăștiate bucăți rupte din mostrele de tapet, ca și cum cineva furios le sfâșiase... ceea ce probabil că se și întâmplase, se gândi ea

făcând o grimasă.

Nu avea de gând să-l lase să stea acolo și să-și plângă de milă.

— O meriți din plin, știi doar, Îi spuse ea furioasă. Le faci pe toate să creadă același lucru. Le faci să se îndrăgostească de tine și apoi nu vrei să te

căsătorești cu ele. Și dacă tot am ajuns la acest subiect, de ce nu te însori cu una din ele?

Tânăra aceea, domnișoara Woodley, mi s-a părut foarte respectabilă. Ai douăzeci și opt de ani și e timpul să te așezi la casa ta și să-ți

întemeiezi o familie. Poate că atunci vei înceta să mai participi la cursele alea nebunești și să mai furi femeile altor bărbați. Ea se opri din tiradă când îl văzu ce trist arăta. Se așeză lângă el și-l bătu cu dragoste pe mână.

— Partea cea mai

nostimă, spuse el încet, este că vreau să mă căsătoresc, numai că n-am găsit femeia potrivită. Nu că ar fi ceva în neregulă cu Blythe. Este perfectă. Este deșteaptă și interesantă, arată grozav, e nemaipomenită în... mă

rog, e o companie nemaipomenită și provine dintr-o familie destul de bună, ca s-o mulțumească pe bunica mea.

— Atunci ia-o de nevastă, spuse doamna Soames. Sau cel puțin fă-i curte. Nu cred că-ți va trebui mult ca să te

îndrăgostești de ea.

El sorbi din paharul de whisky.

— N-aș putea s-o iubesc niciodată. Nu știu de ce, dar simt că nu este cea care mi-e destinată mie. Am senzația că într-o bună zi o voi întâlni pe acea femeie și voi ști din

prima clipă că pe ea o aşteptam. Se întoarse şi zâmbi către doamna Soames. Sună cam metafizic, nu-i aşa?

— Mie îmi sună de parcă ai băut prea mult whisky pe stomacul gol. Se ridică.Acum vino să mănânci.

Hank nu se mişcă, ci

continuă să privească fix înainte.

— Voi pleca la ferma familiei Caulden spuse el. Cred că e cazul să-mi iau puțină vacanță.

Doamna Soames fornăi pe nas.

— Vrei de fapt să pui distanță între tine și biata domnișoară

Woodley. Asta-i tot ce vrei.

Hank o privi cu tristețe.

— Nu am făcut nimic care s-o facă să se gândească la căsătorie. Ea doar...

— Vino să mănânci, spuse exasperată doamna Soames. Tot ce

sper e ca acest domn Caulden să n-aibă vreo fiică, asuprită sau nedreptățită sau ceva în genul ăsta și pe care să simți că-i de datoria ta s-o salvezi.

Hank zâmbi viclean și se ridică de pe canapea.

— Dacă are o astfel de fiică jur că nu mă voi

atinge de ea. Chiar dacă va purta ciorapi negri de mătase și va da buzna în camera mea în mijlocul nopții, nu mă voi atinge de ea.

Doamna Soames preferă să ignore această afirmație.

Trei

Amanda își înăbuși încă un căscat și încercă să nu se uite cu dezgust la teancul mare de cărți de pe biroul ei. De câteva zile nu mai făcuse altceva decât să citească pentru a se pregăti de vizita profesorului. Atât

tatăl ei cât și Taylor o înnebunise în legătură cu importanța vizitei acestui bărbat și de cât era de important ca ea să fie o gazdă bună.

— Și mai ales, ține-l la distanță de aici, spusese J. Harker. Nu vreau să-l văd dând târcoale pe pământul

meu.

Taylor îi dăduse o întreagă listă cu muzeele și locurile cele mai interesante de vizitat. Poate că se va duce cu el la Terrill City pentru a vizita biblioteca de acolo.

Voia ca Amanda să-și pună la punct

cunoștințele de istorie locală, pentru a putea fi un ghid atotștiutor. Tot ce-și dorea Amanda era să-i mulțumească pe cei doi bărbați din viața ei, dar acum, cu venirea acestui doctor Montgomery, acest lucru părea imposibil. Teama pe care o

încercau tatăl ei și Taylor, că Amanda s-ar putea comporta ca mama ei, începuse s-o încerce și pe ea. Nu trebuia în niciun caz să uite ce avea de făcut. Trebuia să-l facă pe tatăl ei și pe Taylor să fie mândri de ea. Acest profesor era un om de o

vastă cultură și nu trebuia să se facă de râs în fața lui. Taylor spusese că Amanda avea o latură frivolă în interiorul ei, fără îndoială, moștenită de la mama ei, ce trebuia suprimată. Și mai spusese că rezultatul întregii povești cu liderii

sindicali depindea de impresia pe care Amanda i-o va face acestui profesor.

Foarte multe depindeau de cunoștințele ei intelectuale și de impactul lor asupra doctorului Montgomery. Amanda își concentra

atenția asupra cărților.

Hank conducea micuțul Mercer decapotabil prin partea de sud a Californiei, bucurându-se de mirosul florilor și de briza ușoară. Era o mașină frumoasă de vară, fără acoperiș, fără

uși, doar un schelet galben, cu roți galbene și scaune tapițate în piele neagră. Hank de-abia aștepta câteva săptămâni de odihnă, la ferma de hamei a familiei Caulden. Își imaginã cum doamna Caulden, o femeie grasă, servea biscuiți fierbinți,

în sos, în fiecare dimineață. Se gândi că va sta întins în hamac și va moțăi la căldură. Va fi plăcut să fie o vreme departe de studenți și de lucrări și de examene.

Kingman se afla la nord de Sacramento și el încetini viteza ca să poată privi. Era un oraș

de mărime mijlocie construit în jurul a cinci centuri destinate camioanelor, iar după agitația oamenilor părea un loc prosper. În clădirea Operei se prezentau în fiecare vineri și sâmbătă seara filme, iar în timpul săptămânii la matineu.

Străbătu apoi o zonă rezidenţială, plină de case înstărite. La o benzinărie din partea de vest a oraşului întrebă unde este ferma Caulden. Vânzătorul se răsuci şi-i arătă cu degetul spre linia orizontului. Tot ce Hank văzu în zare fu un alt

oraș.

— E aproape de acel oraș? întrebă Hank.

— Acel „oraș” e ferma, îi replică vânzătorul, Hank rămase câteva clipe și privi în depărtare la clădirile ce se întindeau în zare și începu să înțeleagă de ce cei de la

Uniunea Muncitorilor voiau, să înceapă cu această fermă. Era suficient să se întâmple ceva acolo și vestea se va duce în întreaga lume. Se urcă înapoi în mașină și porni spre ferma Caulden. Trecu de câteva drumuri secundare, care cu

siguranță că duceau la fermă și se opri când dădu de un alt drum mult mai larg cu palmieri și straturi de flori de o parte și de alta. O luă pe acesta și după ce parcurse o jumătate de milă, ajunse la o casă de cărămidă cu două etaje, înconjurată

de o verandă largă. Nu ieși nimeni afară la zgomotul făcut de mașina lui, așa că merse până în dreptul ușii și ciocăni. Deschise o servitoare neprietenoasă și fără chef, care îi luă pălăria de pai din mână și-l conduse din micul vestibul întunecat de la

intrare într-un alt hol, mult mai mare. În stânga erau niște uși franțuzești și servitoarea bătu politicos, apoi deschise una din ele într-o parte.

— Vă așteaptă, spuse ea și Hank intră în bibliotecă, chiar în fața lui, era un șemineu

flancat pe părți de două ferestre înalte, de la podea până la plafon, ce dădeau într-o seră. Hank se bucură în gând la vederea serei și se gândi că-i va face plăcere s-o viziteze, în dreapta lui se aflau încă două uși, ambele închise. În stânga simți

că cineva îl privește, așa că se întoarse și văzu doi bărbați. Cel mai în vârstă avea privirea încăpățânată a unui copil care e forțat să facă ceva ce nu voia. Celălalt, mai tânăr, arăta exact ca un manechin dintr-un magazin. E un om fără sentimente, se gândi el,

și imediat îl plăcu mai mult pe bărbatul mai în vârstă.

— Sunt J.Harker Caulden, spuse bărbatul mai în vârstă, voind parcă să-l provoace pe Hank. Și acesta e ginerele meu, Taylor Driscoll.

Hank îi întinse mâna,

dar Caulden o ignoră, așa că se întoarse spre Driscoll. Mâna acestuia era la fel de rece ca întreaga lui înfățișare și păru fragilă în mâna lui Hank,

— Nu arăți ca un profesor de facultate, spuse J. Harker provocator.

Înainte ca Hank să-i poată răspunde, Taylor făcu un pas înainte.

— Ceea ce domnul Caulden vrea să spună, doctore Montgomery, este că ne aşteptam să fiţi mai în vârstă, mai matur.

Hank zâmbi.

— Sper că nu vă

dezamăgesc.

— Nu, bineînţeles că nu, spuse Taylor. Sunteţi binevenit, îmi închipui că vreţi să vă odihniţi înainte de prânz. Martha vă va conduce în camera dumneavoastră.

Hank înţelese că fusese concediat. Dădu din cap şi părăsi camera.

Nu sunteți mai dezamăgit decât mine, domnule Iceberg, se gândi el. Speram să întâlnesc o fermă micuță și prietenoasă. Bineînțeles, putea pleca într-o zi sau două. Între timp, o urmă pe Martha pe scări.

J. Harker mesteca

abătut capătul unui trabuc neaprins și mergea cu pași grăbiți prin bibliotecă.

— Nu-mi place deloc, spuse ei. Nu arată cum ar trebui să arate un profesor universitar. Arată prea tânăr, prea sănătos. Pare de parcă ar fi în stare să iasă afară în

câmp și să conducă el însuși o grevă.

— Încă un motiv în plus ca să-l ținem aici și să-l supraveghem. Trebuie să recunosc că vârsta și felul cum arată m-au șocat în prima clipă, dar voi încerca să repar nepoliteţea noastră de la primire.

Trebuie să-l ţinem departe de câmp. Trebuie să economisim fiecare bănuţ anul acesta, altfel vom pierde totul.

— Nu-i nevoie să-mi reaminteşti lucrul acesta, spuse cu amărăciune J. Harker.

Numai că nu...

— Nu arată așa cum ar trebui să arate un profesor, spuse Taylor întrerupându-l.

—Amanda va...

— Amanda! Doar nu-ți închipui c-o voi lăsa singură cu el!

Fața lui Taylor se animă puțin.

— Am învățat-o ce

trebuie să facă și e ascultătoare. Ne va ajuta acum, când avem nevoie de ea.

J. Harker privi încruntat spre bărbatul care urma să-l devină ginere. Taylor părea să aibă deplină încredere că va obține tot ce dorea de la viață. Cu ani în

urmă Harker voise să-l căsătorească cu Amanda, dar el spusese că trebuie să aștepte până va fi „îndeajuns de pregătită”. Harker nu protestase, dar acum credea că Taylor face o greșeală, dacă o va lăsa pe Amanda singură cu acest bărbat tânăr, care

arată atât de bine.

— Vei regreta asta, spuse Harker. Prin venele ei curge sângele maică-si.

— O cunosc pe Amanda. Bărbatul ăsta are ceva... insolent, care îi va displace Amandei. Ai încredere în mine. Ne va fi de ajutor.

— Ai mai multă încredere în femei decât mine, spuse Harker, mestecându-și trabucul.

Dormitorul în care Martha îl conduse era destul de drăguț. Era primul de la etajul al doilea și avea ferestrele orientate spre est și spre vest. Avea un balcon

micuț cu două scaune de fier forjat și o măsuță metalică.

Ieși pe balcon și privi în stânga lui unde se vedea acoperișul terasei de la primul etaj încadrat de niște ferestre care, presupunea Hank, dădeau în alt dormitor.

Camera lui era curată și întunecoasă, iar mobila era de bună calitate, dar nu avea nimic din aerul familiar pe care doamna Soames îl imprimase casei sale.

Privi cărţile din bibliotecă, dar nu găsi nimic care să-l intereseze, aşa că începu

să-și despacheteze lucrurile.

Refuzase oferta Marthei de a-l ajuta la despachetat. Își scoase jacheta prăfuită de pe drum, își suflecă mânecile cămășii și se îndreptă spre camera pe care Martha i-o indicase ca fiind baia. Găsi ușa

închisă, așa că ciocăni.

— Da? se auzi vocea unei femei.

— Iertați-mă, spuse Hank. Vin mai târziu.

— Voi ieși în trei minute și jumătate, spuse femeia.

Hank o pornise deja spre camera lui, când auzi ultima propoziție.

O femeie care știa exact cât timp va sta în baie?

Hank se opri și se sprijini de un perete de unde putea vedea ceasul și ușa de la baie.

Când trecură trei minute, căută în buzunar o monedă, pentru a paria dacă femeia va fi punctuală

sau nu. După exact trei minute și jumătate, ușa băii se deschise și Hank văzu ieșind ceea ce el considera că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse. Înaltă, subțire, prea subțire, cu ochi mari, căprui, care păreau circumspecți, triști, înspăimântați și

curioși în același timp. Un păr bogat, de culoarea castanei.

El nu realiză cu ce era îmbrăcată pentru că și-o imagină în mai toate toaletele în același timp: în catifea medievală, în muselină din vremea lui Napoleon, în tafta victoriană și în in din

perioada regelui Eduard.

Monedele din mână îi căzură pe jos.

— Pot să vă ajut? întrebă femeia din viziunea lui.

— Eu... ăăă... eu... se bâlbii Hank prostește.

În secunda următoare vizunea dispăru și el văzu din nou clar în fața

lui. Nu, nu era cea mai frumoasă femeie din lume. Era foarte drăguță, e-adevărat, dar, teoretic vorbind, nu era la fel de frumoasă ca Blythe Woodley. Cu toate acestea nu-și putea lua privirea de la ea.

— Sunteți cumva doctorul Montgomery?

întrebă ea.

El începea să-și revină treptat.

— Da, eu sunt. Și dumneavoastră?

— Amanda Caulden. Bine ați venit în casa mea.

Îi întinse mâna și lui îi trebui mult până să realizeze ce trebuie să

facă. Ce naiba se întâmpla cu el?

— Mulţumesc foarte mult. L-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră şi pe ginerele său.

Probabil că aveţi o soră care e căsătorită.

Încerca din răsputeri să lege o conversaţie, dar simţea că se pierde în

ochii ei. Nu din nou, Montgomery, își ordonă el, amintindu-și ce se întâmplase cu Blythe Woodley.

Nici să nu-ți treacă prin cap.

— Taylor este logodnicul meu. Acum, doctore Montgomery, vă rog să mă scuzați. Am

întârziat.

— Plecați? spuse el și se blestemă în gând pentru tonul lui. Fusese tonul plângăreț al unui băiețel supărat că mama lui pleacă.

— Nu, ne vedem la masa de prânz. Să vă ajut în adunarea monedelor?

— Nu, mă descurc singur, spuse el repede și se aplecă imediat căutând după o masă una din monede. Se întoarse apoi pentru a o privi pe Amanda și luă masa în cap. Ea făcu un pas înainte și salvă în ultima clipă o vază de fiori, care era gata să

cadă.

— Poate ar fi bine să chem o servitoare, îi sugeră ea.

— Nu, e-n regulă, spuse el lovindu-se pentru a doua oară.

Amanda îi aruncă o privire lipsită de orice expresie, apoi deschise ușa camerei de lângă

camera lui și dispăru înăuntru.

Hank rămase în patru labe și înjură în continuu timp de cinci minute, dar nu reuși să-și gonească din minte imaginea ei. O vedea ca pe o pictură a lui Fragonard: într-un balansoar râzând, cu

fusta de satin fluturând în vânt, lăsând să se vadă lenjeria de dantelă și pantofii mici, decorați cu catarame bătute în pietre. Și-o imaginează alergând prin lanuri de grâu aurii, cu părul ei lung fluturându-i pe spate. O văzu dansând un tango îmbrăcată într-

o rochie mătăsoasă.

Și-o imaginăîn brațele lui. Se ridică în picioare și, cu ochii ațintiți asupra camerei Amandei, merse încet spre ușă și fără să știe ce face puse o mână pe ea, în aceeași clipă Amanda deschise ușa camerei și... aproape că se trezi cu

mâna lui Hank pe față.

Fu prea speriată pentru a face ceva. Rămase privindu-l fix, cu ochii măriți de uimire.

— Eu... ăăă, monedele. Eu... se bâlbii el, apoi renunță și zâmbi.

— E ora prânzului,

spuse ea categoric și se întoarse într-o parte, pentru a putea trece pe lângă el.

Se opri pe scări și-și puse mâna pe piept, încercând să-și liniștească bătăile inimii.

Bărbatul ăsta este oare nebun sau doar

foarte excentric? Nu arată ca un profesor universitar.

De fapt, se comportă de parcă nu judecă. Când ieșise din baie, îl găsise stând pe hol, holbându-se la ea, de parcă nu mai văzuse nici o femeie în viața lui. Amanda privise în jos,

crezând că poate uitase să îmbrace vreun articol important de îmbrăcăminte. Apoi aruncase monedele alea pe podea și îngenunchease după ele, lovind aproape toată mobila din jur, în căutarea lor.

Ce urmase apoi, în

clipa când deschisese ușa și nimerise cu fața în palma lui, nici nu voia să-și mai amintească. Continuă să coboare pe scări.

— Amanda, ai întârziat, spuse Taylor sever.

— Eu... l-am întâlnit pe doctorul

Montgomery.

Taylor continua s-o privească.

— Este mult mai tânăr decât ne aşteptam şi de aceea, mult mai periculos. Trebuie să fie tinut ocupat în permanenţă. Ai studiat subiectele pentru discuţia de azi?

— Da, spuse ea cu o voce care venea de departe. Nu se putea plânge lui Taylor. Nu-i putea spune că nu îl plăcea pe doctorul Montgomery, ba chiar că-i era frică de el. Taylor dorea ca ea să-și petreacă timpul cu el și trebuia să o facă... de

dragul lui Taylor.

Doctorul Montgomery intră în sufragerie după cinci minute. Cel puțin de data asta era îmbrăcat corespunzător.

Deși locuia în aceeași casă cu Taylor de opt ani, deși împărțeau aceeași baie, Amanda

nu-l văzuse niciodată cu mânecile suflecate, așa cum îi apăruse doctorul Montgomery la prima lor întâlnire. Acum era îmbrăcat într-un costum lejer, poate mult prea lejer și avea un mod de a sta pe scaun total necorespunzător.

— Am întârziat

cumva? întrebă el. Îmi pare rău. Mi-a luat destul de mult să găsesc toate monedele alea. Nu-mi pot permite să pierd nimic, nu pe banii mei, spuse el zâmbindu-i Amandei, de parcă împărtășeau o glumă pe care numai ei doi o știau.

Amanda nu-i răspunse la zâmbet.

— Mă întreb, doctore Montgomery, dacă am putea discuta despre unele din subiectele din cartea dumneavoastră. Hank privi în farfuria din fața lui uimit.

Pe masă nu existau boluri sau castroane de

unde să servești mâncarea, ci fiecare avea pusă deja mâncarea în farfuria din fața lui. Păreau niște resturi de mâncare: un pește subțire, ce părea îmbibat cu apă, cam șase păstăi de fasole verde, trei felii de roșii. Era înfometat și ceea ce

avea în farfurie n-avea cum să-i umple golul pe care-l simţea în stomac. Privi la farfuriile lui Taylor şi a Amandei... acelaşi lucru, ba chiar Amanda avea chiar mai puţin decât el.

Va trebui să-şi ia ceva de mâncare mai târziu.

— Doctore

Montgomery? spuse Taylor.

Hank îl privi, observă modul în care stătea pe scaun, cu umerii trași spre spate și cu gâtul rigid.

Își permitea cam mult, se gândi Hank. Să stea în capul mesei în casa altui bărbat?!

Și ce aștepta oare, ca să se căsătorească cu Amanda?

— Ah, da, spuse el, despre cartea mea. Gustă din peștele din farfurie și i se păru că a mușcat dintr-un burete plin cu aer. Cred că problema principală, continuă el, este cine

stăpânește de fapt pământul. Fermierul bogat sau muncitorul? Are dreptul proprietarul fermei să-l trateze pe lucrător după bunul său plac sau a fost abolită sclavia?

— Voi doi când aveți de gând să vă căsătoriți?

Amanda rămase mută

în fața grosolăniei acestui bărbat, dar Taylor era foarte mieros.

Răspunse de parcă nu auzise ultima întrebare.

— Cred că pământul aparţine fermierului. Lucrătorii nu sunt sclavi, sunt liberi să plece când vor, spuse Taylor.

— Și să aștepte ca soțiile și copiii lor să moară de foame? întrebă Hank. Uite, cred că ar fi mai bine să lăsăm subiectul ăsta la o parte.

— Bineînțeles, aveți dreptate, în după-amiaza asta Amanda vă va face turul fermei și veți putea vedea cum

funcţionează o fermă de dimensiuni atât de mari.

Hank privi peste masă la Amanda şi se gândi că ar fi mai bine să nu rămână singur cu ea. Se întrebă cât era de lung părul ei când era liber. Îşi terminase mâncarea sumară şi privea acum la Amanda

și la Taylor care mâncau deosebit de încet acea mâncare lipsită de orice gust. Păreau atât de cuviincioși, de respectabili și totuși se presupunea că erau îndrăgostiți. Trebuiau doar să se căsătorească. Se sărutau oare cu pasiune sub palmieri?

Oare Amanda se furișa noaptea în dormitorul lui Taylor?

— Dacă nu vă deranjează, aș prefera să stau într-un hamac și să moțăi toată după-amiaza, spuse Hank. Îi văzu pe amândoi rămânând cu gura căscată la el.

Ce-am mai spus greșit acum? se gândi el.

Taylor își reveni primul.

— Am aranjat deja altfel și, oricum, nu există nici un hamac, spuse el. Hank ar fi vrut să-i spună vreo două acestui bărbat arogant, dar dacă el voia ca

frumoasa Amanda să-și petreacă după-amiaza cu el, ce rost avea să se împotrivească? În afară de asta, vor putea merge împreună în oraș să găsească ceva de mâncare.

Amanda sperase ca Taylor să-l lase să stea în hamac, dar el n-o făcuse

și Amanda știa că trebuie să aibă un motiv serios. Oricum, adăugă lenea pe lista de însușiri a doctorului Montgomery. Trecuse deja neîndemânarea, proastele maniere din timpul mesei, îmbrăcatul neglijent. Oare ce avea să mai

descopere în această după-amiază?

La sfârşitul mesei Amanda spuse:

— Ne întâlnim la 2:15 în holul din nord.

Ochii lui sclipiră jucăuşi.

— În care capăt al holului?

— Poftim?

El îi zâmbi.

— Voi fi acolo la oră 2:15 fix, nici o secundă mai târziu.

Ea îi întoarse spatele și plecă încruntată. Exista ceva la ea ce părea să-l amuze.

Urcă la etaj pentru a se schimba și când coborî, îl găsi așteptând-

o sprijinit de perete, de parcă era prea obosit pentru a sta pe propriile-i picioare.

— Mergem? întrebă ea.

— Dorința ta e un ordin pentru mine.

Nu știa de ce, dar avea impresia că fiecare cuvânt rostit de el o

călca pe nervi.

Șoferul le ținu ușa deschisă, dar Amanda văzu că doctorul Montgomery ezita înainte de a se urca pe bancheta din spate, alături de ea. Amanda își dădu toată silința cu el, dar el nu părea că o ascultă ce spune. Taylor

îi făcuse o hartă cu ruta pe care trebuia s-o urmeze prin fermă și-i înșirase lucrurile despre care trebuia să-i vorbească. Ea memorase totul, toate sumele care se cheltuiau pentru a conduce o fermă de dimensiunile fermei Caulden.

Îi spuse doctorului Montgomery ce suprafață are ferma, ce cantitate de hamei produce, câți angajați au. Îi arătă și celelalte culturi ale fermei: smochini, nuci, migdali, porumb, căpșuni și sparanghel primăvara.

Dar el nu spunea

nimic. Stătea pe bancheta din spatele limuzinei și privea pe geam.

Îi arătă via și micuța cramă.

— Ce-ai zice de o sticlă? întrebă el trăgând una afară din suport.

— Familia mea nu consumă alcool. Astea

sunt pentru vânzare. Îi întoarse spatele și continuă cu relatarea legată de cramă.

— Ești o mică enciclopedie, nu-i așa? spuse el când se întoarseră la mașină.

În alte împrejurări, Amanda ar fi luat asta drept un compliment,

dar acum i se păru că tonul folosit nu era acela potrivit unui compliment. Nu știu ce să-i răspundă.

La ora 3:51, exact după programul prescris de Taylor, îi spuse șoferului să-i ducă înapoi la fermă, astfel încât să ajungă acasă la

patru fix. Amanda îi propuse să le viziteze biblioteca, dar el îi aruncă o privire ciudată, îi spuse că-și poate purta și singur de grijă și apoi plecă. Puțin mai târziu, Amanda îi văzu mașina decapotabilă îndreptându-se spre oraș.

Se așează la birou și încercă să studieze cartea de texte în limba franceză, dar mâinile îi tremurau. Era un bărbat foarte neobișnuit. Nu se descurcase niciodată prea bine în prezența străinilor, dar acest bărbat o făcea să se simtă ciudat și... ei bine,

nu-i plăcea să se gândească la asta, dar o făcea să fie furioasă. Nu-și bătea joc de ea pe față, nu o ridiculiza, dar simțea un sentiment de dezaprobare din partea lui. Dezaprobarea nu era la adresa fermei, păruse din când în când interesat de unele

lucruri. Dezaprobarea o viza pe ea. Se ridică de la birou și se îndreptă spre oglinda mică de la toaletă. Ce nu-i plăcea oare la ea? O găsea respingătoare din punct de vedere fizic? O găsea proastă? Încercase să fie un ghid bun și își petrecuse atâtea zile

memorând toate datele despre fermă pe care Taylor i le scrisese, dar pe undeva simţise că dăduse greş. Oare studentele lui erau mult mai elevate decât ea?

Simţi din nou acel sentiment de furie, dar îl înăbuşi şi se întoarse la birou. Mâine trebuia să-l

ducă la un muzeu în Kingman și să-i vorbească despre indienii Digger, despre Donner Party și despre tradițiile mineritului în acea zonă. Ar face mai bine să-și recitească notițele.

Hank stătea pe un

scaun într-un bar și mânca un sandviș enorm cu friptură de vacă.

Alături avea o bere... a treia.

Ce îngâmfată mică era! se gândi el. Ce atotștiutoare și încrezută era! îi enumerase toate datele acelea de parcă era o

elevă de școală elementară. Ea era doamna cunoscătoare a bunelor maniere care primise sarcina grea de a se ocupa de un bărbat needucat care nu deosebea o furculiță de un cuțit. Observase felul cum îl privise în timp ce mâncau prânzul acela

lipsit de gust. Fără îndoială că gândea despre el, exact cum tatăl ei gândea despre lucrători, că ar trebui să fie recunoscători pentru marea onoare ce li se face de a lucra pe pământul fermei Caulden. Cum de mai îndrăzneau să pretindă

salarii decente? Era de ajuns că el le permitea să stea sub soarele lui, că le dădea voie să îi atingă culturile! Iar ea, sfânta domnișoară Amanda, credea probabil că el este înfiorat de emoție pentru că stă într-o casă ca a lor. Mâine probabil că mă va întreba dacă

am mai văzut până acum un closet cu apă, se gândi el dând peste cap restul de bere. Nu era sigur ce-ar trebui să facă. Instinctul îi spunea să părăsească imediat casa familiei Caulden, dar simțea că are o obligație față de guvernator și, mai

presus de toate, față de cei din Uniune. Poate că prezența lui acolo ar putea preveni necazurile.

Poate că va putea milita pentru drepturile muncitorilor mai bine, dacă se află în casa familiei Caulden.

Fiind acolo, poate va

fi în stare să oprească ceva înainte chiar de a se întâmpla.

Logic gândind, știa că ar face bine să stea. Emoțional însă, ar fi vrut să plece cât mai repede de lângă această femeie rece și logodnicul ei. Și când se gândea că la început...

Nu știa exact ce simțise în prima clipă, dar ea reușise să omoare orice alt sentiment.

Ieși din barul rece și întunecos la lumina strălucitoare a soarelui de afară. Își înfundă mâinile în buzunare și se îndreptă spre mașină. Era aproape ora cinei la

familia Caulden. Se întrebă ce mâncau la cină. Pui fiert cu orez fiert sau cartofi fierţi?

Amanda nu-l văzuse niciodată pe Taylor atât de furios:

— Asta nu-i rochia pe care trebuia să o îmbraci la cină, spuse el printre dinţi.

Amanda încercă să-și mențină spatele drept și să nu izbucnească în plâns.

Taylor ura lacrimile.

— Am uitat. Doctorul Montgomery m-a tulburat și...

— Cum te-a tulburat? Dacă ar fi fost posibil, Taylor s-ar fi

făcut mai înalt decât era. A fost necuviincios cu tine?

— Nu, nu a fost... vreau să spun, cred că nu prea mă place.

— Nu te place? Taylor era uimit. Amanda, mă surprinzi. Credeam că ai trecut de fumurile astea de

fetișcană. Ai făcut întocmai ce scria în program? l-ai explicat despre fiecare colțișor al fermei?

— Da, am făcut întocmai, am respectat fiecare minut din program.

— Atunci n-are ce să fie în neregulă. Acum

du-te sus și schimbă-te și nu-mi mai povesti toate fanteziile tale. Ai să mă faci să cred că am ales greșit femeia cu care vreau să mă căsătoresc.

— Da, Taylor, șopti ea și se duse în camera ei.

Ajunsă în camera ei,

după ce se îmbrăcă cât putu de repede, simți din nou acel sentiment de furie. Nu mai simțise așa ceva de când Taylor se mutase cu ei în casă. Înainte de venirea lui era deseori furioasă: pe mama ei, pe tatăl ei, pe prietenele de la școală.

Apoi tatăl ei îl

angajase pe Taylor și-i dăduse dreptul de control deplin asupra Amandei. El o luase de la școala din Kingman și începuse să-i dea lecții particulare. Lucrurile luaseră o cu totul altă întorsătură atunci. Amanda învățase curând că furia și sfidarea erau

sentimente nefolositoare. Taylor nu le aproba.

Îi făcuse Amandei un program care nu lăsa timp pentru supărare. Așa ceva nu era permis. Taylor o angajase pe doamna Gunston pentru a fi sigur că Amanda va face întocmai cele spuse

de el. Taylor fusese de părere că mama Amandei avea o proastă influenta asupra ei. La urma urmei, se știa doar că Grace Caulden avea un „trecut”. J. Harker fusese de acord și Grace fusese trimisă în diverse stațiuni scumpe din lume, iar când se

întorsese înapoi la fermă, fiica ei nu mai avu voie să-i spună nici măcar „bună ziua”. Grace se retrăsese într-un dormitor izolat de la ultimul etaj de unde rareori mai ieșea.

În timp ce cobora scările, Amanda jură că va încerca din răsputeri

să-l mulțumească pe doctorul Montgomery și implicit pe Taylor.

Patru

Hank întârzie la cină și simți nemulțumirea rece a lui Taylor din clipa în care intră pe ușă. Casa asta era condusă oare după-regulile unei școli militare?

Din nou J.Harker nu

apăru la masă și fură numai ei trei. Dacă se putea numi „masă” ceea ce se afla în farfuriile din fața fiecăruia. Se înșelase în ceea ce privește menu-ul. Era pui fiert, orez fiert și sfeclă fiartă.

Hank nu se putu abține să nu întrebe:

— Vă hrăniți tot atât

de bine și mâna de lucru? Nu-i de mirare că cei de la Uniune v-au ales ca punct de începere a grevelor.

Taylor îi aruncă o privire înghețată.

— Este sănătos pentru organism să mănânci puțin.

Amanda și cu mine

suntem împotriva alimentației excesive.

— Ai câștigat, spuse Hank și dădu la o parte farfuria din fața lui. Pe mine vă rog să mă scuzați. Am ceva de citit.

— Amanda a terminat de mâncat, spuse Taylor. Ar dori să

vă arate livada de migdali.

— Nu-i nevoie. Am văzut destul din fermă pentru azi. Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ușă.

Taylor îi aruncă Amandei o privire care spunea clar că trebuie să-l urmeze pe profesor.

Aceasta aruncă o privire tristă spre mâncarea rămasă pe jumătate în farfuria ei și-l urmă pe doctorul Montgomery.

Hank se opri când o auzi în urma lui.

— Vă e teamă că aș putea vedea ceva ce nu trebuie?

— Nu înțeleg ce vă

referiți, doctore Montgomery, spuse ea fără să se prefacă.

— Nu cred că-mi poți spune unde e bucătăria, nu-i așa?

— Pe acolo, spuse ea, arătându-i și pornind în urma lui.

Nu mai fusese în bucătărie de mai mulți

ani, din ziua în care Taylor o găsise mâncând prăjituri și bând lapte. Fusese îngrozit de faptul că va deveni obeză.

În mijlocul bucătăriei mari se afla o masă de stejar plină cu bunătăți: friptură de vită, sos, legume, rulouri pufoase, unt, salată de fructe,

salată verde. Pe un dulap se aflau trei feluri de prăjituri. Servitorii stăteau jos și mâncau, dar rămaseră cu gura deschisă când îi văzură pe Hank și pe Amanda.

— Domnișoară Amanda! spuse bucătăreasa ridicându-se în picioare.

Hank privi spre mâncare.

— Vă supăraţi dacă mă aşez şi eu?

— Nu! strigă Amanda ştiind că Taylor se va înfuria pe ea dacă va afla că i-a permis să stea la masă împreună cu servitorii. Vreau să spun...

Bucătăreasa, care era în casă de când Amanda era copil, pricepea mult din ceea ce se pretrecea acum în casă. Știa, de asemenea, ce-i dăduse de mâncare acestui bărbat solid și sănătos.

— Vă pregătesc imediat ceva de mâncare, îi spuse ea lui

Hank.

— Bine, zise el, salivând de poftă. Și de acum încolo, vreau mese adevărate.

Ea îi zâmbi.

— Dacă domnul Taylor va permite...

— Eu îți permit, spuse Hank luându-i farfuria din mână.

— Domnișoara Amanda? întrebă bucătăreasa, ținând în mână o farfurie goală.

Amanda nu-și mai amintea de când nu mai văzuse atât de multă mâncare și simți că e gata să cedeze în fața tentației. Dar Taylor n-ar fi fost de acord; nu-i

plăceau femeile grase.

— Nu, mulţumesc, spuse ea în cele din urmă.

— În regulă, zise Hank, du-mă acum în livada de migdali sau oriunde să pot sta jos şi să mănânc.

Amanda ieşi pe uşa din spate, mergând în

urma lui Hank, simțind în nări mirosurile îmbietoare ale bunătăților din farfuria lui.

— Acolo, spuse Hank cu gura plină, arătând cu furculița încărcată spre micuța casă de vară.

Ea îl urmă în

interiorul căsuței și se așează la distanță de el. Era copleșită de mirosul răspândit de mâncarea din farfuria lui.

— N-ai de gând să-mi spui când a fost asta construită? întrebă Hank, înfulecând friptura de vită. Sau din ce fel de lemn e

construită?

— A fost construită în anul 1903, după ce părinții mei și cu mine ne-am mutat aici. E construită din lemn de chiparos și e copia identică a unei case englezești pe care mama mea a văzut-o într-un catalog.

— Oh, iartă-mă. Cred că nu-ți face plăcere să vorbești despre mama ta.

Ea fu surprinsă că el știa. Dar din moment ce toată lumea din Kingman știa, de ce n-ar fi aflat și acest străin?

Acum mânca dintr-un corn pufos. Taylor nu

era de acord să mănânce pâine și nici unt.

— Aș prefera să nu vorbesc despre ea.

— Înțeleg. Când a murit?

— Când a murit? repetă mirată Amanda. Mama mea nu e moartă.

— Dar nu locuiește cu voi, nu-i așa?

— Mama nu părăsește camera ei. Dacă vreți, doctore Montgomery, poate ar fi mai bine să schimbăm subiectul.

Își întoarse capul într-o parte și Hank continuă să mănânce și s-o privească.

Studiindu-i profilul

în lumina lunii își aminti de prima impresie pe care o avusese când o văzuse pentru prima oară, aceea că ar fi venit din altă lume și din alte timpuri.

I se părea că o mai văzuse cândva. Dar răceala, aroganța,

snobismul ei îi spuneau că se înșela. Se întreba dacă trupul ei subțire era capabil de cea mai mică energie.

Auzi un zgomot și se întoarse. O văzu pe bucătăresă venind prin întuneric cu două farfurii, fiecare plină cu prăjituri.

— M-am gândit că poate vreți și altceva, spuse ea așezând farfuriile în fața lui.

Hank îi oferi una din farfurii Amandei, dar ea scutură din cap.

— Fă cum vrei, dar e al naibii de bun. Mironosiță afurisită, se gândi el, ești prea

mândră să accepți măcar o prăjitură. Fără îndoială că se temea că puritatea ei va fi pângărită dacă acceptă oferta diavolului. Se întrebă dacă ea și Taylor s-au sărutat vreodată. Probabil că sărutul lor ar fi la fel de lipsit de gust ca și mâncarea pe care o

mâncau.

Amanda nu îndrăzni să-l privească în timp ce mânca prăjiturile. Stomacul ei făcea zgomot și gura îi era plină cu salivă. Dar n-ar fi îndrăznit să mănânce, pentru că Taylor ar fi putut simți mirosul sau ar fi putut vedea urme

de ciocolată printre dinți. N-ar mai fi plăcut-o dacă ar fi fost atât de slabă și ar fi mâncat prăjituri, ceea ce nu era trecut în program.

— Acum e mai bine, spuse Hank și puse farfuria goală alături. Se rezemă și-și întinse picioarele înainte. Ce-ai

programat să facem mâine? îmi închipui că mi-ai planificat toată ziua.

Ea se încruntă când îi auzi tonul cu care vorbise și începu să citeze din programul lui Taylor.

— Vom vizita muzeul Kingman de dimineață,

ne întoarcem acasă pentru masa de prânz, după care urmează un tur al regiunii. Iar apoi urmează cina.

— Ce faci ca să te distrezi?

— Pictez în acuarelă și cos, răspunse ea, zâmbind pentru sine. Taylor îi dăduse note

excelente la pictură.

— Cum faci față la distracții? șopti el. Cum vă petreceți tu și iubitul tău serile în oraș?

— Nu mergem în oraș, spuse ea derutată. Taylor îi spusese că Kingman era un oraș prea provincial pentru ca să merite să-și piardă

timpul acolo. La San Francisco mergeau o dată pe an să cumpere îmbrăcăminte și alte lucruri de care aveau nevoie. În afară de aceste două săptămâni, părăsea rareori ferma.

— Ești prea bună pentru el, nu-i așa? întrebă Hank realizând

că fusese urâcios... Dar felul ei, arogant și distant de a fi, refuzul de a mânca măcar o bucată de prăjitură, stârniseră tot ce era mai rău în el.

Se ridică.

— Mă duc la culcare. Vii și tu?

— Da, spuse ea încet,

aruncând o ultimă privire spre ceea ce știa că este al doilea platou cu prăjituri.

Câteva minute mai târziu era în camera ei. Se așează la birou și începu să citească despre istoria orașului Kingman. Trebuia să memoreze aceste date

înainte de a adormi. Se lăsă pe spate în scaun și-și dori pentru a nu știu câta oară ca acest doctor Montgomery să nu fi venit niciodată. Pentru un motiv pe care nu-l înțelegea încă, el părea s-o antipatizeze profund, din ce în ce mai mult, de la o clipă la

alta.

Din această cauză îi era de două ori mai greu să facă față, trebuia să muncească mai mult ca de obicei, să piardă mesele și să stea până noaptea târziu pentru a memora indicațiile lui Taylor. Așa că în noaptea asta va trebui să

învețe și mâine, când îl va duce la muzeu, va trebui să se străduiască din răsputeri să fie un ghid bun și să-l mulțumească. De ce oare acest bărbat era atât de greu de mulțumit?

De ce, când pe Taylor, în general,

reușea să-l mulțumească destul de ușor?

Dacă făcea ceea ce Taylor îi scria, în ordine exactă, la orele indicate, Taylor era mulțumit. Poate că ar fi mai bine să-l întrebe pe doctorul Montgomery ce i-ar face plăcere ca ea să facă. Dar nu, nu era o idee bună,

pentru că ar fi putut fi în contradicție cu programul lui Taylor și atunci era mai bine să ignore dorințele doctorului Montgomery.

Privi ceasul din perete și se gândi că ar fi mai bine să se apuce de lucru.

Hank stătea în

balconul camerei lui, privea stelele și mirosea aerul parfumat al nopții, dorindu-și să fi avut un pahar cu whisky. Alături, în stânga lui, era camera Amandei. El putea vedea lumina care se zărea prin draperii. Vedea chiar umbra ei așezată la birou. Știa că

ar fi putut trece din balconul lui pe acoperișul terasei și de acolo ar fi ajuns direct în fața ferestrei ei. Și apoi, ce-ar fi făcut? se gândi el. Domnișoara Amanda îi va spune probabil câți metri sunt de la balconul lui la fereastra ei. Se întrebă ce-ar face

ea dacă ar săruta-o. Îi va spune oare istoria sărutului? Se întoarse în camera lui, se dezbrăcă și se băgă în pat.

Adormi imediat, dar după câteva ore se trezi și nu putu rezista impulsului de a ieși pe balcon. Lumina din camera Amandei era

încă aprinsă și ea stătea tot la birou.

Încruntându-se, se întoarse în pat. Indiferent cât era de mironosiță, era foarte silitoare în ceea ce făcea.

Când se scula în dimineața următoare realiză că e destul de târziu și că lumea era

deja la lucru. Se îmbrăcă repede și coborî în goană pe scări. Amanda și Taylor erau în ușa sufrageriei. Taylor își privea ceasul de buzunar, iar Amanda stătea supusă în spatele lui.

— Cred c-am întârziat din nou, spuse

el fără să-i pese prea mult și intră pe lângă ei în sufragerie. Pe bufet erau platouri de argint pline cu jumări de ouă, biscuiți, sos, șuncă, felii de ananas, brioșe și sirop. Ah, spuse el cu vocea unui om flămând. Își umplu o farfurie și se așeză, apoi privi în sus și

văzu că Taylor și Amanda îl studiau. Pe fața rece a lui Taylor era o umbră de dispreț, dar când o privi pe Amanda... Fu ceva de scurtă durată, dar lui i se păru o privire plină de melancolie, chiar de foame, dar imediat dispăru și ea își coborî

ochii la oul apos din paharul din fața ei.

După ce terminară micul-dejun Hank aproape gemu când văzu limuzina și șoferul care-i așteptau. Încă o zi de tururi și de explicații. O oră mai târziu se aflau în muzeul Kingman care, din câte își dădea seama

Hank, era un omagiu adus familiei Caulden.

— Tatăl meu a cumpărat patru ferme în același timp, spuse Amanda. Erau foarte ieftine din cauza nămolului de la minele din vecinătate, care a făcut ca râul Glass să-și iasă din matcă și să-și

depoziteze tot nămolul pe pământul din jur. Cu o mare cheltuială tatăl meu a cărat nămolul și a scos la iveală solul fertil de dedesubt. De asemenea, a pus capăt mineritului.

— Sunt convins de asta, murmură Hank.

— Apoi a irigat

terenul și...

— A devenit bogat, încheie Hank.

Amanda privi în gol. Îi arătase încă o dată foarte clar că n-o plăcea, nici pe ea, nici pe familia ei.

— Când a cumpărat tatăl tău acest muzeu? întrebă el.

— În urmă cu doi ani. Nu înțelese de ce el râse când auzi asta.

— Hai să mergem, am văzut destul. Să ieșim afară.

— Dar nu e încă timpul. Mai avem de stat încă patruzeci și două de minute aici.

— Am de gând să-mi

petrec următoarele patruzeci și două de minute dincolo de aceste uși.

Șovăind ea îl urmă afară. Spera că Taylor nu va afla că părăsiseră muzeul mai devreme. Și acum, ce va face cu el? Se îndreptă spre limuzina care aștepta,

dar el nu o urmă. Se întoarse și-l văzu stând în mijlocul drumului, cu mâinile în buzunare, arătând mai degrabă ca un băiețel decât ca un bărbat. Și-ar fi dorit atat de mult să stea la fel de drept ca... ca Taylor.

— Cât de departe e orașul de aici? întrebă

el.

— La două mile și jumătate, răspunse ea.

— Mi-am închipuit că trebuie să știi. Voi merge pe jos. Ne întâlnim la Operă.

Amanda fu cuprinsă de panică. Știu dintr-odată că el nu va veni la Operă și avu în față

groaznica viziune a clipei când va fi nevoită să-i spună lui Taylor că l-a pierdut pe doctorul Montgomery.

— Șoferul poate... începu ea, apoi se opri pentru că el o pornise deja repede spre oraș. Suspinând, îi spuse șoferului unde să-i

aștepte, apoi porni grăbită după doctorul Montgomery.

Când mașina trecu prin dreptul lui și văzu că Amanda nu era înăuntru se întoarse și o văzu alergând după el. O așteptă, dând semne de nerăbdare. Credeai că am nevoie de compania

unei femei frumoase lângă mine, se gândi el.

— Bănuiesc că nu prezint încredere să fiu lăsat singur, nu-i așa? M-aș putea întâlni cu unii din liderii Uniunii și să fac ceva îngrozitor, așa-i?

Amanda se simți deodată foarte obosită;

obosită pentru că stătuse aproape toată noaptea trează, încercând să învețe ceea ce trebuia să știe, pentru acest bărbat, obosită de mesele pe care le pierduse, obosită de comentariile lui răutăcioase.

— Fac tot ce pot ca să

vă fac șederea plăcută, doctore Montgomery. Îmi pare rău dacă nu reușesc. Își trase umerii înapoi așa cum o învățase Taylor... cu ajutorul unei bare de oțel.

El se calmă. Poate că ea nu mai suporta să fie mica îngâmfată care

fusese obișnuită să fie. Fusese nervos pe ea pentru că nu era așa cum s-ar fi așteptat el să fie. Avea un mers atât de înțepat, își purta părul legat atât de strâns pe spate, vorbea atât de convenţional, se îmbrăca atât de serios, era lipsită de simțul umorului, de

căldură, de pasiune. Dar toate astea nu-l priveau pe el.

— Îmi cer scuze, domnișoară Caulden, am fost grosolan. Dar nimeni nu mi-a mai planificat în felul ăsta viața din clipa în care am plecat din casa mamei mele și cred că

sunt prea bătrân ca să încep s-o fac din nou. Privește, sunt câțiva copii care se joacă. N-ai vrea să stăm puțin și să mirosim trandafirii, să stăm de vorbă?

— Trandafiri? întrebă ea. Nu sunt trandafiri în curtea școlii.

El scoase un geamăt

de exasperare, apoi o apucă de cot și o conduse spre gardul școlii. Școala se terminase, dar erau trei copii mici care se jucau la leagăne.

Lângă ei stătea o mamă drăguță, o lăsă pe Amanda lângă o bancă, de sub un stejar uriaș și

se îndreptă spre grupul de copii, își dorea, mai mult decât orice, să întâlnească o față prietenoasă.

— Bună, spuse el. Femeia se întoarse. Era foarte drăguță și chiar îi zâmbi.

I se părea că au trecut secole de când o femeie

nu-i mai zâmbise.

— Bună, răspunse femeia.

— Sunt...

— Nu, nu-mi spune. Privi peste el spre Amanda, care stătea țanțoșă pe bancă. Trebuie să fii musafirul familiei Caulden. Ești profesor sau ceva în

genul ăsta, nu-i așa?

— Destul de aproape, spuse el întinzându-i mâna pe care ea o apucă.

—Hank Montgomery. Dădu din cap spre copii. O echipă grozavă. Tatăl trăiește?

Ea izbucni în râs.

— Acum o oră trăia.

— Ghinionul meu, spuse el suspinând.

Ea porni spre leagăne și Hank o urmă.

— Cum e acolo? întrebă ea arătând cu capul spre Amanda. Se poartă frumos cu tine? Ai venit să-i dai lecții Amandei?

— E-n regulă, dar

Amanda, se pare că-mi dă ea mie lecții. Făcu o pauză.

—O cunoști?

— O cunoșteam înainte. Am fost împreună la școala elementară, dar tatăl ei a retras-o de la școală exact în momentul când începuse să fie

interesată de băieți înțelegi?

Hank nu și-o putea închipui pe Amanda plăcându-i de cineva; dar dădu din cap.

— I-a angajat un tutore?

— Bărbatul acela, Driscoll. L-am văzut doar de cateva ori. Nu

vine la Kingman, dar l-am văzut de câteva ori în mașină. Nu-i genul meu, încheie ea, zâmbindu-i larg lui Hank.

Nici al meu, se gândi el. Deci Amanda urma să se căsătorească cu tutorele ei. Asta începea să-l facă să înțeleagă de

ce mintea ei era ca un catalog de informații.

Femeia începu să mai spună ceva, dar fetița ei căzu din leagăn și începu să urle. Femeia alergă s-o ia în brațe. Nu părea că se lovise foarte tare, era mai mult speriată de pe urma căzăturii.

Hankîi întinse brațele și fetița veni spre el.

— Nu cocheta cu ea! spuse mama, râzând.

Hank o luă în brațe și se studiară reciproc. Iubea copii și spera ca într-o zi să aibă și el câțiva.

— Ți-e dor de copiii

tăi? întrebă femeia dornică de mai multe informaţii.

— N-am copii, n-am soţie.

— Tu și Amanda...?

— Cerule, nu! spuse el înainte de a se gândi. Adică, ea e logodită cu tutorele ei, Taylor Driscoll. Credeam că

toata lumea în oraș știe. De obicei în orașele mici fiecare știe ce face celălalt.

— Nu și când e vorba de familia Caulden, spuse coborându-și vocea; sunt bogați precum Cresus, dar unei lucruri nu pot fi cumpărate. Nu că mie

mi-ar păsa, dar pe vremea mamei mele contau.

— Ce anume? întrebă Hank.

Femeia privi peste el. Se întoarse și o văzu pe Amanda apropiindu-se.

Își luă copilul și se opri din confidențe.

— Bună, Amanda,

spuse ea.

— Bună, răspunse Amanda, dar după expresia ei se vedea clar că nu știe cu cine are de-a face.

— Lily Webster. Am fost împreună la școală.

— Da, desigur, spuse Amanda. Ce mai faci?

— Muncesc din greu.

Ei bine, acum trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Hank.

— Și mie, spuse el, și zâmbi privind-o cum se îndepărtează urmată de cei trei copii. Se întoarse spre Amanda. Vrei să mergem? întrebă el. Făcu o pauză și o privi urmărind-o pe femeie cu

niște ochi de parcă ar fi văzut o fantomă. Te simți bine? întrebă el.

Amanda își reveni.

— Da, să mergem. Își aminti de Lily. Fuseseră colege în clasa a patra.

Se furișaseră împreună în vestiar pentru a lega și a încheia hainele unele de altele.

Tocmai când terminau fuseseră prinse de profesoară și pedepsite să le descheie pe toate la loc și apoi să stea două ore cu nasul în niște cercuri desenate pe tablă cu cretă. Când tatăl ei a aflat a fost îngrozit, dar mama ei râsese cu poftă. Dar asta

fusese cu mult înainte de venirea lui Taylor. Uneori părea că nu-și mai amintește nimic dinaintea venirii lui Taylor. Era ca și cum prezența lui șterse orice existase înainte. Acum, colega ei de șotii, Lily, era măritată și avea trei copii, în timp ce

Amanda nici măcar nu știa când se va căsători. Se încrunta privindu-l pe doctorul Montgomery din spate. Întrebările lui începeau s-o deranjeze. O făceau să se întrebe ce avea de gând Taylor în legătură cu ei doi. Știa că nunta va avea loc... când Taylor

considera că era pregătită pentru așa ceva. Dar dacă va continua să-și piardă timpul cu doctorul Montgomery, nu va fi niciodată pregătită pentru căsătorie. Continuă să meargă în spatele lui tot drumul până în oraș și scoase un

suspin de ușurare când văzu limuzina care-i aștepta în fața Operei. Dar, spre surprinderea ei doctorul Montgomery întoarse spatele mașinii.

— Aici este, strigă ea, sperând că poate el nu o văzuse.

El n-o băgă în seamă și continuă să se

îndrepte spre restaurant.

Amanda evită două furgonete Ford și apoi traversă strada după el. Trebuia să se întoarcă la fermă pentru prânz, pentru că ea avea nevoie de programul de după-amiază.

În dreptul

restaurantului el îi ţinu uşa deschisă.

— Prânzul ne aşteaptă acasă, spuse ea.

— De ce să ne întoarcem? în afară de asta, s-ar putea să-ţi facă bine să mănânci în altă parte. O apucă ferm de braţ şi o conduse înăuntru.

Amanda nu-și mai amintea când mâncase ultima oară în afara casei.

Fusese aici demult, cu mama ei, și purtase mănuși albe. O chelneriță le aduse meniul și Amanda citi: rulouri de vițel, grătar de miel, piept de pui

umplut. Simți că gura i se umple de salivă, dar știa că nimic din ce era acolo n-ar fi fost pe placul lui Taylor.

Puse meniul jos.

— Ai ales așa de repede? o întrebă Hank.

— Nu mănânc aici.

Furios, el trânti meniul pe masă.

— Ce ai împotriva mâncării care are gust? Sau te consideri prea bună să mănânci într-un local public?

Amanda simți din nou furia crescând în interiorul ei.

— Nu-i niciuna din supozițiile tale. Doar că nu vreau să mă îngraș.

El o privi uimit.

— Să te îngrași? Ar trebui să pui vreo șapte, opt kilograme ca să ajungi subțire. Luă meniul și i-l înmână. Sunt oaspetele tău și trebuie să mă faci să mă simt bine, îți mai amintești? Și eu vreau ca tu să mănânci.

Amanda se simți îngrozitor de frustrată. Nu avea voie să se îngrașe. Lui Taylor nu-i plăceau femeile grase. Dar, în același timp, Taylor dorea ca ea să-l facă pe doctorul Montgomery să se simtă bine. Numai că doctorului Montgomery

nu-i plăceau muzeele și tururile din oraș și nici mâncarea sănătoasă. Îi plăcea să stea de vorbă cu femei străine în parcuri, îi plăcea să meargă pe jos și să mănânce.

Dintre toate, însă, îi plăcea cel mai mult să mănânce. Amanda

încercă să aleagă ceva cât mai dietetic, dar când chelneriţa veni să ia comanda, doctorul Montgomery alese în locul ei: piept de pui umplut cu spanac, piersici cu mirodenii, sos, salată, cornuri cu unt.

— Domnişoară

Caulden, dacă jur să nu fug și nici să mă amestec în afacerile tatălui dumitale, mâine pot avea puțin timp liber?

— Eu... nu știu, răspunse ea. Ce va spune Taylor? Ea trebuia să-l însoțească pe doctorul Montgomery peste tot, să vadă ce face și unde

se duce. Dar în același timp trebuia să-l facă să-i placă familia Caulden și asta nu-i prea reușise. Taylor spusese că va fi impresionat de casă și de fermă, dar până acum nimic nu părea să-l impresioneze. Nu știa ce să facă. Aveți niște planuri proprii? îl

întrebă ea. Poate că avea de gând să stea acasă.

— Vreau să mă urc în mașină și să conduc. După aceea, n-am nici cea mai mică idee ce vreau să fac. Ar fi făcut orice, ca să se îndepărteze de această femeie care îl neliniștea, făcându-l să fie furios și

agitat în același timp.

Amanda se simți cuprinsă de panică. Taylor se va înfuria dacă va pleca de unul singur.

— Ați vrea să citiți ceva mâine? Dacă prezența mea îți displace sunt sigură că aș putea să-mi ocup timpul cu altceva.

La dracu', la dracu', la dracu', se gândi el. Iubito, prezența ta nu-mi displace.

Mă înnebunește! Părul ăsta, ochii ăștia mari și triști. Corpul care ar arăta cu adevărat bine dacă ai pune puțină carne pe tine. Cum poate fi interiorul dintr-

un ambalaj atât de frumos așa de îngrozitor?

— Am de corectat câteva lucrări și apoi vreau să scriu niște scrisori, spuse în cele din urmă. Mă voi învârti pe lângă casă mâine.

Ea arăta așa de ușurată, încât pentru o

clipă el crezu că va izbucni în plâns.

Îi trecu prin cap ideea că Amanda ar putea avea necazuri dacă el nu face ceea ce vrea ea. Dar nu putea fi ceva adevărat. Era o femeie lipsită de sentimente, altfel nu s-ar fi putut îndrăgosti de unul ca

Driscoll. Erau un cuplu perfect. Poate că făceau dragoste, unul cu altul, citindu-și sonete cu voce tare.

Chelneriţa veni și le puse în faţă platourile cu mâncare.

Expresia de pe faţa Amandei îl făcu să zâmbească.

— Arăți de parcă ai vrea mai degrabă s-o tezaurizezi, decât s-o mănânci. Hai, înfige-te în ea! Poftă bună!

Trecuseră ani de când Amanda nu mai mâncase mâncare de genul ăsta. Taylor considera corpul ca pe un templu pe care

trebuie să-l tratezi cu venerație și de aceea nu trebuie să-l îndopi cu mâncare grasă, nesănătoasă.

Prima înghițitură fu ceva dumnezeiesc, ceva absolut divin. Închise ochii și mestecă, lăsând aroma să se rostogolească în

interiorul gurii.

Hank își ridică privirea din farfurie pentru a vedea reacția Amandei. Se gândi că mai văzuse această expresie numai pe fața femeilor când făcea dragoste cu ele.

Scăpă furculița din mână și ea deschise

ochii.

— Îți... vocea i se frânse... îți place mâncarea?

— Da, îmi place. Mulțumesc.

Continuă să mănânce, slavă Domnului, cu ochii deschiși.

Hank văzu că are

probleme la înghițit. Calmează-te,
Montgomery, își spuse, e doar o fată drăguță, asta-i tot. Ai venit aici să stai de vorbă cu conducătorii Uniunii, nu să intri în bucluc iarăși, așa cum ai făcut cu Blythe Woodley.

— Domnișoară

Caulden, îmi puteți spune câte ceva despre Kingman?

Ca o cutie în care ai introdus o monedă ea începu să enumere date. Îi spuse despre cele cinci drumuri de centură care înconjoară orașul – unul principal și celelalte patru derivând din

acesta – și despre cele șapte expedieri poștale zilnice. Îi povesti despre indienii Digger și despre minele de cupru. Îi povesti despre Donner Party, din partea de est a Kingmanului, la ferma Johnson, și îi înșiră o mulțime de date despre cei care supraviețuiseră

și despre cei care muriseră. Îi spuse anii când fuseseră epidemii în oraș și anii când fuseseră incendii. Îi spuse ce poduri și ce baraje s-au construit. Îi dădu date despre numărul populației, despre când fuseseră construite școlile,

despre...

— Stop! strigă el, parcă neavând aer să respire. Vorbea ca o moară stricată, ca o jucărie mecanică ce nu se oprea niciodată. Dar cel puţin ardoarea lui fusese potolită.

Taylor Driscoll o putea avea. Era toată

numai date și nimic altceva.

— Mănâncă-ți plăcinta cu cireșe, îi spuse el, împingând farfuria în fața ei.

Zâmbi când văzu cum golise farfuria.

Pentru cineva care se temea să nu se îngrașe, farfuria era atât de

curată încât putea fi pusă în dulap.

Cinci

Taylor Driscoll stătea la biroul din bibliotecă, privind atent pe fereastra ce dădea în fața casei. Își privi din nou ceasul 2:13. Unde era? îi dăduse doar un program de dimineață, conform căruia trebuia să se

întoarcă până la amiază. Atunci unde întârziase două ore?

Privi din nou spre ceas. 2:14. Şi nici urmă de maşină.La naiba cu ea! se gândi el. La naiba, pentru că-l făcea să se simtă în felul acesta. O înjură şi apoi se înjură pe sine pentru că-i păsa

atât de mult. Jurase cu mult timp în urmă că nu va mai iubi niciodată o altă femeie... femeile erau atât de necredincioase! Îți spuneau că te iubesc, ca apoi să te părăsească. În timp ce privea fix pe geam i se păru că s-a întors înapoi în copilăria

lui, când stătea și se uita pe fereastră așteptând-o pe mama lui să vină.

Ea urca întotdeauna scările însoțită de doi bărbați care o susțineau, cu părul vopsit într-un roșu strident căzându-i pe față, cu sânii mari atârnându-i, cu șoldurile grase legănându-se.

Unul din bărbaţi obişnuia să o ciupească de fund şi atunci ea râdea răguşit.

Taylor îşi privea tatăl, care îşi aştepta întotdeauna soţia. Ieşea în faţa casei şi o ajuta să intre înăuntru. Tinerii bărbaţi, care o însoţeau, obişnuiau să facă

remarci zeflemitoare, dar domnul Driscoll nu părea să le audă. Taylor pleca de la fereastră și se întindea în pat, cu pumnii lui mici încleștați, urându-și ambii părinți: pe ea că era atât de grasă, de greoaie, de proastă, de nesimțitoare și pe el

pentru că era atât de rafinat, de educat și pentru că o iubea prostește pe acea femeie nedemnă de el.

Taylor își petrecuse fiecare moment liber citind și studiind, încercând să se țină cât mai departe de mama lui, care stătea de obicei

întinsă pe o canapea și mânca ciocolată și nu ridica nici măcar un deget, pentru a ajuta servitorii să aibă grijă de casă.

Uneori Taylor rămânea în ușă și o privea, dar atunci ea izbucnea în râs, așa că prefera să rămână în

camera lui. Cărțile ajunseseră să reprezinte singura dragoste pentru el, pentru că altă sursă de dragoste nu cunoștea. Mama lui recunoscuse deschis că se căsătorise cu tatăl lui pentru bani și că tot ce o interesa era mâncarea scumpă, rochiile cu volane și să

se distreze cât mai bine, ceea ce însemna whisky și bărbați tineri și arătoși.

Tatăl lui nu făcea decât să fie nenorocit și să sufere, pentru că iubea o femeie de teapa ei. Părea că privește dragostea pentru acea femeie ca pe o boală

incurabilă de care n-avea cum să se vindece. Când Taylor avea doisprezece ani tatăl lui muri.

În mai puțin de un an, mama lui cheltui ultimul bănuț pe care el îi lăsase pentru amândoi.

Fără nici o urmă de

regret, Taylor își strânse câteva rufe murdare, fură o sută de dolari deja de la mama lui când aceasta era beată și plecă în căutarea rudelor tatălui.

Ani de zile tânji după o educație aleasă. În anii petrecuți în casa părinților i se dezvoltase

o mândrie puternică, necesară pentru a ține piept abuzurilor, rușinii, umilințelor. Lăsă însă mândria la o parte și se mulțumi cu puțin din partea acestor rude.

După câțiva ani aceștia începură să-l privească ca pe o obligație. Fiecare știa că

dacă nu va trimite bani sau scrisori de recomandare sau orice altceva din ceea ce Taylor cerea, vor fi bombardaţi cu scrisori de la Taylor şi de la celelalte rude cu care el intrase în legătură.

Când Taylor avea douăzeci de ani şi a

absolvit liceul cu *summa cum laude,* fiecare rudă se mândrea că e meritul ei că l-a dat la școală și nu l-a abandonat când era descurajat.

După facultate a încercat mai multe slujbe, dar niciuna nu i-a plăcut. Tocmai se pregătea să-și dea

doctoratul și apoi să devină profesor, când a primit o scrisoare de la o rudă mai îndepărtată, J. Harker Caulden, un văr prin alianță. Caulden spunea că are o fată pe care se teme să n-o scape de sub control. Mama ei n-avea nici o putere asupra ei în ceea

ce privea disciplina, iar el n-avea timp să se ocupe de asta.

Voia ca Taylor să vină și să-i fie tutore până ce fată ajungea la vârsta măritișului.

Taylor și-a amintit imediat de mama lui și și-a imaginat o fată nebunatică de

paisprezece ani, care fugea noaptea pe fereastră ca să meargă la petreceri. Spera că o va putea salva și că, dacă va fi suficient de sever, o va aduce pe, drumul cel bun.

Acceptă oferta lui J. Harker și plecă în California pentru a

începe îmblânzirea tinerei domnișoare Amanda. Aproape izbucni în râs când o văzu prima oară pe Amanda.

Se așteptase să găsească o variantă mai tânără a mamei lui și în schimb vedea o fată aproape drăguță, care îl

privea cu niște ochi mari și nerăbdători. Îi fură necesare numai două zile ca să descopere că are o minte de excepţie... o minte fără nici o învăţătură, dar plină de idei legate de haine, băieţi, bârfă și alte lucruri frivole.

Cel puţin văzu ce

potențial are. Era maleabilă ca o bucată de lut. Putea să facă din Amanda o doamnă, opusă total mamei lui.

O putea învăța și o putea face să se gândească la lucruri mai folositoare decât dansurile la modă. O putea învăța să se

îmbrace rafinat și sobru. N-ar deveni niciodată grasă, dacă va fi sub controlul lui. Era o elevă excelentă, dornică să învețe și să facă pe plac. Lui nu-i părea rău de timpul pe care-l pierdea scriindu-i programul pentru fiecare zi, pentru că astfel știa întotdeauna

unde s-o găsească. Amanda nu va avea niciodată timp să-l părăsească.

În timp ce anii treceau Amanda se transformă într-o tânără foarte drăguță, care nu se asemăna cu mama lui. Și el se îndrăgosti de ea. La început nu vru și se

luptă din răsputeri, pentru că femeile erau creaturi necredincioase, care se foloseau de tine când știau că le iubești. Așa că ținu dragostea pentru ea ascunsă, dar făcu tot ce-i stătea în putință, s-o lege tot mai strâns de el, astfel ca ea să nu poată pleca

nicăieri și, într-o zi, când ideea nu i se va mai părea atât de înspăimântătoare, avea de gând să se căsătorească cu ea. Chiar în momentul de față se temea că, dacă se va căsători cu ea, s-ar putea schimba, ar putea deveni grasă și alcoolică

ca mama lui.

Își privi din nou ceasul. 2:18. Niciun semn de la ea. Ura că trebuia să-i dea voie să iasă din casă cu acel barbar, Montgomery, dar nu avea încotro. Montgomery putea face mari necazuri fermei și trebuia ținut la distanță,

iar Amanda era singura disponibilă să facă acest lucru.

Ferma devenise foarte importantă pentru Taylor, pentru că J. Harker spusese că într-o zi va fi a lui. Amanda era singurul copil al lui Harker și el plănuia să-i lase totul lui Taylor, prin

intermediul ei. Siguranța banului era ceva de care Taylor avea nevoie. Toată copilăria lui, mai ales după moartea tatălui, ceruse bani, cărți, haine, pantofi. Acei ani îi loviseră puternic mândria.

Așa că acum se lupta

între dorința de a face ce era bine pentru fermă și cea de a o ține pe Amanda izolată. Aproape că-i veni să zâmbească când își aminti că Amanda îi spusese că doctorul Montgomery nu o place. Să n-o placă pe Amanda?

Să nu-i placă o femeie care putea purta o conversaţie, despre un subiect intelectual, în patru limbi? Nu prea îi venea să creadă. Doar dacă era unul din acei bărbaţi care prefera o servitoare de la bucătărie sau o dansatoare dintr-un bar

de noapte.

Era 2:22 deja şi nici urmă de Amanda.

Privise pe geam atât de încordat, încât simţi că-l apucă durerea de cap.

Pe Amanda o dureau picioarele şi era atât de îngrijorată că se abătuse

de la program, încât simți că-i era greață. Doctorul Montgomery voise să se plimbe pe jos prin oraș, ca să piardă timpul. Taylor îi spusese de nenumărate ori ce lucru prețios era timpul și cum nu trebuia să-l pierzi cu lucruri frivole. Și acum, iată, nu făcea

nimic ca să-și îmbogățească cunoștințele. De asemenea, Taylor îi spusese ce oameni îngrozitori sunt locuitorii din Kingman. Nu o ostracizaseră pe mama ei? Nu-i iubeau pe cei din familia Caulden, așa că era mai

bine să nu aibă niciun contact cu ei. Și iată cum stătea acum alături de doctorul Montgomery, dând din cap la oamenii pe care-i cunoștea.

— Nu ți s-a întâmplat încă nimic dacă ai vorbit cu câțiva din oamenii de rând, nu-i așa? îi spusese

Doctorul Montgomery furios, când ea sugerase să se întoarcă acasă.

Şi încă un lucru care-i displăcea profund era comportamentul acestui bărbat faţă de ea. Le zâmbea femeilor care treceau pe stradă, în schimb la ea se holba, se încrunta şi îi adresa

remarci foarte neplăcute.

Voia să se întoarcă acasă la siguranța pe care i-o ofereau Taylor și cărțile sale.

Aproape că se ciocni de doctorul Montgomery, când acesta se opri în fața drogheriei. Era un anunț

în care se spunea că va fi organizată o seară de dans sâmbăta viitoare.

— Tu și domnul Taylor mergeți? întrebă el. Aveți de gând să vă faceți de cap?

Ea înțelese sensul celor spuse de el, chiar dacă acest limbaj îi era necunoscut,

— Nu ne ducem la dansuri, spuse ea încet.

— Consideraţi că dansurile sau oamenii din oraş nu sunt suficient de buni pentru voi?

Simţi din nou acea senzaţie de furie.

— Dansul reprezintă o pierdere de timp, iar

în ceea ce-i privește pe oamenii din oraș... Era pe punctul de a-i spune despre mama ei, dar n-o făcu. N-avea de gând să fie grosolană dacă el era. Doctore Montgomery, aș vrea să mă întorc acasă acum. Este târziu și mai am și alte lucruri de făcut.

— Întoarce-te atunci, spuse el, furios, gândindu-se că trebuie să plece cât mai repede de lângă ea și de lângă întreg clanul Caulden. Cei doi munți de gheață, Amanda și Taylor, necioplitul și impertinentul J. Harker și mama care era

încuiată undeva în casă și de care se vorbea în termeni misterioși... era mai mult decât putea el suporta.

Dar când o privi pe Amanda, stând absolut dreaptă, cu umerii ei mici trași în spate, cu ochii care ascundeau un foc mocnit, știu că nu

poate pleca.

Era ceva care-l ținea pe loc.

— Bine, spuse el. Ne întoarcem.

Amandei îi venea să plângă de ușurare în timp ce se îndreptau spre limuzină. El nu-i vorbi pe drum și ea îi fu recunoscătoare. Trebuia

să-și adune toate puterile pentru întâlnirea cu Taylor.

Odată ajunși acasă, Taylor îi întâmpină în hol și Amanda văzu cât era de furios. Așteptă până ce doctorul Montgomery urcă sus, apoi îi spuse să vină în bibliotecă. Pentru câteva

clipe stătu cu spatele la ea, apoi se răsuci pe călciie și se întoarse, cu ochii negri scânteind și obrajii roșii de furie.

— Sunt dezamăgit de purtarea ta, Amanda. Foarte dezamăgit. Știai că trebuie să te întorci acasă după-amiază și totuși n-ai făcut-o. Nu!

Nu vreau să-ți aud scuzele. Nu le voi asculta. Nu realizezi ce sarcină importantă ai? Dacă cei de la Uniune vin aici și ne fac necazuri, putem pierde toată recolta din anul acesta. Și totul va fi din cauză că tu n-ai respectat programul.

Amanda își privi mâinile. Cum ar fi putut ea să-l facă pe doctorul Montgomery să urmeze programul? Trebuia să găsească o cale. Părea că totul... întreg viitorul fermei depindea de ea.

— Acum, du-te în camera ta și gândește-te

la ceea ce ai făcut. Nu veni la cină în seara asta, dar mai târziu vino în sala de lectură și citește-i ceva doctorului Montgomery. Poate că dacă vei fi aici, lângă mine, te vei putea ține de program. Și eu nu voi fi îngrijorat din cauza ta, se gândi Taylor

încruntându-se. Du-te, Amanda, mai spuse, controlându-și mânia din voce.

Amanda urcă scările simțindu-se de parcă s-ar fi îngrășat zece kilograme. Doamna Gunston o aștepta. Trebuia să meargă la subsol să-și facă

exerciţiile, apoi să facă baie. Nu va mânca cina în seara asta, dar mai târziu îi va citi doctorului Montgomery. Începea să-l dispreţuiască pe acel om!

Hank stătu în camera lui până la cină încercând cu greu să

citească câteva din lucrările studenţilor lui. Uneori când un student ştia, dar nu suficient de bine cum ar fi dorit el, îi permitea să-şi ridice nota cu o lucrare de cercetare. Aşa că acum avea de citit astfel de lucrări. Numai că mintea nu-i stătea la

acele lucrări. Nu se putea gândi decât la Amanda. Nu-şi dădea seama ce-l înfuria mai mult în legătură cu ea, dar ceva era. Îşi aminti felul în care arătase la prânz, cu ochii închişi, cu acea expresie de fericire deplină întipărită pe faţă. „Aş

vrea s-o pot face eu să arate așa”, șopti el întorcându-se la lucrări.

Amanda nu veni la cină și Hank fu convins că era din cauză că nu-i mai putea suporta compania. Stătu la masă neobișnuit de tăcut, alături de Taylor și mâncă un cotlet de vițel,

în timp ce Taylor „degustă” un pește fiert.

Hank se întrebă ce mânca Amanda în camera ei când nu era sub ochii lui Taylor. Pește fiert sau pui prăjit?

După cină, când ceasurile din toată casa băturără ora 7:15, Amanda

își făcu apariția în camera de lectură. Hank își ridică privirea din ziarul pe care-l citea, o salută politicos cu capul și apoi se întoarse la lectura ziarului. Se întrebă dacă va pleca văzând că dragul ei Taylor nu era singur.

Taylor anunță că

Amanda va citi pentru ei.

— Pe mine nu mă băgați în seamă, spuse Hank de după ziar, dar fu conștient de liniștea grea care se lăsă în cameră și știu că trebuia să acorde mai multă atenție spectacolului. Încet, împături ziarul, îl

puse deoparte, apoi se așeză cu ambele mâini încrucișate în poală ca un tânăr binecrescut.

Amanda, îmbrăcată într-o rochie albastră cu un guleraș de dantelă, stătea perfect dreaptă în fața lor, ținând în mână cartea de poezii, deschisă.

Exact după cum se aşteptase, alesese cele mai plictisitoare poezii care s-au scris vreodată: *Oda înserării* de William Collins şi *Imn frumuseţii intelectuale* de Shelley. Ar fi adormit dacă n-ar fi folosit această ocazie să o studieze mai atent: avea gene lungi şi dese,

o gură senzuală care se mișca ademenitor în timp ce vorbea. Îi asculta vocea, o auzi cum pronunța drăgăstos fiecare cuvânt și se gândi cum ar fi dacă i-ar șopti lui cuvinte de dragoste. Dar cuvintele de dragoste pe care ea le-ar fi rostit erau

destinate lui Taylor.

Hank îl privi și văzu că el nu savura lectura atât de mult cum s-ar fi așteptat. Arăta ca un profesor care își asculta elevul... nu ca un bărbat care o asculta pe femeia pe care o iubește.

Hank fu conștient că Amanda termină de citit

și o văzu îndreptându-se spre Taylor și întinzându-i cartea. Îi zâmbi timid și spuse:

— Te rog, cu o voce de abia șoptită.

Hank simți o împunsătură de gelozie când Taylor, fără să-i zâmbească, la rândul lui, îi luă cartea din mână.

Hank se gândi că dacă Amanda i-ar fi zâmbit lui, cu siguranță că el i-ar fi întors zâmbetul. De fapt, ar fi fost în stare să facă orice ar fi vrut ea. Dar Taylor luă cartea, o deschise și începu să citească *În dimineața nașterii lui Christos* de John Milton.

În timp ce Taylor citea cu voce monotonă, Hank o privi pe Amanda și văzu cum îl urmărește pe Taylor ca pe un zeu, ca pe unul ce controla viața și moartea. Cu toate acestea, Taylor părea insensibil la adorația ei. Deodată, Hank se înfurie la

gândul că Amanda trebuia să dăruiască atât de mult și să primească atât de puțin. Dacă ar fi fost a lui el i-ar fi dat totul și chiar mai mult de atât.

Dacă ar fi fost logodit cu ea nu și-ar fi petrecut serile citindu-i poezii, ci ar fi dus-o la plimbare

unde iasomia mirosea atât de frumos și ar fi sărutat-o în timp ce-i dădea rochia aia oribilă jos de pe umeri și...

— Doctore Montgomery?

Fu trezit din reveria lui de vocea Amandei.

— Poate doriți să ne citiți ceva?

Hank era atât de adâncit în gândurile lui încât, la început, nu pricepu ce i-a spus.

— Doctorul Montgomery e economist, spuse Taylor. Mă îndoiesc că îl interesează poezia.

Hank nu luă cartea, dar o privi pe Amanda la

fel de fierbinte, cum erau și simțurile lui, în timp ce începu să recite versuri de dragoste din William Butler Yeats.

Când termină de recitat în cameră se făcu liniște. Văzu petele roșii care apărură pe gâtul Amandei și care urcau spre față.

— Nu pot spune că a fost ceva pe gustul meu, doctore Montgomery, spuse Taylor cu o voce care venea de departe. Amanda! zise el tăios, făcând-o să-și îndrepte atenția asupra lui. Cred că ar trebui să mai citești ceva.

Deodată Hank simți

că nu mai poate suporta să stea în aceeași încăpere cu ei.

— Vă rog să mă scuzați, spuse și înainte de a aștepta un răspuns părăsi camera. Ieși afară dar și acolo simți aceeași nevoie acută de aer.

Se duse la garaj și înainte de a realiza ce

face se urcă în mașină și plecă. Vântul rece care-i biciuia fața și corpul îi făcu bine. Conduse de-a lungul drumului prăfuit, repede, din ce în ce mai repede, forțând mașina până la limita maximă, știind că dacă se va strica nu va fi nici o pierdere.

Avea nevoie de acest sentiment pe care i-l dădea viteza, de senzaţia de libertate. Avea nevoie să pună puţină distanţă între el şi casa aceea. Îi reveniră în minte frânturi din versurile pe care le recitase „... *mângâindu-i coapsele”,*

„... *Degetele*

alunecând între coapsele ei desfăcute”.

Maşina mergea foarte repede când o văzu pe fată. Stătea în mijlocul drumului, speriată de maşina care se apropia în viteză. Stătea nemişcată, în timp ce Hank se apropia, mergând mai repede

decât văzuse ea vreodată.

Hank avu reflexele pilotului dintr-o cursă și coti brusc spre dreapta pentru a o evita, intră într-un gard și-și adună toată forța pentru a opri mașina.

Intră în primul rând de hamei de pe

marginea drumului și merse prin el până cei mașina se opri în cele din urmă.

Îi fură necesare câteva secunde până să-și revină, în timp ce privea înmărmurit la câmpul de hamei luminat de lumina farurilor. Apoi încercă să

se mişte, să îndepărteze, viţele de hamei din jurul lui. Picioarele îi tremurau, dar îşi recăpătară puterea când el se dădu jos din maşină şi începu să meargă de-a lungul drumului.

Deşi era întuneric o văzu pe fată stând în

mijlocul drumului. Crezuse că n-o lovise, dar acum, nu mai era atât de sigur.

— Te simți bine? întrebă el neliniștit, îngenunchind în fața ei.

— N-am văzut niciodată ceva mergând atât de repede, spuse ea uimită.

În timp ce o privea, Hank simți mirosul de alcool și realiză că era beată.

O apucă cu blândețe de braț și o ridică.

— Haide, te conduc acasă.

Zâmbind, ea se lipi de el.

— Ești cel care stă la

Cauldeni?

— Da. Vino cu mine. Dacă reușesc să-mi scot mașina te duc acasă.

— Să merg acasă cu tine? Amandei nu i-ar plăcea.

— Nu va ști niciodată, spuse el, petrecându-și brațul în jurul mijlocului ei și

ducând-o la mașină.

Fu nevoit să dea la o parte multe vițe de hamei pentru a-i face loc să se așeze pe locul de lângă el.

— Drăguț, șopti ea lăsându-se pe scaunul din piele.

Lui Hank îi mai trebuiră câteva minute

pentru a curăța partea din față a mașinii și pentru a cerceta terenul. Pământul era uscat, ceea ce îi permitea să scoată mașina de acolo fără alte ajutoare. Puse gardul rupt la loc, apoi se urcă la volan.

Lumina lunii îi permise să vadă că

femeia era tânără și drăguță. Era puternic machiată, deși avea trăsături deosebit de conturate. Rujul îi atrase atenția asupra buzelor ei.

Când îl văzu că o studiază ea îi zâmbi seducător.

— Imi plac bărbații

care conduc repede.

Hank porni motorul și dădu înapoi.

— Unde să te duc?

— La motelul lui Charlie, de pe marginea drumului.

Hank ezită o clipă, apoi spuse:

— În regulă. Poate că-i va face bine să vadă

puțină viață în jurul lui. Numai să nu se citească poezii acolo.

Ea izbucni în râs, făcându-l să înțeleagă că fusese de nenumărate ori la căsuța lui Charlie și că nu întâlnise niciodată așa ceva acolo.

Lui Hank îi făcea plăcere să meargă cu ea,

îi făcea plăcere să vadă o femeie care stătea relaxată pe scaun, nu țeapănă și încordată. Îi plăcea să vadă o femeie care știa să râdă.

Motelul se afla cam la cinci mile în afara orașului. Avea în față o parcare în care acum erau trei mașini.

Luminile și râsetele care se auzeau îl atraseră pe Hank înăuntru.

Fata se dăduse deja jos din mașină când Hank ajunsese pe partea ei. Era îmbrăcată cu o rochie roșie de satin, de proastă calitate, și rujul i se întinsese la colțul gurii. Drumul prin aer

liber părea s-o fi înviorat pentru că acum se ţinea mai bine pe picioare.

Îl apucă de braţ şi-şi lipi corpul de al lui. Avea forme rotunde şi arăta bine acum, dar în câţiva ani avea să fie prea grasă.

— Cei din gaşcă vor muri de invidie când mă

vor vedea cu tine, spuse ea.

Cum te cheamă?

— Hank Montgomery, răspunse ei zâmbindu-i. Pe tine?

— Reva Eiler. Îl trase de braţ şi-l conduse înăuntru.

În cârciumă erau doar patru clienţi. Pe

trei din cei patru pereți erau înșirate separeuri. Pe al patrulea perete se afla barul. Jumătate din spațiul din mijloc era ocupat de mese și multe scaune cealaltă jumătate era loc de dans și loc pentru orchestră. Reva îl salută pe bărbatul care servea la bar și-l

conduse pe Hank la un separeu din colţ.

— Povesteşte-mi despre tine, spuse ea, scoţând o cutie de pudră din geantă şi începând să-şi refacă machiajul.

Când termină, scoase o ţigară dintr-o tabacheră argintie, care era pe jumătate ruginită.

Hank îi luă bricheta din mână; și-i aprinse țigara. Ea își aruncă părul bogat pe spate. Avea părul tuns scurt, până la umeri, și Hank realiză că nu mai văzuse femei purtând părul atât de scurt. Îi plăcu și se întrebă cum i-ar sta Amandei tunsă în felul

acesta.

— Nu-s multe de spus, răspunse el. Predau economie la...

— Economie! se miră ea exact în clipa când barmanul puse două beri în fața lor. Mulțumesc, Charlie, șopti ea. Nu arăți ca un profesor de economie.

Mă gândeam că poate ești iubitul Amandei sau ceva în genul ăsta.

Hank bău cu poftă din bere.

— O cunoști pe Amanda?

Ea îl privi lung. Era ceva la el care-i plăcea. Arăta bine, nemaipomenit de bine:

cu părul blond cenușiu, ochi albaștri, nasul acela care-l făcea să arate ca un... prinț și buzele... îi plăceau buzele lui la nebunie. Dar mai era altceva ce...

Era...

— Ești bogat, nu-i așa? spuse ea, luându-și cu degetele un fir de

tutun de pe limbă.

Hank fu șocat și nu răspunse nimic.

— Nu-ți fie teamă. Nu voi spune nimănui, dacă vrei să păstrezi secret. Numai că eu simt asta la cineva. Ți se dezvoltă acest simț când ești atât de săracă ca mine. Nu, nu vreau milă,

ci doar mai cumpără-mi o bere și spune-mi ce se întâmplă la Cauldeni.

Hank ridică mâna spre barman, apoi se întoarse spre Reva.

— O cunoști pe Amanda? Adică îi cunoști pe Cauldeni?

Ea îi zâmbi. Era tânără, dar el simți că

peste câțiva ani nu va mai arăta așa. Se gândi că va îmbătrâni urât.

— Ai întâlnit-o pe Amanda, spuse ea. Cum mai arată? Tot copil?

— Amanda? spuse el. Amanda Caulden copil? Probabil te referi la altcineva. Amanda e perfectă. Merge perfect,

vorbește perfect, discută numai subiecte preferate, mănâncă numai mâncare preferată. Iubește un om preferat.

Amanda nu e un copil.

Reva își termină prima bere și o începu pe a doua.

— Când ai fost în școala elementară ai avut vreun copil care îți era cel mai mare dușman? Cineva care te enerva indiferent de ceea ce făcea?

— Jim Harmon, spuse Hank, zâmbi amintirilor. Credeam că e cel mai rău copil de pe

lume. Ne băteam tot timpul.

— Ei bine, Amanda și cu mine am fost dușmani din prima zi de școală, în clasa întâi. Încă îmi mai amintesc. Bătrânul meu băuse de trei zile și mama fugise de acasă, așa cum făcea întotdeauna când el se

îmbăta și devenea violent.

Așa că nu eram decât cu sora mea mai mare. M-a îmbrăcat cât de bine s-a priceput, dar hainele mele erau zdrențuite, murdare și mototolite, așa că la școală toți copiii au râs de mine. Eram obișnuită

cu asta și nu mă mai deranja. Dar atunci, micuța domnișoară Amanda, îmbrăcată toată în alb imaculat, a venit și mi-a pus un braț în jurul umerilor și le-a spus celorlalți copii să înceteze cu râsul. Asta m-a înnebunit. Puteam îndura să se râdă de

mine, dar nu puteam suporta mila cuiva.

Am trântit-o jos pe Amanda, am sărit pe ea și am început s-o lovesc.

Hank asculta plin de interes.

— Și ce-a făcut Amanda? întrebă el, gândindu-se că s-a dus plângând la profesor.

Reva rânji.

— Mi-a învineţit ochiul, asta a făcut. Dar ea a dat de bucluc nu eu, pentru că tocmai era peste mine şi-mi căra pumni când profesorul a venit. De atunci am rămas duşmani până când bătrânul Caulden a scos-o de la şcoală. De

atunci nimeni n-a mai prea văzut-o. De parcă s-ar fi mutat în alt stat. S-a schimbat mult?

Hank nu și-o putea imagina pe Amanda bătându-se cu pumnii. Ce o făcuse să se schimbe atât de radical? Realizase în cele din urmă că era cel mai

bogat copil din oraș și că era mai bună decât toți ceilalți?

— S-a schimbat, răspunse el în cele din urmă. Nu mai e aceeași Amanda pe care o știai. Mai vrei o bere?

—Ceea ce vreau, se gândi Reva, nu poate fi găsit într-o sticlă: vreau

pe cineva așa ca tine, curat, deștept, puternic, cineva care să aibă grijă de mine. Ce era oare între el și Amanda?

— Deci, spuse ea, ai venit s-o vizitezi pe ea sau pe altcineva de la fermă?

Dintr-un anumit motiv el ezită să spună

care e adevăratul scop al venirii lui. Nu voia ca locuitorii orașului să se sperie. Oamenii aveau idei ciudate despre cei de la Uniune și despre ce voiau ei să facă, așa că hotărî să păstreze secret acest lucru.

— Vreau să învăț despre viața de la fermă.

Nu știam că J. Harker are o fiică până n-am venit aici. Iar Amanda este logodită cu tutorele ei.

Reva se lăsă pe spate și-i zâmbi dulce.

— Atunci trebuie să cunoști oamenii din Kingman, se organizează o seară de dans sâmbătă,

spuse ea cu o voce plină de speranță.

Hank știa că Reva nu era genul lui, dar în ultimele zile, de când o întâlnise pe Amanda, nu era sigur că știa care era genul lui. Fără îndoială că fusese fascinat de o mironosiță ca Amanda pentru că era singura

femeie pe care o vedea zilnic. Era ca și cum ar fi naufragiat numai ei doi pe o insulă. După o vreme, orice femeie i s-ar fi părut că arată bine. Poate dacă se va duce la dans și va vedea și alte femei nu va mai fi atât de atras de egoista Amanda.

— Pot veni să te iau? întrebă el în cele din urmă.

Reva zâmbi larg și-și dădu părul pe spate.

— Ne întâlnim acolo. La opt e bine?

— E grozav, spuse el. Acum cred că e mai bine să mă întorc. Cauldenii s-ar putea să încuie ușa.

Ea fu aproape gata să-i spună că poate sta cu ea peste noapte, dar n-o făcu. O conduse până la intersecţia dintre străzile Fourth şi Front şi o lăsă acolo.

Nu avea de gând să-l lase să vadă unde locuieşte. Îl privi îndepărtând-use spre

ferma întunecată a Cauldenilor și știu că, încă o dată, Amanda avea ceva ce ea își dorea. Reva blestemase de nenumărate ori nedreptatea de la naștere care pe unii îi înzestra cu tot ce-și doreau și pe alții îi lăsa fără nimic.

Amanda trăia o viață de huzur, fără griji, fără probleme, fără un tată beţiv care să o ameninţe în fiecare zi, fără cineva care să-i spună ce și cum să facă, în timp ce viața Revei era diametral opusă. Amanda avusese întotdeauna ce era mai bun, iar Reva rămăsese

cu tot ce era mai prost. Reva începu să meargă pe drumul de centură. Dar poate că de data asta Reva va fi învingătoare. Începu să plănuiască cum ar putea aduna destul de mulți bani pentru a-și cumpăra o rochie nouă pentru sâmbătă seara.

N-ar rămâne toți surprinși să o vadă cu cineva ca *el?*

Șase

Amanda nu se furișă propriu-zis din casă, dar încercă să iasă fără să facă nici un zgomot. Își luă cu ea caietul de notițe și un stilou, dar uită să-și ia o lanternă.

Crezu că lumina lunii va fi suficientă. În afară

de asta, voia să studieze constelațiile și putea face asta mai bine dacă era întuneric.

Fusese o seară ciudată, ca fiecare minut scurs din clipa în care doctorul Montgomery sosise în casa ei. După ce recitase acea... acea poezie, el plecase din

casă și ea îl auzise pornind mașina aceea drăguță. Un timp după ce el plecă nu mai auzi nimic din ceea ce Taylor îi spunea. Îi revenea mereu în minte felul în care doctorul Montgomery o privise în timp ce rostise cuvintele acelea, cuvinte care ea

nu ar fi crezut că pot fi puse împreună pentru a forma niște versuri.

Își dorea ca el să n-o antipatizeze atât de mult și poate atunci ar fi putut-o învăța câte ceva despre poezie. Simți de parcă l-ar fi trădat pe Taylor, gândindu-se la altcineva în stare s-o

învețe, dar, la urma urmei, scopul era ca ea să primească o bună educație, nu-i așa? Și când va fi destul de educată, Taylor se va putea căsători cu ea și vor trăi fericiți până la adânci bătrânețe.

Odată ieșită afară merse la casa de vară

unde stătuse cu doctorul Montgomery în timp ce el își mâncase bunătățile aduse de bucătăreasă. Amanda se gândi că ar fi mai bine să alunge din minte gândurile legate de mâncare pentru că stomacul ei începea să dea semne că sărise

peste cină... Pierduse cina din cauză că doctorul Montgomery refuzase să se conformeze programului.

Se rezemă cu spatele de perete şi privi spre stele. În ciuda faptului că nu mai dormise de câteva nopţi, acum nu îi

era somn. Ceva legat de aerul cald al nopții, de mirosul florilor și de seninul cerului o făcea să se simtă foarte ciudat.

În timp ce stătea cu ochii ațintiți asupra stelelor auzi zgomotul făcut de motorul unei mașini. Amanda încercă să se facă cât mai mică

pentru ca doctorul Montgomery să n-o observe. Își ținu respirația când auzi motorul oprindu-se și apoi zgomotul făcut de pași pe pământ. Va aștepta până ce el va intra în casă și apoi se va duce și ea? Nu voia să-l întâlnească pe scări și să

fie din nou subiectul remarcilor lui caustice.

În timp ce aştepta şi asculta, spre uimirea ei îl văzu că nu se îndreaptă spre casă, ci spre locul unde se afla ea.

Nu îndrăzni să se mişte.

— Mi s-a părut că

văd pe cineva, spuse el când se afla la câțiva pași de ea.

Amanda lăsă să-i scape un suspin adânc. A prins-o! se gândi ea.

— Bună seara, doctore Montgomery, murmură ea.

Hank intră în casa de vară și se așeză vizavi de

ea, în locul cel mai îndepărtat pe care îl găsi. Văzuse colțul rochiei ei albe în lumina farurilor. În mod normal n-ar fi remarcat-o, dar se părea că are un al doilea simț când era vorba de Amanda. Du-te la culcare, își spuse el. Ai băut prea multe beri

și te simți mult prea bine după goana cu mașina ca să fii acum cu ea. Dar mintea nu reuși să comande corpului să se miște așa că rămase jos, fără să plece.

— M-am întâlnit cu o prietenă de-a ta în seara asta.

Amanda nu-și putea

închipui cine ar putea spune că e prietenă cu ea.

Trecuseră ani de când nu mai văzuse pe nimeni altcineva în afară de Taylor și de tatăl ei.

— Adevărat? întrebă ea. Trebuia să se ducă în casă. Lui Taylor nu i-ar plăcea s-o găsească aici.

Nu era ceva ce făcea parte din program. De fapt, nici măcar nu studia constelațiile în clipa de față.

— Reva Eiler, spuse el.

Pentru o clipă, Amandei nu-i spuse nimic acest nume, apoi începu să-și amintească

bătăile avute cu Reva. Oare Amanda de atunci era aceeași persoană cu cea de azi? Slavă Cerului că Taylor o salvase de la ceea ce putea să ajungă.

— Nu-ți amintești de ea? întrebă doctorul Montgomery.

Ea și-a amintit de tine, de ochiul învineţit

și de toate celelalte. Contrar voinței ei, Amanda zâmbi.

— Da, mi-aduc aminte de ea. Îmi pare rău pentru ea, dar ea nu mi-a dat niciodată voie să...

— Ce? o întrerupse el.

— Întotdeauna părea

să vrea ceea ce aveam eu. Dacă eu îmbrăcam o rochie albastră cu inimioare, peste două zile apărea și ea îmbrăcată într-o rochie albastră cu inimioare. Într-o zi mama mi-a legat în păr o fundă mare, în dungi alb și roz, și în ziua următoare

Reva a apărut cu o fundă identică. Eu... Se opri.

— Tu ce?

— Mi-am aruncat funda în râu.

El îi zâmbi în întuneric.

— O însoţesc pe Reva la dans sâmbătă seara, îi trânti el înainte să se gândească.

— Foarte bine, spuse Amanda. Reva a avut prea puține distracții în viață.

— Spre deosebire de tine, nu se putu abține el să nu spună.

Era atât de al naibii de drăguță în lumina lunii, arăta ca o zână din povești, ireală, cu rochia

aceea albă și fața palidă.

Ea pufni pe nas.

— Eu am avut tot ce mi-am dorit în viață. Am familia mea, logodnicul meu, cărțile mele. Este tot ce-și poate dori o persoană.

Probabil că era suficient pentru ea, se gândi el, dar pentru

majoritatea femeilor n-ar fi fost.

— De ce nu vii împreună cu Taylor la dans? Vom putea fi toți patru.

— Nu-mi pot imagina așa ceva, spuse ea neputându-și-l închipui pe Taylor dansând. Se ridică, își

închise caietul și se îndreptă spre ușă. Cred că acum ar fi mai bine să merg în casă.

Rapid ca o pisică, el îi bloca drumul. Fără să se gândească ce face îi atinse părul cu mâna.

— Nu pleca, șopti el. Stai cu mine aici.

Amanda înghiți cu

greu. O privea în același fel ca atunci când recitase versurile acelea, despre coapsele desfăcute. Niciun bărbat n-o privise în felul acesta și nu-i spusese asemenea cuvinte. Era înspăimântător, dar în același timp nu se putea mișca din locul acela.

— Cât de lung e părul tău? șopti el.

— Lung? întrebă ea prostește. Până la talie. E greu de îngrijit.

— Mi-ar plăcea să-l văd dezordonat. Mi-ar plăcea să-l văd liber, în toată bogăția lui.

Amanda se simțea foarte ciudat. Poate că

era din cauza mesei peste care sărise. Poate că era din cauza meselor mâncate pe jumătate în ultimele săptămâni. Își simțea capul ușor și picioarele grele.

— Doctore Montgomery, nu cred... începu ea, dar se opri dându-se un pas înapoi,

văzând că el se apropie.

— Cum sunt umerii tăi, Amanda? La fel de albi și de mătăsoși ca pielea de pe obraji? îi mângâie obrazul cu dosul unui deget.

Era cu siguranță foarte ciudat, se gândi ea în timp ce ochii îi întâlneau pe ai lui. Nu

trebuia să-i spună aceste cuvinte, nu erau niște cuvinte potrivite.

Poate că ar trebui să strige după ajutor. Dar fu de ajuns să facă încă un pas înapoi, că el mai făcu unul spre ea.

— Cu ochii ăștia ai putea mânca un om de viu, spuse el, iar vocea

lui o pătrunse precum ceva fierbinte și greu. Și buzele. Buze făcute pentru a fi sărutate. Buze făcute să șoptească cuvinte de dragoste. Buze făcute să sărute pielea unui bărbat.

Oh, Doamne, suspină ea, dar nu spuse nimic. Oh, Doamne, Doamne,

Doamne! îi era frică de el și de aceea nu țipă și nu încercă să fugă. Dar, totuși, ceea ce simțea nu era frică. Era... Nu avea termen de comparație, nu avea cuvinte să descrie.

— Amanda, șopti el punându-și mâinile pe gâtul ei.

Degetul lui mare începu să o mângiie pe maxilar. Nimeni n-o mai atinsese în felul acesta și se simțea de parcă ar fi fost înfometată. Închise ochii, își lăsă capul pe spate și îl lăsă să-și plimbe mâinile peste fața ei. Apoi, dintr-odată, el nu mai era

acolo. O clipă rămase pe loc crezând că visase, dar apoi auzi zgomotul uşii de la intrare care se închidea şi ştiu că el a intrat în casă. Se lăsă cu greu pe scaun, iar stiloul şi caietul pe care le ţinuse tot timpul la piept îi căzură în poală. Greşit, se gândi ea. A

fost ceva absolut, total greșit. A fost greșit să lase să se întâmple, dar și mai greșit să simtă ceea ce simțise.

Se gândi la Taylor și inima i se strânse. El avusese atâta încredere în ea, crezuse în ea și ea se comportase precum cea mai dezmățată

creatură fără pic de morală. Cum ar putea fi vreodată demnă de Taylor când se comporta în felul acesta, cu străini care se jucau cu ea? Doctorul Montgomery poate că părea un om de caracter, datorită studiilor lui, dar nu era. Recita poezii vulgare,

conducea prea repede, invita la dans femei pe care nu le cunoștea și făcea avansuri unei femei logodite, practic chiar sub nasul logodnicului ei. Ăsta nu era comportamentul unui bărbat de caracter, așa cum era Taylor.

Taylor nu conducea

niciodată așa de repede (de fapt, nu conducea deloc).

Taylor nu-și pierdea timpul cu dansul și n-ar fi ieșit niciodată singur în noapte să facă cunoștință cu cineva de teapa Revei Eiler. Și nu făcea avansuri îndrăznețe, nici măcar

femeii cu care urma să se căsătorească. Taylor nu-i spunea că are buze făcute pentru a fi sărutate sau pentru a șopti cuvinte de dragoste sau pentru a săruta pielea unui bărbat.

Să săruți pielea unui bărbat, se gândi ea. Să-i

săruți umărul gol, sau gâtul sau chiar palma sau... Nu! își spune ea, alungă-ți gândurile astea din minte. Sau cel puțin, dacă se gândea, trebuia să-și imagineze cum ar fi să-l sărute pe Taylor și nu pe doctorul Montgomery, așa cum o făcuse.

Dar nu-și putea imagina niciodată în viața ei că l-ar vedea pe Taylor nici măcar cu mânecile suflecate, cu atât mai mult cu pieptul dezgolit.

În timp ce o porni spre casă știu că nu fusese niciodată atât de derutată și pentru a nu

știu câta oară își dori ca doctorul Montgomery să nu fi venit niciodată. De acum încolo, va face tot ce-i va sta în putință să stea cât mai departe de el.

Hank nu dormi mult în noaptea aceea. Nu știa dacă ceea ce-l

împiedica să doarmă era sentimentul de vinovăție sau doar, pur și simplu, dorința. De ce își dorea întotdeauna femeile pe care nu avea cum să le aibă?

Blythe Woodley nu-l interesase câtuși de puțin câtă vreme îi fusese studentă, dar în

clipa în care s-a logodit cu alt bărbat, nu și-a putut lua mâinile de pe ea. Acum Amanda, care nu era în niciun caz genul de femeie care să stârnească pasiuni, totuși nu se putea dezlipi de ea. Era drăguță, dar erau o groază de femei mult

mai drăguțe. Era mult prea slabă, prea perfectă, prea mult semăna cu o fată bătrână. Atunci de ce îl înnebunea în halul ăsta? Se sculă din pat și înainte de a se răzgândi își împacheta lucrurile. Mâine va pleca de la ferma Caulden și va

merge să locuiască în Kingman. Va fi oricum mai bine, pentru că membrii Uniunii îl vor găsi mai ușor acolo. Va locui în Kingman și în fiecare noapte va ieși cu altă femeie, cu o femeie adevărată, cu carne și oase, caldă, plină de pasiune, care se hrănește

cu carne de porc și bea bere și care nu consideră dansul un păcat mortal. Va găsi o femeie cu care să poată vorbi.

Era ora trei după miezul nopții când reuși să adoarmă.

— Amanda, spuse Taylor sever. Erau în

sufragerie, așteptându-l pe doctorul Montgomery la micul dejun.

Doamna Gunston spune că și-a făcut bagajele și că intenționează să plece astăzi.

Amanda privi vinovată în farfurie. Era

vina ei că doctorul Montgomery voia să plece.

— Poate că nu înțelegi ce importanță are acest lucru. Acest doctor

Montgomery este de fapt un socialist. Toate scrierile lui arată că e de părere să se dea totul

oamenilor săraci. Vrea să-ți ia casa în care locuiești, hainele tale frumoase. Amanda, vrea ca tu să lucrezi în câmp, să ajungi o servitoare? Ți-ar plăcea, Amanda?

Ea își aminti prânzul bogat format din grătar de vită și piure de cartofi pe care servitorii

îl mâncau la bucătărie, dar alungă imediat acest gând.

— Nu, nu mi-ar plăcea, spuse solemn.

— S-ar putea întâmpla dacă doctorul Montgomery e lăsat de capul lui.

Când oamenii aceia de la Uniune vor veni, el

li se va alătura și-i va incita să pornească greva.

Amanda își privi mâinile. Și dacă așa ceva se va întâmpla, nu va fi decât din vina mea, se gândi ea disperată, dar nu-și putu închipui ce ar trebui să facă.

O dată doctorul

Montgomery părea c-o detesta, pentru ca în clipa următoare să-i facă avansuri îndrăzneţe.

— Amanda! îi spuse Taylor dur. De ce ai părul dezordonat?

O şuviţă îi ieşise din coc. Încercă să o bage la loc.

— M-am grăbit de

dimineață pentru că doctorul Montgomery era în baie. Deodată izbucni. Oh, Taylor, aș vrea atât de mult să-i dai și lui un program. E atât de dezordonat! Vine și pleacă la cele mai nepotrivite ore, intră în baie când are chef, mănâncă atunci când îi

e foame și mănâncă întotdeauna numai ce vrea el. Ne face la toți viața foarte dificilă.

Taylor era șocat și o privea dezaprobator, dar apoi zâmbi. Asta era o dovadă că Amanda era o femeie care ținea cont de logică. Ea nu ar fi venit niciodată acasă

noaptea la ora două, clătinându-se din cauza băuturii, nici n-ar fi dormit până după-amiaza sau n-ar fi dispărut zile întregi de acasă fără să dea vreun semn de viaţă. Amanda nu și-ar părăsi niciodată copiii și soţul.

Spre uimirea ei,

Taylor se apropie și o sărută pe frunte. Nu o mai sărutase niciodată până acum.

— Vino, draga mea, spuse el blând. Poate că ți-ar face plăcere să mănânci niște gem de căpșuni în dimineața asta, iar peste câteva săptămâni, când

hameiul va fi cules și doctorul Montgomery va pleca, poate va fi cazul să discutăm despre planurile noastre de căsătorie.

Amanda era prea șocată ca să poată vorbi. Ce spusese oare? Ce făcuse oare? Acum o clipă fusese supărat că

nu reușea să facă ce dorea el în privința doctorului Montgomery și acum vorbea de planuri legate de căsătoria lor.

Amanda se așeză la masă. Indiferent ce se întâmplase, era bucuroasă.

Își puse gem pe pâine

și, exact cum făcuse la acel prânz cu doctorul Montgomery, închise ochii în timp ce mesteca, lăsând aroma să i se împrăștie în gură.

Fu rândul lui Taylor să se șocheze.

— Amanda! strigă el.

— Îmi... Îmi pare rău, spuse ea deschizându-și

ochii. Dar e atât de bun!

El îi luă gemul din față și-l puse în capătul celălalt al mesei, de parcă îndepărta o băutură de un alcoolic, iar Amanda încercă să nu se uite la el cu jind.

Hank se simți rău când se scula dimineața,

așa că umplu cada pe jumătate cu apă rece și se băgă în ea. Dinții îi clănțăneau și pielea se strânse pe el, dar asta îl ajuta să se trezească... și-l făcea să-și uite visele în legătură cu Amanda. Încă o masă în prezența ei și apoi va pleca din casa asta ciudată în care

locuiau patru persoane, dar apăreau numai două.

Îmbrăcat, începu să coboare scările, dar se opri cu mâna pe balustradă. Vizavi de casa scărilor se afla camera Amandei și ușa era întredeschisă. Auzi în stânga, pe scara de

serviciu, pașii unei servitoare care cobora. Era singurul care se afla la etaj.

Fără să se gândească ce face, făcu câțiva pași spre camera Amandei și împinse ușa. Fu surprins să constate că nu era nimic neobișnuit în acea cameră.

Avea mobilă și picturi pe pereți, perdele la ferestre, dar nu avea nimic personal.

Camera de oaspeți din casa mamei lui avea mileuri de dantelă. Pe măsuțe, un șal colorat de pus pe picioare, perne brodate pe fiecare scaun, vase cu flori

proaspete peste tot. Camera Amandei nu avea nimic din toate astea. Suprafețele mobilelor nu erau acoperite cu nimic. Patul arăta spartan, cu cuvertura lui simplă, de culoare albastră.

Perdelele erau de un albastru închis,

plictisitor, neplăcut la vedere.

Merse până în capătul camerei, unde se afla biroul unde văzuse silueta Amandei în acea noapte. Nu era nimic la vedere pe birou. Deschise sertarul din dreapta și conținutul era la fel de ordonat ca și pe

dinafară.

Deasupra era o coală de hârtie care avea scris ca titlu: *Program*, după care era trecută ziua respectivă. Urma o înșiruire minut cu minut a ceea ce Amanda trebuia să facă cu doctorul Montgomery, despre ce trebuia să

vorbească cu el, despre ce trebuia să-i dea să mănânce și despre cum trebuia să se îmbrace în fiecare moment al zilei. Închise sertarul dezgustat. Ce nenorocită, se gândi el.

Voia să-i controleze viața pas cu pas. Nu numai că nu-și lăsa

pentru ea nici un pic de libertate, dar voia să facă același lucru și cu el. Dintr-odată Hank simți simpatie pentru Taylor și se întrebă dacă are habar în ce se băgase. Oare Amanda va face un astfel de program și pentru Taylor, când va fi căsătorită cu el?

11:01 p.m. A patra încercare de a concepe un copil. Dacă el va da greș la șase încercări, poate că va fi aruncat în stradă. Nu-și închipuia că Amanda ar fi trecut în programul ei așa ceva: 11:01 p.m. Să simt pasiunea.

Ieși din cameră și lăsă

ușa deschisă fără să încerce a-și acoperi urmele.

Peste câteva ore va fi plecat din acest loc.

În sufragerie Amanda și Taylor erau deja așezați la masă și mâncau. După un salut scurt Hank își umplu farfuria cu mâncare de

pe bufet. Încercă să-și stăpânească furia, dar nu era ușor. Se simțea ca un animal care fusese prins și dus la grădina zoologică, unde i se fixase un program strict. Ea își programa viața.

Oare o programa și pe a lui Taylor? Dacă el nu-l respecta, pedeapsa

era oare pierderea fermei? Căsătorește-te cu mine și fă exact ce-ți spun, minut de minut, și ferma va fi a ta. Oare asta era ceea ce îi spusese?

Bietul om, se gândi Hank, privindu-l pe Taylor cu compasiune. Ea nu-l lăsa la dans sau

la petreceri. Cu siguranță le îndepărtase pe femeile care îi fuseseră odată prietene.

— Doctore Montgomery, spuse Taylor, Amanda ar dori să meargă azi la Terrill City și să asculte niște lecturi spirituale, Nu se poate duce singură și eu

sunt ocupat cu niște calcule. Vă derajează foarte mult dacă vă rog să o însoțiți?

Hank deschise gura pentru a refuza, dar atunci realiză că de fapt dorea să-i spună exact ce crede despre ea, despre cum încerca să manipuleze oamenii.

— Mi-ar face plăcere, spuse el, privind peste masă la Amanda, în ochi citindu-i-se fiecare strop de mânie pe care-l simţea.

Amanda îl privi şi când îi văzu supărarea din ochi fu aproape gata să spună că nu vrea să meargă nicăieri însoţită

de el, dar era imediat după ce Taylor pomenise de planurile legate de căsătorie și risca să-l supere. Dar ceva în felul în care doctorul Montgomery o privi o făcu să i se ridice părul pe ceafă. După ce terminară micul dejun îl așteptă în mașină, timp

de treizeci de minute, până când, în sfârșit, el își făcu apariția.

— Ți-am încurcat programul, domnișoară? spuse el cu răutate.

Ea se trase la o parte din fața lui, simțind furia care-i mocnea în interior.

— Trebuia... trebuia

să plecăm mai devreme, e adevărat.

— Atunci, ce ne mai reține să nu plecăm? Se întoarse spre șofer. Nu mai avem astăzi nevoie de tine. O privi pe Amanda și ochii îi scânteiară. Sau mergem cu mașina mea sau nu mergem deloc.

— Bine, răspunse ea blând și aproape că îi plăcu ideea de a merge cu mașina aceea drăguță, decapotabilă.

— Dar nici asta nu e trecut în programul tău, nu-i așa? spuse el furios, apoi trecu pe lângă ea și se îndreptă spre garaj.

Ea rămase pe loc un

moment, privindu-l din spate.

Oare Taylor îi dăduse o copie după programul ei? Poate că doctorul Montgomery era furios pe el însuși că întârziase sau pentru că fusese la baie la o oră când nu era trecut în program.

El făcu manevrele

acelea complicate care pun mașina în mișcare, apoi o scoase din garaj și o trase atât de aproape de ea, încât aproape o calcă pe picioare.

— Urcă! îi ordonă el.

Amanda era mult prea fericită ca să nu se supună. Era ceva minunat la mașinuța

aceea. Zâmbi și se trânti pe scaunul tapițat cu piele neagră, din dreapta șoferului. Își ținu pălăria în timp ce doctorul Montgomery demară în viteză. Dar mașina nu mergea la fel ca limuzina. Ea privi uimită când el începu să schimbe vitezele.

Mașina începu să meargă tot mai repede. Ea nu mersese niciodată cu o mașină cu mai mult de cincisprezece mile pe oră, dar acum, cu vântul care-i revărșea părul, cu ochii întredeschiși pentru a se feri de muștele care-i intrau în ochi, știa că merge

foarte repede și îi plăcea. Oh, da, îi plăcea foarte mult, îi plăcea vântul, îi plăcea felul în care copacii treceau pe lângă ea în viteză.

Nu au ajuns prea departe, cel puțin nu atât cât ar fi dorit Amanda, când se auzi o pocnitură și mașina

trase spre partea dreaptă. Urmă o înjurătură furioasă din partea doctorului Montgomery și Amanda privi cu interes cum răsucește volanul și încetinește viteza. Acționa cu mâinile și cu picioarele și Amanda nu simți nici o clipă că nu e

sigur pe situație.

Când, în cele din urmă, mașina era pe deplin sub control, doctorul

Montgomery se întoarse spre ea și-i spuse, din ce în ce mai furios:

— O pană de cauciuc. Asta îți va da al dracului

de mult programul peste cap.

De vreme ce obiectivul principal era să-l scoată pe doctorul Montgomery, din Kingman, pentru o zi, Amanda se gândi că Taylor nu se va supăra dacă vor întârzia la acea conferință. În ceea ce o

privea pe Amanda, ea dorea să mai meargă puțin în această mașină, cu viteză atât de mare. Se lăsă pe spate în scaun, închise ochii și zâmbi amintindu-și cât de plăcut fusese.

Înainte de a-și da seama ce se întâmplă cu ea, el o înhață de pe

scaun, o luă în braţe şi începu să o sărute. O sărută violent şi cu pasiune, exact în felul în care conducea.

Era atât de şocată, încât nu fu în stare să reacţioneze în niciun fel. Nu avu nici măcar timp să închidă ochii. Exact când începea să

realizeze ce se întâmplă și vedea că de fapt îi place, el o aruncă atât de tare de lângă el, încât o izbi cu spatele de mașină. Ea își duse dosul mâinii la buze și-l privi cu ochii mari.

— Asta era trecut în program, domnișoară mofturoasă și sucită ce

ești? Te-a speriat călătoria noastră? Viteza, n-a fost cumva prea mult de suportat pentru lumea perfectă în care trăiești? Poate-ți închipui că poți comanda fiecare bărbat din jur, dar nu-i așa. Poate că-l joci în vârful degetelor pe bietul

Taylor, pentru că vrea ferma tăticului tău, dar nu ne poți conduce pe toți.

Furios, îi întoarse spatele, merse în dosul mașinii și scoase un cauciuc de rezervă, după care începu să schimbe roata.

Amanda rămase pe

loc. Modul lui de a vorbi, sărutul lui, tot ceea ce făcea, era total de neînțeles pentru ea. Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbise și, pentru o clipă, îi fu frică de el. Era singură cu el, la zece mile în afara orașului și nu se vedea nici vo

mașină și nicivo casă prin apropiere.

Curaj, Amanda, își spuse. Merse până în spatele lui și luându-și o poziție cât mai rigidă spuse:

— Doctore Montgomery, îmi pare foarte rău că nu v-am fost pe plac. Îmi pare

rău că abaterea de la program v-a deranjat atât de mult, dar acum cred că trebuie să mă întorc acasă.

Hank trânti cauciucul.

— Dacă ai să ai răbdare, te voi duce acasă și apoi voi pleca de la prețioasa ta fermă și...

Auzi zgomotul făcut pe pietriș de pașii ei și întorcându-se o văzu plecând pe jos.

N-are decât să meargă, se gândi el. Îi va prinde bine să facă ceva pentru ea.

Cu mâinile pe cauciuc, se opri din treabă și-și sprijini

fruntea pe mâini. Nu crezuse vreodată în viața lui că va fi așa de furios. Nedreptatea era ceea ce-l înfuria cel mai mult. Ura să vadă oamenii trataţi cum nu trebuie, ura aerele oamenilor bogaţi, ura să vadă o singură persoană care nu era pe deplin liberă.

Poate că asta îl înfuriase așa de tare: Amanda încercase să-i ia libertatea.

Îi făcuse un program și se aștepta ca el să-l urmeze întocmai. Exact ca tatăl ei, se gândi el. J. Harker credea că toți care lucrează pe pământul lui sunt lipsiți

de orice drepturi. Se întoarse și privi spre Amanda care era din ce în ce mai mică în depărtare.

Exact ca tatăl ei, își spuse el. Exact ca tatăl ei, vrea întotdeauna să-i poată controla pe ceilalți. Și Driscoll acela era croit din aceeași

stofă. Ei doi voiau să controleze întreaga lume.

Hank se ridică deodată șocat.

— Să controleze întreaga lume, șopti el, sau numai o fiică fără apărare?

În clipa următoare începu să alerge

disperat.

Amanda se opri când el îi bloca drumul și o apucă de umeri strâns.

— Amanda, spuse el blând, îngrozit la gândul că o speriase, povestește-mi despre programele tale.

Deși el nu mai părea furios, ea nu avea

încredere în el.

— Taylor îmi face în fiecare seară programul pentru a doua zi.

— Și de cât timp face lucrul ăsta? întrebă Hank, ținându-și răsuflarea. Nu era sigur de ceea ce va afla, dar începuse să-i încolțească o idee.

Amanda nu înțelegea de ce o întreabă despre ceva atât de obișnuit ca un program al fiecărei zile?

— De când aveam paisprezece ani. Taylor a fost angajat ca tutorele meu.

— Programul pe care l-am văzut eu părea să-ți

controleze fiecare minut al zilei.

Ea se încruntă.

— Da, bineînțeles. Asta și face. Programul tău nu face același lucru?

Hank nu răspunse, dar își ținu respirația.

— Și programul cuprinde și ceea ce

îmbraci în ziua respectivă?

— Da.

— Și ce mănânci?

— Da.

— Chiar și când să te duci la baie?

Ea privi în gol și roși.

— E făcut ca să mențină viața ordonată.

Hank o studie timp

îndelungat, îi privi chipul din profil, curba gâtului.

Când o văzuse pentru prima dată avusese impresia că are ochii triști. Acum cunoștea motivul tristeții din ochii ei. La paisprezece ani, când fusese ca un fluture gata să iasă din

găoace, tatăl ei angajase un câine de pază care-i zădărnicise pentru totdeauna zborul.

Ar fi vrut s-o ia în brațe și s-o țină strâns, să-i spună că de-acum încolo totul va fi bine, dar asta n-ar fi ajutat la nimic, pentru că adevărul era că Amanda

nu cunoștea alt gen de viață.

— Amanda, spuse el ca și cum ar fi vorbit unul copil. Ai fost ținută prizonieră. Exact cum tatăl tău îi nedreptățește pe oamenii care lucrează pentru el așa s-a purtat acest Driscoll cu tine. Ceilalți oameni nu își

duc viața după un program. Ceilalți oameni sunt liberi să mănânce ce vor, să meargă la baie atunci când vor. Driscoll ți-a luat toată libertatea și libertatea este dreptul principal garantat de Constituția Americii. Vino cu mine, Amanda,

și te voi duce departe de aici. Voi avea grijă să nu mai trebuiască vreodată să-ți trăiești viața după un program.

Îi întinse brațele, așteptând ca ea să vină la el.

Amanda era atât de uimită, încât câteva momente nu spuse

nimic. Privi în sus prin lumina soarelui la acest bărbat frumos, care acum părea un evanghelist care încerca să-i salveze pe păcătoşi abătându-i de la calea greşită. Furia pe care-o simţise din clipa venirii lui, acum izbucni:

— Cum îndrăzneşti

să-mi vorbești despre viața adevărată? spuse ea cu dinții încleștați. Cum îndrăznești să-mi critici tatăl și logodnicul? făcu un pas spre el și furia îi dădu impresia că a făcut-o mai înaltă... sau pe el mai scund, în clipa când îl privi în ochi. Ce știi despre mine sau

despre viața mea? Vii în casa noastră ca oaspete și nu faci altceva decât să ne ridiculizezi și să ne privești de sus? Dacă vrei să știi, află că-mi place viața pe care o duc. Îmi place ordinea în viață. Îmi place sentimentul că am realizat ceva și, mai ales,

îmi iubesc tatăl și logodnicul. Iar în ceea ce privește libertatea ta din Constituție, cred că se referă și la faptul că un cetățean are dreptul de a alege și, întâmplător, eu am ales să-mi controlez viața.

Acum, doctore Montgomery, îți sugerez

să te urci în mașină și să conduci cât de repede poți. Eu voi merge pe jos acasă și când voi ajunge, primul lucru pe care îl voi face va fi să am grijă să-ți fie trimise bagajele.

Cu spatele țeapăn ea păși pe lângă el și o porni de-a lungul drumului, fiecare pas pe

care îl făcea arătând cât era de furioasă.

Șocat, Hank rămase pe loc privind-o cum păşeşte. Se simţea ca un idiot.

Încă din prima clipă când o văzuse simţise că e ceva între ei. Fusese furios pe ea că nu văzuse acest lucru. Fusese gelos

pe Taylor și căutase un motiv pentru care ea nu l-ar iubi. Fusese un încrezut, atât de încrezut încât considerase că ea n-ar putea iubi pe altcineva cu excepția lui. Simțea cum se înroșește amintindu-și aroganța cu care îi spusese că vrea

s-o salveze de răul pe care i-l făcea Taylor.

Îl trecu mâna pe față și se șterse de transpirație. De când o întâlnise pe Amanda nu mai fusese el însuși. Se comportase ca un băiețel de școală care îi face cadouri fetei pe care o place, pentru ca

în clipa următoare să o ia la bătaie.

Privind în urmă la ultimele zile fu îngrozit de comportamentul lui. Își aminti cum a mers pe, stradă și a lăsat-o pe ea în urma lui, își aminti comentariile răutăcioase și grosolane. O sărutase forțat, ceea ce nu i se

mai întâmplase niciodată până atunci.

Și ce făcuse Amanda ca să merite o astfel de purtare?

Nimic, decât că fusese ea însăși. Îl dusese la muzeu și el își bătuse joc. Se oferise să vorbească cu el despre lucruri care a crezut că

l-ar interesa și el a ironizat-o. L-a lăsat să ia parte la o seară liniștită de poezie și el a ridiculizat-o recitind o poezie nepotrivită.

Nu se simțise niciodată în viața lui mai josnic. Se răsuci și începu să meargă după ea. O opri din mers

așezându-se în fața ei.

— Domnișoară Caulden, spuse el înainte ca ea să poată spune ceva, nu există cuvinte care să exprime imensa mea părere de rău și scuzele pe care vreau să mi le primiți. Aveți dreptate în tot ce mi-ați spus.

Comportarea mea a fost îngrozitoare, fără nici cea mai mică umbră de decență. Nu aștept să mă iertați, așa că voi părăsi casa dumneavoastră, dar vă rog, lăsați-mă să vă conduc până acasă cu mașina.

Furia Amandei

începu să scadă și se gândi cât de supărat va fi Taylor când va afla că ea a țipat la doctorul Montgomery să părăsească cât mai repede casa.

— Eu trebuie să-mi cer scuze, spuse ea știind că minte, dar știind, de asemenea, că

apropiata ei căsătorie cu Taylor ar putea să depindă de minciuna asta. Purtarea mea, de asemenea, a fost de neiertat. Vă rog, să nu plecaţi.

Va *rog,* se gândi el. Îl privise cu ochii aceia mari plini de tristețe și îl rugase.

Ar fi trebuit să plece, știa acest lucru. Știa că ea nu era potrivită pentru el.

Era ca o prăjitură tentantă pentru o persoană grasă, era la fel de irezistibilă ca băutura pentru un alcoolic. Deși știa, nu putea pleca de lângă ea. Avea de gând

să rămână și să o învețe să trăiască pe picioarele ei. Avea de asemenea o misiune din partea Uniunii și trebuia să se achite de ea.

— Bine, voi rămâne, spuse el în cele din urmă. Vrei să vii cu mine până la mașină și să aștepți până termin

de schimbat roata? Te voi duce la Terrill City și promit că nu voi conduce repede.

Ea murmură ceva drept aprobare și stătu rezemată de un copac până ce el schimbă cauciucul. Avusese dreptate în ceea ce spusese. Fiecare cuvânt,

fiecare silabă fuseseră adevărate, dar cu toate astea continua să-i audă cuvintele. Era oare adevărat că ceilalţi oameni nu îşi duceau viaţa după nişte programe? Aveau oare voie să mănânce ce voiau şi când voiau?

Încercă să-şi

îndepărteze din minte gândul acesta. *Alesese* să urmeze programul lui Taylor.

Șapte

Hank conduse cu zece mile pe oră până la Terrill City. Orașul era aproape de trei ori mai mare decât Kingman și mult mai modern, cu multe magazine, iar oamenii pe stradă erau modern îmbrăcați.

Unele femei erau chiar machiate.

Câteva femei îl remarcară pe Hank și mașina lui galbenă decapotabilă, dar el era prea supărat ca să vadă acest lucru. Opri în față la *Masonic Hall* unde se ținea conferința Amandei, se dădu jos și

îi deschise ușa mașinii.

— La ce oră se va termina? întrebă el cu o voce stinsă.

— La unu. Nu vii?

— Mă tem că lecturile spirituale nu sunt chiar ceva ce mi s-ar potrivi mie.

— Biblioteca este...

— Am văzut că e un

matineu. Cred că voi merge să-l văd.

— Un film? întrebă Amanda cu ochii măriți.

Hank își băgă mâinile în buzunare.

— Da, sigur. Ne vedem la unu.

Amanda rămase pe trotuar și-l privi îndepărtându-se. Un

film, se gândi ea.

Se ducea să vadă un film. Despre ce era oare vorba în film?

Înăuntru la *Masonic Hall*, femeile care participau la discuţie nu vorbeau decât despre selecţia oamenilor pentru a obţine o rasă pură, mult mai

inteligentă, ființe perfecte, dar Amanda nu se putea gândi decât la filmul pe care-l vedea doctorul Montgomery.

După ce se termină și ieși afară îl găsi așteptând-o rezemat de mașină.

— Vrei să luăm prânzul și apoi să

mergem acasă? o întrebă el.

Ea fu de acord și el o duse într-un restaurant drăguț de la marginea orașului. Amanda începu să saliveze de cum intrară înăuntru. Ultima dată când luase masa cu doctorul Montgomery, mâncase

cea mai bună mâncare din viaţa ei.

Când chelneriţa veni să ia comanda, stomacul Amandei făcu zgomot, anticipând bunătăţile pe care urma să le mănânce, dar Hank vorbi înainte ca ea să poată spune ceva.

— Doamna ţine un

regim special. Puteți să-i aduceți cartofi fierți fără condimente, fasole verde fiartă și pește fiert, de asemenea fără condimente?

Chelnerița o privi pe Amanda și ea speră că va spune că, așa ceva nu se poate servi, dar aceasta zise:

— Sigur, dacă asta doriți. Și dumneavoastră ce serviți?

— Voi lua specialitatea casei, spuse Hank.

Amanda încercă să-și ascundă dezamăgirea. Sigur că era mai bine să mănânce mâncare sănătoasă în locul acelor

mâncăruri grase care înoată în sosuri... Se forță să nu meargă cu gândurile mai departe.

— Ai văzut filmul, doctore Montgomery?

— Sigur, bombăni el, fără s-o privească. Adevărul era că nu acordase prea multă atenție filmului, pentru

că nu se gândise decât la Amanda. Trebuia să plece de lângă ea. Nu mai putea suporta s-o vadă zi de zi.

— A fost frumos? Ar fi vrut să-i pună o mie de întrebări legate de film, dar știa că acesta era un lucru frivol, așa că nu îndrăzni.

— Vechea poveste, spuse el. Un tip rău, un tip bun și o fată nevinovată care are prea mult fard în jurul ochilor.

— Da, murmură ea, neștiind cum să-l facă să povestească mai mult.

Chelnerița aduse mâncarea și ochii

Amandei se măriră când văzu felurile înșirate în fața doctorului Montgomery: salată de căpșuni și ananas, curcan înăbușit în unt, cartofi cu smântână, castraveți cu sos franțuzesc, sufleu de sparanghel și cafea. Mâncarea ei părea total

lipsită de gust și ea se temu că nu-și va putea ascunde invidia din privire dacă nu își va ocupa mintea cu altceva.

— Putem avea o conversaţie? întrebă ea.

Hank o privi uimit. Ochii ei erau mari, trăsăturile blânde.

Ar fi fost mai bine să

nu mai vorbească niciodată cu ea, dar bombăni:

— Sigur.

— Despre ce să vorbim? întrebă ea. Am învățat despre noua reformă asupra tarifelor a președintelui Wilson sau poate te-ar interesa mai mult despre

reconstrucția economică a statelor din Balcani?

Despre orice ar fi vorbit, pe el nu-l interesa. Îi zâmbi totuși și-i spuse:

— Sigur. Nu știu nimic despre asta.

— Oh, spuse ea, privind cum mănâncă din curcanul acoperit cu

unt strălucitor. Sau despre taxele americane asupra veniturilor? întrebă ea cu speranță în voce. Pot vorbi și despre taxele englezești și daneze aplicate asupra veniturilor.

Hank zâmbi larg.

— Eu nu.

El continuă să

mănânce cu poftă. Amanda se gândi că poate un subiect legat de război i-ar goni gândurile legate de mâncare.

— Serbia? spuse ea repede. Adrianopol? Turcia?

— Nu știu nimic despre niciuna din ele,

spuse el fericit.

Acum începea să-și dea seama ce nu-i plăcea la ea. De ce nu mi-ai spune tu câte ceva? Poate că dacă o va face să vorbească va putea să se convingă că odată ajuns înapoi la fermă trebuie să-și facă bagajele și să plece.

Ea vorbi în timp ce el mânca. Povesti cum bulgarii cuceriseră Adrianopolul după trei zile de asalt. Vorbi despre reacţia Austriei și despre ipotezele asupra a ceea ce ar face Serbia și Muntenegru.

Cu cât vorbea mai mult, de fapt, predica,

cu atât Hank se simțea mai bine.

Asta era Amanda pe care o disprețuia. Pe această Amanda și-o putea imagina cu ușurință alături de Taylor. Poate că amândoi vor da naștere unui set de enciclopedii.

Chelneriță veni cu

două porții de desert, constând din piersici decojite.

Hank încercă să-i spună să ia porția Amandei înapoi, dar Amanda se repezi și începu să mănânce. Mânca așa cum Hank nu mai văzuse pe nimeni în viața lui: senzual, cu

plăcerea întipărită în ochi, de parcă făcea dragoste.

— Asta-i tot ce știi în legătură cu războiul? întrebă el furios.

Amanda își avea toate cunoștințele structurate în cap, dar era greu să și le amintească în timp ce mânca piersicile alea cu

acea aromă divină.

— R... Rusia era supărată pe Austria și Austria este... Se opri pentru o clipă și închise ochii.

— Ce-i cu Austria? insistă Hank din ce în ce mai furios.

— E supărată, spuse ea în cele din urmă. E

supărată pe Rusia.

— Bine, spuse el. Ai terminat de mâncat? Trebuie să ne întoarcem. Știi, programul! Nu trebuie să mai înveți câte ceva ca să-ți cultivi mintea?

— Da, zise Amanda, întorcându-se la realitate. Mâine avea un

test referitor la problemele Canalului Panama și trebuia să mai învețe pentru el. Privi farfuria goală cu regret. Taylor avea dreptate. Mâncarea pe care o mâncau restul oamenilor era proastă din toate punctele de vedere; piersicile

făcuseră să-i fie mai foame decât înainte de a începe să mănânce. Trebuie să plecăm, spuse ea.

El o duse înapoi foarte încet, astfel încât Amanda nu avea niciun fir de păr clintit de la locul lui, când ajunse acasă. Primul lucru pe

care ea se gândi să-l facă fu să-l aute pe Taylor și să-i spună că s-au întors. Poate că el va dori să-i modifice programul, din moment ce se întorseseră mai devreme de la Terrill City decât fusese planificat. Sau cel puțin poate că va putea să termine ce avea de

învățat și nu va mai fi nevoită să-și piardă noaptea pentru asta.

Unul din servitori îi spuse că Taylor era în bibliotecă. Hank duse mașina în garaj în timp ce Amanda se grăbi să intre în casă. Fără îndoială că e grăbită să-l vadă pe prea scumpul ei

Taylor, se gândi Hank și simți că se înfurie din nou.

În clipa de față, nu putea suporta să-i vadă împreună.

Cu mâinile în buzunare, începu să se plimbe în jurul casei. Ușa spre seră era deschisă, așa că intră.

Pentru câteva clipe se bucură de mirosul plăcut al iasomiei, apoi auzi voci dinspre bibliotecă. Vru să plece, dar realiză că erau Taylor și Amanda. Se opri și ascultă.

— Te-ai întors mai devreme, Amanda, spuse Taylor cu răceală în glas.

Trebuia să-l ţii departe de casă până spre seară.

— Îmi cer scuze, dar părea că vrea să se întoarcă.

— Ce vrea el nu contează. Sau poate că binele fermei nu înseamnă nimic pentru tine? Noi toţi, eu, tatăl

tău, mama ta, tu însăți, depindem de tine. Vom fi aruncați pe drumuri pentru că tu nu ești în stare să te ocupi de un om obișnuit, de un simplu funcționar de stat?

— Îmi pare rău, șopti Amanda. Nu știu despre ce să vorbesc cu el. Nu

avem nimic să ne spunem unul altuia.

— Nimic să vă spuneți! exclamă Taylor. Uiți tot ceea ce ai învățat când ești cu el?

— Nu. Dar nu-l interesează toate lucrurile pe care le știu eu. El... se duce să vadă filme.

— Dar, totuși, e profesor universitar, spuse Taylor zăpăcit, apoi își reveni imediat. Trebuie să fi făcut ceva greșit.

— Pot să... întrebă Amanda cu îndoială în voce... pot să merg cu el la filme? Sau la dans? Am impresia că-i place

să danseze.

Vocea lui Taylor, când vorbi, era atât de rece, încât putea îngheța plantele din seră.

— Asta-i genul de femeie care ești, Amanda? Am cerut în căsătorie o femeie care a apucat pe calea pierzaniei? Ți-ai ascuns

adevărata față în toți anii ăștia?

Poate că următorul lucru pe care mi-l vei cere va fi să-ți trimit o sticlă de vin în camera ta.

— Nu, domnule, spuse ea, întorcându-se la apelativul cu care i se adresase pe vremea când

el nu-i era decât tutore.

— Sau poate că vrei să te îmbraci cu rochii scurte și să te faci dactilografă.

— Nu, domnule, spuse ea încet. Vreau numai ceea ce am acum.

— Mie nu mi se pare așa, Amanda. Nu cred că-ți imaginezi cât ești

de norocoasă. Ai tot ceți poate oferi viața. Nu va trebui niciodată să cerșești bani sau o educație și, totuși, ești gata să dai la tot cu piciorul. Făcu o pauză. Sau poate că eu sunt cel căruia vrei să-i dai cu piciorul? Poate vrei să plec de la fermă? Așa

este, Amanda? Nu vrei să te mai căsătorești cu mine și nu știi cum să mi-o spui?

— Nu, zise Amanda, și se simțeau lacrimi în tonul vocii ei. Vreau mai mult decât *orice* altceva pe lume, să mă căsătoresc cu tine, dar nu reușesc să-l înțeleg

pe acest bărbat. Nu știu cum să-l mulțumesc.

— Nici pe mine, se pare, nu știi cum să mă mulțumești.

Urmă o altă pauză.

— Te vei duce în camera ta și vei sta acolo tot restul zilei. Te vei dedica studiului, nu vei mânca la cină și poate

așa vei găsi un subiect care să-i stârnească interesul acestui bărbat. Dacă pleacă de la noi și se întâlnește cu oamenii lui de la Uniune, să știi că nu va fi decât vina ta. Își coborî vocea, va fi pedeapsa pentru neascultarea ta. Acum, du-te. Nu pot suporta să

te mai văd.

Hank auzi pașii Amandei care ieșea din bibliotecă. Primul lui impuls fu acela de a se duce și de a-i trage un pumn lui Taylor direct în față, dar văzu că mâinile îi tremurau. Ceea ce auzise îi făcea

greață. Își aminti cât de furios fusese când îl cunoscuse pe logodnicul lui Blythe, dar acela era nimic în comparație cu Taylor Driscoll. Taylor preluase controlul absolut asupra vieții unei alte persoane.

Părăsi sera și ieși afară, căutând suficient

aer pentru a-și alunga senzația de sufocare. Părea însă că nu există destul oxigen pe pământ pentru nevoia lui. Asta era ceea ce văzuse în ochii Amandei, acea tristețe, acea privire de animal închis în cușcă, nu teamă, ci resemnare. Taylor îi pusese

stăpânirea pe minte, pe gânduri, chiar și pe corp. O controla de parcă era un automat, o creaţie a minţii lui.

Hank începu să înțeleagă ce se petrecea de la venirea lui în casă.

Programul rigid al Amandei. Bineînțeles că ea știa că mai avea trei

minute și jumătate de stat în baie pentru că atât îi programase Taylor. Rochiile ei erau în culori întunecate și părul era strâns sobru la spate. Taylor voia ca ea să arate în felul acesta. Vorbea numai despre lucrurile învățate din cărți pentru că Taylor

nu-i dădea voie să-și scoată nasul din ele.

Își aminti din nou de noaptea când o văzuse stând la birou. Trebuia să aibă ce să-i vorbească în timpul zilei, așa că stătea toată noaptea și citea. Deși avea vârstă pe care o avea, era trimisă la culcare fără să

mănânce, pentru că nu ascultase de ordinele stăpânului.

Stăpân! se gândi Hank. Cât de mult ura acest cuvânt!

Fiecare om era stăpân pe viaţa lui. Dar unii, din cauza bogăţiei sau a originii, credeau că pot dispune cum vor de

viața celorlalți. Taylor îl încadrase pe Hank într-o anume categorie, de parcă exista o împărțire pe clase în America.

Și-i spusese Amandei că dacă cei de la Uniune vor veni aici, vor pune mâna pe fermă. Cei de la Uniune erau sperietoarea

proprietarilor de pământuri.

Închise ochii pentru o clipă și trecu în revistă tot ce făcea Taylor pentru a o subjuga pe Amanda, pentru a o ține la ordin, pentru a-i lua libertatea dăruită de Dumnezeu: libertatea de a alege, libertatea de a

iubi, libertatea de a râde și libertatea de a plânge. Îi luase toate aceste libertăți cu ajutorul a tot felul de amenințări.

Hank merse până în fața casei și privi în sus spre fereastra Amandei.

Acum înțelegea ce îl atrăsese la ea. Era ura lui împotriva opresiunii și

nedreptății. Ceva din el își dăduse seama de prima dată și realizase că ea are nevoie de ajutor. O va ajuta să înțeleagă că are tot atâtea drepturi ca orice altă ființă și că nu trebuie să mănânce, să doarmă și să respire după un program făcut

de altcineva.

O va învăța toate lucrurile astea și când va fi gata, va fi în stare să-l trimită la dracu' pe Taylor Driscoll.

Zâmbi spre fereastra Amandei.

— Frumoasă Adormită, spuse el, am de gând să te trezesc.

Se întoarse cu spatele la casă și porni spre garaj.

Trebuia să plece și să facă un plan... despre cum o va readuce pe domnișoara Amanda Caulden la viață. Hank era în camera sa de la al doilea etaj al casei. Își puse în spate rucsacul

pe care de-abia îl cumpărase. Își lăsase jacheta în dulap. Era îmbrăcat numai în cămașă, cu mânecile suflecate până la cot și în pantaloni. Ieși pe balcon și stătu o clipă privind la stele. În stânga văzu lumina din camera Amandei și

umbra ei aplecată asupra biroului.

Făcând cât mai puțin zgomot, își puse un picior peste balcon și apoi pe acoperișul terasei, care ducea chiar la fereastra Amandei. Acoperișul era mai abrupt decât își închipuise și alunecă,

dar se prinse cu o mână de pervazul ferestrei de la camera Amandei și cu cealaltă de ramă. Era deja în cameră până ce ea să se dezmeticească și să ridice ochii spre el. Deși era zece noaptea ea era la fel de corect îmbrăcată, toți nasturii erau închiși, fiecare

șuviță de păr era la locul ei.

Amanda își ridică privirea din cartea de istorie și-l văzu venind în cameră pe fereastra ei. Șocată era prea puțin pentru a descrie ceea ce simți. Primul ei gând fu că lui Taylor nu-i va plăcea așa ceva.

Se ridică în picioare nevenindu-i încă să creadă și simți, din nou, acel sentiment de furie.

— Doctore Montgomery, spuse ea, nu poți veni în camera mea.

— Ssst, spuse el pășind înăuntru. Îi vei trezi pe toți din casă.

Arătă cu capul spre podeaua goală din mijlocul camerei. Pare un loc bun. Uite, ia asta, își scoase rucsacul din spate și i-l dădu.

Spre uimirea Amandei se duse la pat și trase cuvertura.

— Doctore Montgomery! strigă ea.

Nu poți...

— Chiar vrei să-i trezești pe toți? Ridică cuvertura și o întinse pe jos, apoi se așeză. Întinse mâna după rucsacul din mâna ei și cum ea stătea nemișcată, începu să scoată mâncarea dinăuntru.

Amanda văzu că scosese salată, raci, pui, sandvișuri mici, măsline, țelină umplută, căpșuni și prăjiturele mici și albe. Mai scoase o sticlă cu un lichid roșu.

— Sos de căpșuni pentru prăjiturile cu căpșuni.

Amanda rămase pe

loc uitându-se uimită la mâncare.

— Nu îți este foame? Am pierdut cina și am crezut că nici tu n-ai mâncat, așa că m-am gândit că am putea cina împreună. Nu văd nici o diferență între a mânca aici sau jos în sufragerie, nu-i așa? Dacă vrei

putem merge să trezim servitorii să-ți pregătească ceva fiert sau poate vrei să-l sculăm pe Taylor să mănânce și el cu noi?

— Nu, spuse repede Amanda și păli la gândul că Taylor s-ar putea scula.

Mirosul răspândit de

mâncare îi făcea genunchii să se înmoaie. Se așează în genunchi ca un general ce capitulează în fața dușmanului.

— Un sandviș? întrebă el, întinzându-i farfuria plină de sandvișuri minuscule.

Sunt umplute cu

șuncă și cu puțin muștar.

Amanda luă un sandviș și mușcă din el, dar în clipa următoare dispăru tot în gura ei. Gustul lui, condimentat și sărat, era delicios.

Hank îi întinse zâmbind o farfurie mică de porțelan.

— Servește-te singură dacă mai vrei. Nu-i foarte mult, dar e tot ce-am putut face rost într-un timp atât de scurt. Sper că-ți plac racii.

— Da, orice, murmură ea, mâncând foarte repede. Toate aveau un gust atât de delicios și ea se temea că

dintr-o clipă într-alta vor fi luate din faţa ei.

— Învăţai? o întrebă el.

— Istorie economică, spuse ea cu gura plină de pui, salată şi maioneză.

— Ah, da, presupun că asta e din cauză că sunt eu aici. Sau ai

învățat întotdeauna economie?

— M-am gândit că ar putea fi ceva care să te intereseze, n-am realizat ca...

Se opri pentru că voise să spună că nu realizase că el e mai interesat de mașini rapide, de filme și de

femei pe care nu le cunoștea.

— Dar n-am discutat prea mult despre economie, nu-i așa? spuse el. De fapt, n-am prea discutat despre nimic. Am fost foarte grosolan cu tine, domnișoară Caulden. Sper că mă ierți. Mai

dorești puțină salată de raci?

— Da, te rog, spuse ea. Începea să se relaxeze. Era fără îndoială nepermis ca acest bărbat să se afle în camera ei, dar nu părea periculos și regreta felul în care se purtase în trecut.

— Îți place economia atât de mult, încât renunți la cină pentru a învăța?

— Nu, Taylor... își dădu seama că era gata să-i spună adevărul. A fost mai bine să stau aici și să învăț.

— Îți admir perseverența. Am fost

atâția ani la școală, dar nu cred că vreodată am pierdut vreo masă pentru a învăța. Când mi se face foame trebuie să mănânc. Nici nu cred c-aș putea mânca ceea ce mănânci tu. Ai o autodisciplină nemaipomenită, domnișoară Caulden.

— Da, așa cred, murmură ea, dar în clipa de față nu se simțea prea disciplinată. Se simțea gata să-și vândă sufletul pentru un platou cu acele prăjituri cu căpșuni.

— Când ai absolvit liceul?

— Absolvit? întrebă

ea, privind căpșunile.

— Da. Ce vârstă ai? Douăzeci și trei de ani, douăzeci și patru? Majoritatea femeilor și-au terminat școala până acum, dar tu încă mai ai un tutore?

— Voi termina când mă voi căsători, spuse luând o căpșună.

Hank începu să-i umple farfuria cu prăjituri și cu căpșuni peste care turnă sos de căpșuni.

— Când te vei căsători cu Taylor, nu-i așa? Povestește-mi despre planurile tale de nuntă.

— Nu am făcut

niciun plan încă.

— Nu e ceva neobișnuit? De cât timp sunteți logodiți?

Deodată Amanda puse jos farfuria pe jumătate plină și-l privi în față.

Începea să înțeleagă unde voia să ajungă și de ce venise în camera ei.

Întocmai precum diavolul ademenea oamenii, el încerca să o ademenească pe ea.

— Doctore Montgomery, contrar părerii tale, nu sunt o proastă. Vrei, te rog, să ieși din camera mea și să iei toate astea cu tine?

— Dar mai sunt

căpșuni.

— Nu mai vreau căpșuni, spuse ea mințind. Acum vrei, te rog, să pleci?

El rămase așezat știind că nu putea să cheme pe nimeni în ajutor.

— Unde mergem mâine?

— Cred că ar fi mai bine ca noi doi să nu mergem nicăieri. Am treabă acasă. Un nod i se puse în gât, gândindu-se cum îi va spune lui Taylor că nu vrea să meargă nicăieri cu doctorul Montgomery.

— Taylor vrea să mă ții cât mai departe de

casă. Vrea să mă duci undeva, unde cei de la Uniune, să nu mă poată găsi, nu-i așa?

Ea ezită.

— Tot ce vreau e să fac șederea unui musafir cât mai plăcută.

— O-ho, spuse Hank, mâncând o căpșună.

Ea privi în jos spre el

părându-i rău de prăjitura pe jumătate mâncată.

— Doctore Montgomery, trebuie să pleci.

— Nu înainte de a-mi spune ce planuri ai pentru ziua de mâine.

Ei îi fu teamă că el ar putea face ceva jenant

dacă nu-i va spune ce voia să știe. Se duse la birou pentru a lua programul scris de Taylor.

— Trebuie să mergem la Muzeul Pionierilor din Terrill City.

— Îmi vine să mor de râs. Ar trebui să fiu

bucuros că nu mergem la bibliotecă să memorăm date despre războiul dintre americani și spanioli.

Ea își îngustă ochii spre el.

— Cum ți-ai luat doctoratul, doctore Montgomery? Ai decupat cumva diploma

dintr-un catalog? El chicoti.

— Îmi place să fac și alte lucruri în viață în afară de studiu și ai face bine și tu dacă ai vedea și ce nu e scris în cărțile alea. Nu putem face un compromis?

Mergem dimineață la muzeu, dacă vii după-

amiază unde vreau eu.

— Nu-mi pierd timpul la filme, i-o trânti ea. Vreau să-mi cultiv mintea și...

El sări în picioare.

— Ai face bine dacă ai face ceva și pentru viața ta.

Pentru o clipă rămaseră privind unul la

celălalt, apoi Amanda se dădu la o parte din fața lui. Nimeni n-o mai înfuriase de când fusese copil, dar acest bărbat o făcea.

Dar mai era ceva, când privea acei ochi albaștri și adânci, ceva ce nu înțelegea și care se găsea undeva în adâncul

ei.

— Te rog, pleacă, șopti ea.

El se întoarse și începu să strângă totul în rucsac.

Avusese dreptate, se gândi el. Undeva în spatele peretelui de gheață exista o femeie. O înfuria și ăsta era un

pas pozitiv. Și mai văzuse încă ceva în ochii ei. Ceva ce pentru prima dată îl făcu să creadă că ea îl privea ca pe un bărbat.

Îi ridică farfuria cu prăjitura pe jumătate mâncată și o puse pe birou.

— Ia-o, spuse ea, nu

o vreau. Nu trebuia să mănânc cu tine de la început.

— Îți păstrezi toate mesele numai pentru Taylor? Este singurul demn să mănânce cu tine?

— Tu nu ești demn nici să stai cu el la aceeași masă, spuse ea.

— Ăsta e cel mai grozav compliment pe care l-am auzit anul ăsta. Ne vedem mâine dimineață și, nu uita, după-amiaza este a mea. Își puse rucsacul în spate și ieși din cameră pe fereastră.

Amanda se așează pe marginea patului.

Corpul îi tremura după vizita acestui bărbat. Ce zile ciudate petrecuse în ultimul timp. Toate parcă se întorseseră cu fundul în sus. Taylor îi spusese că nu mai poate suporta să o vadă în faţa ochilor, iar bărbatul ăsta îngrozitor o făcuse din nou să se simtă ca o

școlăriță. O făcea să uite toți anii în care Taylor o educase. Încă o dată renunțase la studiile ei pentru mâncare... mâncare din aceea nesănătoasă, pe care o forțase doctorul Montgomery să o mănânce.

În timp ce se gândea

la asta, văzu farfuria cu prăjitura, pe masă.

Spunându-și că nu trebuie să o mănânce, merse și o ridică de pe farfurie. Începu să o mănânce cu mâna de parcă murea de foame. Când termină, își privi îngrozită degetele lipicioase și deși nu-i

venea să creadă, începu să le lingă cu poftă, apoi suspină, nevenindu-i să creadă ce a făcut. Se îndreptă spre ușă și o deschise fără să facă zgomot. Merse pe holul întunecos până la baie, făcând cât mai puțin zgomot și sperând că Taylor nu o va auzi.

Gând se întoarse privi nervoasă spre camera lui Taylor, dar nu văzu niciun pic de lumină. Nici în camera tatălui ei nu se zărea lumina, nici la doctorul Montgomery.
Întorcându-se, Amanda văzu o dâră de lumină care venea din

dormitorul unde-și petrecea timpul mama ei. Pentru o clipă se întrebă ce făcea mama ei la acea oră. Cu ani în urmă Taylor îi interzisese Amandei să stea singură cu mama ei, deoarece considerase că Grace Caulden avea o influenta proastă asupra

ei..

Iar Grace realiză curând viața pe care o ducea fiica sa, așa că se vedeau foarte rar.

Amanda dădu din cap. Asta era de asemenea vina doctorului Montgomery, care îi schimbase viața ordonată pe care o

ducea. Mama ei avea o influenta proastă asupra ei, la fel cum avea și doctorul Montgomery. Dar trebuia să-l suporte până ce hameiul va fi cules și pericolul izbucnirii unei greve va trece. Când toate astea se vor sfârși, se va putea

întoarce la viața ei normală. Va putea din nou să stea împreună cu Taylor după cină și să discute subiecte inteligente. Vor putea mânca mâncare sănătoasă pentru organism. Și va ști cu precizie ce va face în timpul zilei. Nu va mai

merge în mașini cu viteză mare și nu va mai exista niciun bărbat care să-i escaladeze noaptea fereastra. Și nu va mai avea de ce să fie furioasă. Când era cu Taylor, era calmă și liniștită, dar în prezența doctorului Montgomery trebuia încontinuu să-și

înăbuşe furia.

Întoarsă în camera ei îşi puse cămaşa de noapte, aşeză la loc cuvertura pe pat, apoi ascunse farfuria murdară pe care o lăsase doctorul Montgomery. Doamna Gunston nu trebuia s-o găsească a doua zi dimineaţă.

Făcu ordine pe birou pentru că doamna Gunston îi dădea raportul în fiecare zi lui Taylor despre cum arată camera ei. Se simți un pic vinovată pentru că nu a învățat mai mult, dar se simțea atât de obosită și-i era atât de somn, din cauza

stomacului plin! Și apoi, ce rost avea să mai învețe? El prefera să mănânce și să conducă cu viteză mașina. Lucruri pe care ea le detesta, nu uită să-și repete.

Mâine se va comporta mai bine decât astăzi. Se va comporta de parcă

Taylor era lângă ea. Va orienta conversaţia spre subiecte inteligente, educative şi nimic din ceea ce el va face, nu-l va lăsa să-i vadă furia care mocnea în interiorul ei.

Şi nu va mai mânca din mâncarea pe care o mânca el, în nici un caz! Şi când va conduce

repede îi va cere să încetinească. Va vorbi ferm și-i va demonstra că e pe deplin stăpână pe viața ei. Cum îndrăznea el să spună că era oprimată!

Îi va arăta că era în stare să ia singură hotărâri.

Adormi și visă

cornuri pufoase și friptură de vită. Când se trezi era hămesită și gândul la oul apos și la unica felie de pâine prăjită pe care le mânca la micul dejun o revoltă. Dar își înăbuși acest sentiment, pentru ca doamna Gunston să o găsească calmă când va

intra în cameră.

Opt

În dimineața următoare când se trezi, Hank se simți minunat. Seara trecută reușise să facă ceea ce-și propusese: o făcuse pe Amanda să-și dezvăluie emoțiile. Dacă va putea s-o înfurie și mai mult,

va reuși să-i stârnească și alte sentimente și sentimentele reprezentau cheia care o va face să realizeze că până atunci viața ei fusese ținută sub control de către altcineva.

Fluiera în timp ce cobora scara pentru a merge la micul dejun și

fu întâmpinat de o privire dușmănoasă din partea lui Taylor.

— Bună dimineața, spuse Hank vesel, ești pregătit pentru un nou mic dejun cu ouă și șuncă?

Zâmbind, intră în sufragerie pe lângă Taylor. Cum naiba putea

crede Amanda că iubea o astfel de caricatură de om?

Îi zâmbi călduros Amandei care era deja așezată la masă, având în față farfuria cu mâncarea ei sumară. Se duse la bufet și începu să-și umple farfuria.

— Șuncă? o întrebă el

înainte ca Taylor să intre în cameră. E nemaipomenit de bună.

— Și nemaipomenit de proastă pentru corp, spuse ea cu răceală.

— Ți-e teamă că te va prinde mâncând? Ei, nu-ți face probleme, păstrează-te pentru masa de prânz. Îți voi da

ceva bun să mănânci.

Amanda vru să-i spună ceva usturător acestui bărbat, dar Taylor intră în cameră.

Începea să-l urască de-a dreptul pe doctorul Montgomery. Părea că vanitatea lui e fără sfârșit. Credea că știe ce e bun pentru fiecare om

din lume.

Își mută privirea de la Taylor la doctorul Montgomery. Erau amândoi bărbați frumoși, dar ea prefera frumusețea întunecată a lui Taylor, mai mult decât frumusețea blondă, puțin copilărească a

doctorului Montgomery. Îi plăcea felul în care Taylor stătea perfect drept, felul precis, curat în care mânca. Doctorul Montgomery mânca cu prea mult entuziasm și avea un fel de a sta pe scaun... un fel leneș, tolănit. Era prea bine făcut, prea masculin...

Da, cu siguranță că-i plăcea mai mult puterea ascunsă care zăcea în Taylor.

Taylor era un bărbat care știa exact ce vrea de la viață și lua întotdeauna ce-i trebuia.

Și Amanda știa ce voia Taylor de la ea, în timp ce doctorul

Montgomery voia... Nu știa prea bine ce voia... dar indiferent ce-ar fi fost nu va primi de la ea.

La sfârșitul mesei, care decurse în tăcere, Amanda merse cu doctorul Montgomery spre mașina acestuia. Nici măcar nu s-a obosit să-l întrebe dacă vrea să

meargă cu limuzina.

De cum rămaseră singuri el începu cu întrebările:

— Nu ţi-e foame? Nu vrei să ne oprim undeva să mănânci? N-ai prefera să mergem să înotăm decât să mergem la muzeu? Ţi-a dat Driscoll un test de dimineaţă?

Driscoll ți-a cumpărat rochia asta? Nu vrei să mergem să-ți cumperi niște haine noi?

La toate întrebările lui, Amanda încerca să rămână calmă. Era un bărbat prost, egocentrist, care nu merita nici măcar să te înfurii pe el.

El conduse încet până la Terrill City și Amanda nu făcu altceva, tot drumul, decât să urmărească felul cum schimba vitezele. Când aproape ajunseră la muzeu putea anticipa deja când va schimba din nou o viteză. Cel puțin învățase ceva, se

gândi ea, dacă tot își pierdea timpul în compania acestui bărbat atât de frivol.

În timp ce vizitară muzeul el fu grosolan și nerăbdător. Amanda îi povestea tragedia de la Donner Party care era, de fapt, reprezentată în muzeu.

— Abia atunci, cei care s-au salvat au găsit rămășițele celorlalți, spuse ea, gândindu-se la canibalism, dar nevrând să-l numească direct.

— Cred că e mai tare ca pielea de la pantofi, spuse el nepoliticos. Uite, trebuie să mă duc să dau un telefon pentru

a aranja programul de după-amiază. Așteaptă-mă aici.

Nu-i place ca alții să-mi dea ordine, dar el are voie s-o facă, se gândi ea. Sfidătoare, ea ieși afară pentru a-l aștepta pe terasă. Privi ghirlandele de flori agățătoare care decorau

terasa și deodată simți un dor imens de a merge acasă, printre cărțile ei. Oare ce lucru îngrozitor pregătea bărbatul acesta pentru după-amiază?

— Aici erai, se auzi vocea lui Hank în spatele ei. Ai văzut destul din ce-i pe aici? Hai să mergem undeva

să mâncăm. Mi-e foame.

— Asta pare să fie starea ta obișnuită. Spune-mi, doctore Montgomery, cum ți-ai luat diploma de doctorat? Mâncându-i pe studenți?

El o privi furios.

— Le-am fertilizat pe toate studentele mele și,

astfel, mi-au dat diploma ca să scape de mine.

O apucă de braţ în timp ce se urcă în maşină şi-i spuse: Uite, nu vreau să fiu grosolan, dar mă enervează că nu vorbeşti despre altceva decât ce citeşti în cărţile alea ale tale. Există o

întreagă lume aici, afară, spuse el arătând cu mâna în jur și cred că ar trebui să vezi puțin și din ea.

— Nu înțeleg de ce mă crezi proastă, doctore Montgomery. Am văzut destul din lumea de afară ca să știu că e o lume murdară și

urâtă, plină de oameni răi.

— Și cine ți-a spus mă rog asta?

— Taylor spune... începu ea, dar se opri. Este propria mea observație.

— Sigur, așa cum eu sunt Cristofor Columb, spuse el băgând mașina

în viteză. Ai fost atâta timp închisă în casă, încât habar nu ai cum e viața de afară.

Ea se gândi că dacă lumea de afară era formată din oameni ca el, atunci cu siguranță nu voia să cunoască mai mult decât știa.

El opri în fața unui

restaurant și intră singur înăuntru. Peste câteva minute ieși ducând o cutie mare de carton pe care o puse în spatele mașinii, printre cauciucurile de rezervă și canistra de benzină.

— Mergem la un picnic, spuse el, de parcă o provoca să-l

contrazică, apoi porni mașina și plecă în trombă.

Încă o pierdere de timp, se gândi ea. Va întârzia atât de mult cu studiile ei, încât Taylor nu se va mai căsători niciodată cu ea.

El merse prin mai multe sate, spre Munții

Sierra Nevada, printre ferme și diverse culturi, până când ajunse la un pâlc des de copaci. În mijlocul pâlcului se afla un lac și el parcă pe malul lui, la umbră. Era un loc izolat datorită desimii copacilor.

Amanda privi în jur și începu să identifice

florile sălbatice și păsările pe care le zărea.

Dacă Taylor ar fi întrebat-o ce a învățat va putea să-i spună.

— E frumos, nu-i așa? întrebă Hank, luând cutia din spatele mașinii. Mi-au spus la restaurant despre locul acesta. Uite, apucă de

colțul ăsta.

Amanda apucă de colțul păturii pe care el i-o întinse. Nu-i trecuse prin cap că locul ar fi frumos, dar acum realiză că era. Iarba era mult mai verde aici, decât în plin soare, apa era albastră și zumzăitul insectelor era plăcut și...

se adună imediat. Trebuia să se comporte de parcă Taylor era de față, nu-i așa?

— Vom sta pe pământul umed? întrebă ea.

— Nu, pe pătura uscată. Puțină umezeală nu-ți va face rău, de asta e pielea, ca să te

protejeze. Începu să descarce cutiile cu mâncare.

Amanda își jură că indiferent ce va scoate din cutiile acelea, ea nu va pune în gură nici o înghițitură. Dacă va mai continua să mănânce împreună cu el, se va îngrașă într-o

săptămână și Taylor o va dispreţui. Îi trebui o mare stăpânire de sine pentru a urmări cum el scoase din cutii toată mâncarea și o întinse în faţa ei. Erau fâșii de piept de pui în sos auriu, salată de grapefruit și de andive, cartofi fierţi cu

condimente deasupra, căpșuni și tapioca, meringue-uri, prăjituri cu ciocolată și cu migdale în vârf.

Turnă limonada dintr-un termos mare.

Amanda salivă, dar își întoarse capul într-o parte.

— Cu ce vrei să

începi? o întrebă Hank, întinzându-i o farfurie.

Ea luă farfuria, puse foarte puțini cartofi și începu să mănânce cu înghițituri mici. Nu luă nici măcar limonada, pentru că știa că are zahăr.

— Ce-i asta? o întrebă nervos Hank.

Ea îi ignoră cuvintele și tonul pe care fuseseră spuse.

— Doctore Montgomery, nu putem discuta despre ceva mai puțin personal, decât despre obiceiurile mele culinare? De ce nu-mi povestești ce ai sperat venind să te întâlnești

cu cei de la Uniune? Părinții tăi sunt cumva lucrători sezonieri?

— Nu, nu sunt. Ai de gând să te chinui într-atât, încât să nu mănânci nimic din toate astea?

Ea înghiți o bucată mică de cartof, sperând că organismul ei va trata

cu indiferență mirosurile îmbietoare ale mâncărurilor din față.

— Cred că m-ai confundat cu lucrătorii tăi sezonieri. Eu fac parte din rândul tiranilor bogați, îți amintești? Oamenii ca mine sunt cei care îi pun

pe lucrători la muncă și le produc suferință. Se uita încontinuu la prăjitura cu ciocolată, la straturile groase de cremă.

— Nu știi despre ce vorbești, îi spuse Hank. Ai fost vreodată pe câmp la vremea recoltei?

Știi că mulți dintre

fermieri *vând* apă de băut lucrătorilor? Muncesc sub treizeci și cinci, patruzeci de grade și n-au nici măcar drept la apă.

— Sunt convinsă că exagerezi. Lucrătorii pot pleca altundeva dacă nu le place cum sunt trataţi. Este o ţară

liberă, deși tu vorbești de parcă ei ar mai fi în continuare sclavi. Continua să se uite la prăjitură, la felul cum cădea lumina pe cremă și nu văzu ochii plini de furie ai lui Hank. Atinsese punctul lui cel mai sensibil.

— Oameni de felul

tău fac necesară existența Uniunii. Lucrătorii sunt oameni simpli, ei nu au educația și resursele necesare pentru a schimba o slujbă după alta. Au copii pe care trebuie să-i hrănească, la care trebuie să le cumpere haine. Nu-și pot permite

să părăsească un loc de muncă. Așa că lucrează în căldura aceea îngrozitoare și economisesc câte un bănuț necumpărându-și apa până cad epuizați.

Amanda se încruntă la cuvintele lui. Nu-i plăcea să se gândească la lucrurile pe care el

tocmai i le povestise. Ce ar spune Taylor? se gândi ea.

— Nu sunt eu responsabilă de toată sărăcia din lume – doctore Montgomery. Familia mea oferă întotdeauna slujbe. Dacă lucrătorilor nu le plac condiţiile se pot duce să

muncească la altă fermă.

Hank fu cuprins de o furie sălbatică.

— Îngâmfată mică ce ești, spuse el printre dinți. Stai acolo îmbrăcată în rochia ta de mătase, înconjurată de mâncare și crezi că ești prea bună, prea superioară, ca s-o

mănânci, în timp ce alții se zbat să câștige suficient pentru a-și cumpăra o bucată de pâine. Oamenii de felul tău mă înfurie atât de tare încât... Se opri nemaiputând vorbi de furie. Fără să-și dea seama ce face își înfipse mâna în prăjitura care

părea s-o fascineze pe Amanda, se întinse peste mâncarea din fața lui și i-o trânti Amandei în față. Tu o poți mânca și nu vrei. Amărâții ăia ar vrea să mănânce, dar nu au ce. Tremura de furie. Fața și părul Amandei erau maronii din cauza ciocolatei. Avea ochii

măriți de groază.

— Am de gând să te trezesc, Amanda Caulden, îi strigă el. Am de gând să te scot de sub clopotul de sticlă sub care trăiești, indiferent cât de greu va trebui să lupt pentru asta.

Era greu să rămâi în continuare demn când

aveai fața plină de ciocolată, dar Amanda făcu tot ce fu în stare pentru a-și menține demnitatea.

— Ți-a trecut vreodată prin cap că unii dintre noi suntem fericiți așa cum suntem? spuse ea, tremurând la rândul ei de furie. Îți

arogi drepturi de Dumnezeu, hotărăşti să mă schimbi pe mine, să-i schimbi pe lucrători, dar nu te gândeşti că poate suntem fericiţi aşa cum suntem. Dacă eu dorm, prefer să rămân aşa decât să mă trezesc într-o lume în care bărbaţii le bombardează

pe femei cu mâncare.

Îi venea să plângă. Îi venea să țipe. Dar cel mai mult, se simțea de parcă l-ar fi dezamăgit pe Taylor. El ar fi îngrozit dacă ar vedea-o cum arată acum. Se întoarse când îl auzi pe doctorul Montgomery mergând prin spatele ei.

— Dacă îmi mai faci ceva, voi face plângere, spuse ea, ferindu-se din calea lui.

El se aplecă, apoi îi întinse o batistă.

— Cred că ai putea folosi asta.

Ea i-o smulse din mână și începu să se șteargă pe față. Crezu că

a reușit să cureţe aproape tot, dar pete maronii apăruseră și pe rochie. Taylor o va ucide! Nu va avea voie să vină la cină timp de o lună. Cât și-ar fi dorit ca pământul să se deschidă și flăcările lui să-l înghită pe doctorul Montgomery!

— Dă-mi voie mie, spuse. Hank îngenunchind lângă ea.

— Să nu mă atingi, spuse ea furioasă.

El îi smulse batista din mână și o înmuie în apa lacului.

— Amanda, arăți în ultimul hal! Ai prăjitură pe toată fața, în păr,

chiar și pe haine.

Amanda simţi cum sângele îi părăsește obrajii. Nu făcuse niciodată ceva care să-l înfurie cu adevărat pe Taylor, dar dacă se va întoarce acasă în halul ăsta, ce va face el?

Expresia de pe fața lui Hank se schimbă în

timp ce o privea.

— Ți-e frică, nu-i așa? întrebă el blând. Te bat?

— Nu mă bate nimeni, bineînțeles, spuse ea, dar vocea îi tremura.

El se ridică, apoi o luă de mână și o trase în sus.

— E-n regulă, reparăm totul. Vom spăla rochia și îți vom spăla părul și totul va fi uscat când va sosi vremea să ne întoarcem acasă. Vei arăta ca nouă.

— Îmi vei spăla rochia? strigă ea disperată. Și părul?

— Sigur, spuse el. Sau

facem asta sau te duci acasă în halul în care ești, la iubitul tău Taylor.

Pentru o clipă ea cântări amândouă posibilitățile și în cele din urmă se hotărî, că orice ar fi mai bine, decât să o vadă Taylor așa cum arăta.

Hank îi sesiză sentimentele care i se citeau pe față și își aminti de lucrătorii care ezitau între a rămâne tăcuți și a se alătura Uniunii pentru a protesta. Oare Amandei chiar îi era teamă de Driscoll? Hotărî în locul ei, descheindu-și

nasturii de la cămașă dezbrăcând-o și întinzându-i-o.

— Du-te după copaci, scoate-ți rochia de pe tine și îmbracă asta. Voi spăla ciocolata de pe rochie și se va usca numaidecât.

Amanda stătea și-l privea, îmbrăcat numai

în pantaloni și maiou, cu umerii lați și pieptul musculos. Contrar celor crezute de ea, nu avea nimic respingător sau înspăimântător în înfățișare. De fapt, era chiar plăcut să-l privești.

— Hai, du-te, spuse el cu o voce care suna mai joasă ca de obicei.

Amanda ocoli lacul și se adânci în pâlcul de copaci. Era îmbrăcată cu un costum sobru și în clipa de față și-ar fi dorit să aibă ceva din două piese pentru a putea rămâne în partea de jos cu fusta. Dar n-avea ce face. Își scoase costumul dând la iveală lenjeria

din sifon transparent, brodat pe margini cu dantelă *Chantilly*. Se simțea ciudat fără mânecile lungi și gulerul înalt cu care era obișnuită, dar în același timp era plăcut să simtă răcoarea ce-i înfiora pielea. Se simțea liberă și fără restricții, Privi în

jos spre juponul transparent prin care se vedeau ciorapii negri de mătase și se încruntă. Încă o dată își aminti de furia lui Taylor dacă ar apărea acasă în halul acela de murdărie, cu ciocolată întinsă pe față și pe haine. Își scoase acele din păr și-l lăsă să

cadă până la talie, apoi îl scutură și zâmbi. Uneori părul îi era atât de strâns, încât o durea.

Când părul îi fu liber luă cămașa doctorului Montgomery și pentru o clipă o ținu și se uită la ea. Nu mai ținuse în mâini niciodată o cămașă bărbătească și fu

mirată să vadă cât era de mare. Se întrebă dacă și cămășile lui Taylor sunt tot atât de mari.

E ridicol! își spuse ea și-și puse cu furie cămașa pe ea.

Nu mai lipsea decât să-l compare pe Taylor cu doctorul Montgomery. Cămașa îi

venea doar până la genunchi și lăsă să se vadă câțiva centimetri de dantelă și ciorapii negri de mătase.

Ezitând, se îndreptă spre luminiș ducându-și hainele pe braț.

Doctorul Montgomery era întins pe pătură, în aceeași

ținută. Privea spre copaci și părea pe jumătate adormit. E leneș, se gândi ea. E atât de leneș! Dar văzu că nu se înfurie la acest gând.

— Gata? spuse el și se întoarse spre ea.

Amanda nu mai văzuse niciodată pe fața unui bărbat o expresie

ca aceea de pe fața lui.

Taylor cu siguranță că n-o privise niciodată în felul acesta. Nu-i înțelegea acea privire, dar o făcu să roșească.

— Cred... că ciocolata se va spăla ușor, spuse ea ezitând pentru că el nu-și lua privirea de la ea. În cele din urmă se

ridică, apoi se întoarse încet spre ea, fără să-și mute privirea.

— Amanda, ești atât de frumoasă, șopti el.

— Frumusețea nu contează. Ceea ce are omul în cap e ceea ce are valoare, spuse ea, dar se simți puțin caraghioasă să stea în

fața lui, în felul în care era îmbrăcată și să-i țină discursuri.

Dar reuși să-și stăpânească emoțiile. Privirea lui o făcuse să roșească, dar el nu era altcineva decât bărbatul care cu câteva clipe înainte îi aruncase o prăjitură în față.

Se răsuci pe călcâie și-i întoarse spatele, îndreptându-se spre lac. Începu să-și spele costumul. Nu fu prea greu și se simți mult mai ușurată când văzu petele maronii dispărând.

Dar cu părul nu-i fu la fel de ușor. Avea nevoie de o oglindă

pentru a vedea unde anume trebuia să se spele.

— Dă-mi voie, spuse Hank din spatele ei, făcând-o să tresară.

Ea nu avea încredere în el.

— Dacă nu-ți dau voie mă voi trezi cu tapioca aruncată în față?

El îngenunche și începu să-i cureţe părul cu ajutorul batistei.

— N-a fost din cauză că n-ai fost de acord cu mine, a fost...

— Da? întrebă ea. Ce anume te-a făcut să faci lucrul ăsta demn de dispreţ?

El tocmai era cu

mâna pe obrazul ei. Se opri din spălat și privi în jos la gura ei, apoi își plimbă degetul mare pe buza ei inferioară. Inima Amandei începu să bată mai repede.

Nu trebuie să-i dai voie să facă așa ceva, se gândi ea, dar nu se mișcă.

— Unioniștii, șopti ea în timp ce el îi privea gura.

El o privi în ochi și păru să-și revină.

— Habar n-ai despre ce vorbești. Nu faci decât să repeți ca papagalul cuvinte pe care le-ai auzit de la tatăl tău și de la

bărbatul ăla pe care crezi că-l iubești.

— Îl iubesc, doctore Montgomery.

El își luă mâna de pe fața ei și începu să-i curețe hainele.

— Nu știi nimic despre dragoste.

Ea îi smulse hainele din mână.

— N-ai nici cea mai mică idee despre ce știu eu. Întâmplător știu foarte multe despre dragoste, pentru că sunt îndrăgostită de Taylor de când aveam paisprezece ani. Este o dragoste care rezistă de mult timp.

— V-am urmărit pe

amândoi când sunteți împreună. Este profesorul tău, nu iubitul tău.

De câte ori ți-a spus că ești frumoasă? De câte ori a fost atât de copleșit de pasiune, încât ai fost nevoită să-l dai afară din camera ta?

— Taylor e un

gentleman. Bineînțeles că nu am fost niciodată nevoită să-l dau afară din camera mea. Nu vreau un bărbat care este atât... atât...

— De pasionat? întrebă Hank. Lasă-mă pe mine, continuă el, încercând să-i scoată din păr prăjitura care deja se

uscase, dar nu reuși. S-a lipit destul de bine. Uite, întinde-te aici, pune-ți capul pe piatra asta și voi încerca să-ți spăl părul.

Amandei nu-i plăcu ideea, dar se supuse. Hank goli unul din vasele cu mâncare și merse să-l umple cu apă.

Când se întoarse o găsi întinsă în iarbă, cu capul pe o piatră și părul împrăștiat în jurul ei. El gemu cu glas tare, făcând-o să se întoarcă și să-l privească surprinsă.

— Te asigur că mă pot spăla singură pe cap, spuse ea, încercând să se

ridice.

— Nu! spuse el repede. Luă cu un alt vas puțină apă și i-o turnă pe păr. O parte din el nu putea să creadă ceea ce făcea. În trecut, dacă ar fi fost singur cu o femeie îmbrăcată numai în lenjerie, purtând ciorapi negri de mătase, ar fi

fost pentru că el ar fi dezbrăcat-o, ca să facă dragoste cu ea. Dar iată-l acum, spălându-i nevinovat părul.

— Despre ce vorbeam? întrebă el. Poate că dacă ar vorbi cu ea va înceta să o mai privească.

— Mă jigneai, ca de

obicei, spuse ea, dar nu se simţi nici un pic de supărare în vocea ei.

Închise ochii când îi simţi mâinile prin păr. Fusese o zi îngrozitoare, o absolută pierdere de timp.

Pe el nu-l interesase în niciun fel muzeul şi nu scăpase nici o ocazie

pentru a-i arăta acest lucru.

Apoi țipase la ea și o lovise în fața cu prăjitura... o zi cu adevărat îngrozitoare, dar în acel moment nu dorea să fie în alt loc decât acolo, în căldura moleșitoare, cu apa călduță pătrunzându-i

prin păr. Păru lucrul cel mai normal din lume când el o sărută. Nu deschise ochii și savura senzația atingerii buzelor lui calde de ale ei. Își puse mâna pe ceafa lui. Când vârful limbii lui o atinse pe a ei fu nemaipomenit de dulce. Ar fi stat acolo la

nesfârșit dacă el nu i-ar fi pus mâna pe sân. Senzația pe care o simți fu atât de ciudată, încât ochii i se deschiseră automat.

— Cum îndrăznești! spuse ea gâfiind.

— Destul de ușor, răspunse el rânjind, și cu foarte mare plăcere.

Aceeași plăcere pe care o simțeai și tu, aș adăuga.

— M-ai atacat! spuse ea ridicându-se.

El îi zâmbi atât de semnificativ, încât ea fu nevoită să-și întoarcă privirea, cu fața arzându-i.

— Trebuie să mă duci acasă, spuse ea rece.

Hank se ridică.

— Sigur. Ne vom întoarce acasă, eu fără cămașă, tu în chiloți și cu cămașa mea și cu părul ud.

Amanda nici nu îndrăzni să-și închipuie ce s-ar întâmplă dacă Taylor ar vedea-o așa. Ar părăsi-o, ar părăsi

ferma, își va distruge propria ei viaţă și tatăl ei o va urî pentru că l-a făcut pe

Taylor să plece de la fermă. Uneori Amanda avea impresia că tatăl ei îl iubește pe Taylor mai mult decât o iubește pe propria lui fiică. Îngrozită, se așează pe

iarbă.

— Nu, spuse ea, va trebui să aștept până ce rochia și părul se vor usca.

Hank se întoarse, înainte de a-i mai spune vreo două, în legătură cu frica pe care o simțea față de bărbatul pe care spunea că-l iubește.

Cum ar putea s-o facă să înțeleagă că frica și dragostea nu merg împreună?

— Ai un pieptene în poșeta aia mică?

— Da, șopti ea, și se îndreptă spre mașină.

Se simțea foarte tulburată și încă o dată își dori ca doctorul

Montgomery să nu fi apărut niciodată în viaţa ei. Trebuia să stea la distanţă de el, de acum înainte. În seara asta îi va spune lui Taylor că era un om imposibil şi că nu va mai petrece nici o oră în compania lui. Taylor va înţelege. Va înţelege şi-i va da

voie să... Nu! își spuse ea. Ei erau îndrăgostiți, nu erau elev și profesor, așa că vor analiza situația și...

— Stai nemișcată, îi spuse Hank îngenunchind în spatele ei și începând să-i pieptene încet părul.

— Doctore

Montgomery, nu mai poți continua să mă atingi, spuse ea, îndepărtându-se de el.

— Pentru că ăsta e dreptul iubitului tău? Uite, îmi pare rău de ce ți-am făcut cu prăjitura și ăsta e felul meu de a-mi cere scuze, bine? Acum, întoarce-te și

ține capul drept, în afară de asta, logodnicul tău nu face așa ceva, nu-i așa?

Amanda se întoarse și-l lăsă s-o pieptene. Era atât de relaxat, atât de blând, atât de minunat. Nu, se gândi ea, Taylor nu-i atinsese niciodată părul... nu-i ținuse

bărbia în palme și nici n-o sărutase. Cu toate astea ea știa că o iubește. Dragostea nu înseamnă numai atingere, înseamnă și respect și a fi în stare să-l privești în ochi pe cel pe care-l iubești și niciuna din aceste calități nu le găseai la

doctorul Montgomery.

— Ești căsătorit? îl întrebă ea deodată, surprinzându-se pe ea însăși.

— Nu, nici logodit, nici căsătorit.

— Ah, atunci n-ai de unde să știi ce înseamnă să fii îndrăgostit.

— Nici tu, așa că

suntem chit.

— Taylor și cu mine suntem... începu ea. Oh, dar ce rost are? Tu oricum ți-ai format o impresie și, indiferent ce-aș spune, n-am cum să-ți schimb părerea. Nu putem discuta despre altceva?

— Vrei să spui, să

purtăm una din conversaţiile tale?

— Ceva despre politica externă sau despre motivele războiului dintre State?

— Este un subiect foarte bun, ştii desigur că sclavia a fost unul din principalele motive. Ca profesor de economie...

— Taci sau te sărut din nou.

Amanda aproape că zâmbi când auzi asta, dar se abținu.

— Știi ceva despre botanică?

— Știi ceva despre mama ta? i-o trânti el.

Amanda încercă să se îndepărteze, dar el o

ținu strâns de păr și ea nu se putu mișca.

— Cred că asta e ceva personal, doctore Montgomery.

— Te pot mitui cu niște plăcintă cu lămâie? o întrebă el, în timp ce mâinile lui mari îi descurcau cu blândețe părul.

În ciuda voinței ei, se pomeni zâmbind. În acel moment părea că nu-și mai amintește de Taylor. Așa cum stătea în iarbă, îmbrăcată în cămașa unui bărbat, cu mâinile acelui bărbat umblându-i prin păr, tatăl și logodnicul ei păreau undeva foarte departe.

— Mama obișnuia să-mi pieptene părul și mâncam împreună plăcintă cu lămâie, spuse ea încet. Nu se mai gândise la mama ei de foarte mult timp.

— Și de când nu s-a mai întâmplat asta? Hank continuă să-i pieptene părui,

plimbându-i ușor pieptenele prin el și lăsându-l apoi să cadă pe brațele lui goale. Voia doar sa o atingă.

Voia să-și pună brațele în jurul ei și să o sărute pe gât, să-i dea jos cămașa de pe umeri și...

— Când mi s-a spus

că... începu ea, adică, de când am descoperit că mama avea o influenţă proastă asupra mea.

— Când am aflat adevărul despre ea.

Hank simţi melancolia din vocea ei. Deci Taylor o îndepărtase de o mamă care îi pieptăna părul şi

o hrănea cu mâncare normală.

— Și eu am avut un văr care avea o proastă influenta asupra mea. Îmi dădea să beau whisky și să fumez țigări, mă ducea la... ăăă, la o casă cu femei ușuratice, mă învăța o mulțime de înjurături,

mă învăța să conduc cu mare viteză. Dacă voiam să fac ceva rău, ceva ce îmi dăuna sănătății, Charlie m-ar fi lăsat să fac. E o minune că am apucat vârsta de șaisprezece ani. Cred că mama ta era așa, nu? Era bețivă, nu-i așa? Se droga? Cu opium? Sau

aducea bărbați? îi aducea în fața ta și...

— Încetează! strigă Amanda furioasă. Mama mea nu a făcut niciodată așa ceva, niciodată în viața ei. Se purta minunat cu mine. Îmi făcea toate hainele, rochițe frumoase cu gulere de dantelă, îmi

cumpăra pantofi de lac și în fiecare sâmbătă mă ducea în Kingman și-mi cumpăra înghețată și... se opri brusc, copleșită de durere. Din nou doctorul Montgomery îi producea durere.

— Înțeleg, spuse el cu vocea plină de sarcasm. Pare într-adevăr că avea

o influenta foarte proastă.

Se îndepărtă de el, smulgându-și părul din mâinile lui.

— Nu știi nimic despre asta. Judeci și condamni niște situații despre care nu știi nimic.

— Atunci explică-mi,

Amanda, spuse el, spunându-i pe nume pentru prima dată.

Ea își duse mâinile la tâmple.

— Mă derutezi. De ce trebuie să-ți explic ție ceva? Nu te cunosc. Ești un străin, în câteva zile vei pleca, așa că, de ce trebuie să-ți explic ție

ceva?

— Asta e sau îți este frică să-mi spui? Spune-mi ce lucruri îngrozitoare a făcut mama ta, ca s-o pot urî și eu. Eu detest oprimarea. Îi disprețuiesc pe oamenii care-l terorizează pe cei mai slabi decât ei.

Spune-mi ce lucruri cumplite a putut face mama ta care să te facă să stai în aceeași casă cu ea, dar să n-o vezi?

— Nu mi-a făcut niciodată nimic rău, spuse Amanda fără să se gândească. N-a făcut rău nimănui niciodată în toată viața ei, numai că

obișnuia să... danseze! îl privi sfidător pe doctorul Montgomery. Acum *știa*.

— Oh, spuse el după o pauză lungă. Era dansatoare profesionistă? Cu sau fără haine?

Amanda nu putu decât să-l privească

șocată. Îi spusese cel mai mare secret al vieții ei, păstrat cu cea mai mare sfințenie, secretul care îi pătase existența și care, după spusele lui Taylor, o făcea să nu fie tocmai „bună”, iar doctorul Montgomery nu-i acorda nici cea mai mică atenție. Era un om atât

de prost!

— Cu haine, bineînțeles! îi răspunse înțepată Amanda. Nu înțelegi? Dansa pe scenă.

— Și dansa bine?

Amanda scoase un sunet care exprima pe jumătate furie, pe jumătate frustrare și

începu să meargă spre mașină. Bărbatul ăsta avea tot atâta sensibilitate cât o stâncă! El o apucă de braț și o întoarse cu fața spre el.

— Nu, nu înțeleg! Poate că-mi poți explica tu. Tot ce-am auzit a fost că mama ta te iubea

și tu o iubeai, apoi cineva ți-a spus că ea fusese dansatoare și brusc de atunci ai început s-o urăști.

— Nu o urăsc, o... își smulse brațul din strânsoarea lui.

O deruta atât de tare! O făcea să pună la îndoială lucruri care îi

erau clare de atâta vreme!

Hank văzu durerea și teama de pe fața ei și se calmă.

— Știi, niciodată nu mănânci suficient. De ce nu vrei să vii să mănânci și să-mi explici despre mama ta? Sunt un bun ascultător și uneori ajută

să povestești altcuiva.

Ascultătoare Amanda îl urmă la locul unde hainele erau întinse la uscat și unde mâncarea încă aștepta. Deodată simți nevoia să-i explice o groază de lucruri.

El o condamna întruna, dar dacă ar auzi întreaga poveste poate

că ar înțelege...și dacă ar înțelege poate că va înceta să o înfurie cu aluziile lui răutăcioase.

Hank îi turnă limonada și-i umplu o farfurie cu mâncare, pe care i-o întinse.

— Mănâncă și vorbește, îi ordonă el.

— Mama era foarte

bună cu mine când eram copil, începu ea cu gura pe jumătate plină, dar atunci nu cunoșteam motivul pentru care ea își petrecea atât de mult timp împreună cu mine, n-avea niciun fel de legătură cu celelalte femei din Kingman.

— Pentru că fusese

dansatoare?

— Da. Vezi tu, tatăl meu nu-i cunoștea trecutul când s-a căsătorit cu ea. Mama se trăgea dintr-o familie renumită. Veniseră tocmai din Mayflower și ea-i fusese prezentată de cineva de bunăcredință.

— Adică el crezuse că

ea era pură și inocentă și că fusese ascunsă până să apară el?

Amanda se încruntă.

— Ceva de genul ăsta.

Abia mult mai târziu, după ce erau deja căsătoriți, cineva a recunoscut-o pe mama. Era un bărbat care o cunoscuse înainte,

cineva pe care ea îl respinsese. A povestit la toată lumea din Kingman.

Amanda privi în gol. Avea o fotografie de-a mamei în... în costum de dansatoare.

Aproape că șopti ultimul cuvânt.

— Și atunci ce s-a

întâmplat? întrebă Hank. Întregul oraș a stigmatizat-o?

— Da, spuse Amanda încet și-și coborî privirea asupra mâncării din farfurie. Când eram în clasa a treia o fată mi-a spus că a crezut că sunt atât de bună, datorită familiei din care

provenea mama, dar că a aflat că mama n-a fost de fapt decât o dansatoare ieftină.

În mintea lui Hank începea să se facă lumină.

— Cine a povestit în oraș despre originea mamei tale?

— Tata era foarte

mândru de familia mamei.

Hank o privi în timp ce continua să mănânce cu capul aplecat. Deci, J. Harker se căsătorise cu o femeie pe care o crezuse pură, inocentă și cu sânge albastru și, mai târziu, descoperise că e o femeie deșteaptă și cu

personalitate... și că probabil avea picioare la fel de bune ca ale fiicei ei, gândi el și zâmbi.

— Doctore Montgomery, nu cred că e ceva amuzant.

— Deci, tatăl tău s-a lăudat la tot orașul că el a luat cea mai grozavă femeie din lume de

nevastă, după care a aflat că ea fusese dansatoare. Și, din câte am înțeles, pe vremea când fusese dansatoare respinsese avansurile bărbaților prea îndrăzneți. Așa că orașul i-a întors spatele, nu-i așa? Au fost bucuroși să poată umili pe cineva de

care se temeau să nu-i umilească pe ei. Ce-a făcut mama ta atunci?

Amanda nu se gândise niciodată că poate lumea din oraș se purtase greșit cu mama ei. Întotdeauna condamnase comportamentul rușinos al mamei sale. Fugise de

acasă când avusese optsprezece ani, pentru că părinții o logodiseră cu un bărbat cu cincisprezece ani mai în vârstă și tatăl ei nu fusese în stare s-o găsească timp de doi ani.

În toată această perioadă se întreținuse

singură, dansând cu alți șapte bărbați tineri pe o scenă din San Francisco. Tatăl ei o găsise în cele din urmă și o forțase să se întoarcă acasă și șase luni mai târziu o căsătorise cu J.Harker Caulden, un bărbat care nu avea aceeași origine socială cu ea, dar pe care

tatăl lui Grace îl considerase suficient de bun pentru o femeie decăzută ca ea.

— Mama a stat cu mine acasă, răspunse Amanda. Îmbrăcam împreună păpuşile, îmi citea poveşti şi mă lăsa să-i probez bijuteriile şi... Se opri pentru că

acele cuvinte îi produceau o durere undeva în adâncul ei. Își aminti mirosul plăcut al mamei ei, nopțile când visa ceva urât și mama venea ca s-o liniștească.

— Deci, Taylor Driscoll a intrat în viața ta și ți-a spus că mama ta are o proastă

influentă asupra educației tale și că trebuie să stai cât mai departe de ea. E adevărat?

— Da, spuse Amanda încet, încă gândindu-se la mama ei.

— Bănuiesc că mama ta te-a încurajat să devii și tu dansatoare, spuse

Hank.

Nu-i așa că te lăsa să-i probezi costumele și îți povestea ce frumoasă era viața de dansatoare?

— Mama nu a pomenit niciodată în fața mea de perioada când a fost dansatoare.

Și în niciun caz nu m-ar fi încurajat vreodată

să fug de acasă așa cum a făcut ea.

— Atunci spune-mi, domnișoară Caulden, întrebă Hank încet, în ce fel avea mama ta o influenta proastă asupra ta?

Nouă

— Nu vreau să mai vorbesc despre mama, doctore Montgomery, spuse Amanda tristă.

Hank o privea.

— Nu te condamn. Trebuie să fie o ființă îngrozitoare. Hai să vorbim despre ceva mai

plăcut, ca, de exemplu, despre când te vei căsători.

— Curând, spuse ea, terminând mâncarea din farfurie.

— O prăjitură? întrebă el. Sau te-ai săturat de prăjituri? adăugă el și ochii lui sclipiră amuzaţi.

Amanda simți că ar trebui să refuze prăjitura, dar n-o făcu.

— Hai să dicutăm despre ceva neutru, spuse el. Ca de exemplu, despre dragoste, despre cum se face curte unei femei și despre noaptea nunții tale cu amicul Taylor.

Amanda se înecă.

— Puțină limonada? întrebă el inocent, întinzându-i un pahar. Cred că știi totul despre sex, cu o mamă ca a ta și din cât ai învățat. Spune-mi, Taylor îți trece și făcutul dragostei în program sau asta e ceva ce face spontan?

— El nu... începu ea furioasă, apoi se opri. Taylor e un gentleman.

— Sunt convins că așa va fi și în noaptea nuntii. Nu te-ai gândit vreodată că pe cât de mult îi plac femeile cu educație va fi totuși dezamăgit cu o mireasă care va ști atât de puține

despre... hai să-i zicem, latura fizică a unei căsnicii?

— Taylor este profesorul meu și sunt convinsă că mă va învăța tot ce am nevoie să știu.

— Deci îți va fi profesor chiar și după ce vă veți căsători? Asta nu se va termina odată cu

ceremonia nunții? Va continua să-ți facă program pentru fiecare zi până la sfârșitul vieții?

Amanda sări brusc în picioare și privi țintă la el.

— Ești dezgustător, doctore Montgomery.

Hank rămase cu ochii ațintiți asupra

picioarelor ei... lungi, subțiri, îmbrăcate în ciorapi negri de mătase.

— Amanda, șopti el întinzând mâna pentru a o atinge pe coapsă.

Dar Amanda se îndrepta deja spre lac pentru a-și îmbrăca rochia încă umedă.

În câteva minute și-o

trase pe ea și-și răsuci părul ud într-un coc. Apoi se întoarse spre locul unde se afla doctorul Montgomery.

— Vreau să mă întorc acasă chiar acum, spuse ea pe tonul cel mai rece pe care-l găsi.

El o privi cu ochii plini de furie.

— Acasă în brațele bărbatului care te iubește?

— Doctore Montgomery, viața mea nu te privește. Cum să te fac să înțelegi acest lucru?

Printr-o mișcare rapidă el fu în picioare în fața ei, cu fața foarte

aproape de a ei.

— Voi înțelege când voi vedea că este viața ta. Tot ce văd acum e o păpușă, nu o femeie, iar Taylor e cel care trage de sfori pentru a pune această păpușă în mișcare, pentru a face exact ce vrea el.

— E absurd! Sunt pe

deplin stăpână pe viața mea. Eu...

— Dovedește-o! îi aruncă Hank. Dovedește-mi că Taylor te vrea pe tine și nu doar ferma tatălui tău și te voi lăsa în pace.

Ea făcu un pas înapoi. El dăduse glas, în gura mare, lucrului de care ea

se temea cel mai mult.

— Sigur că mă vrea pe mine, spuse ea aproape șoptind. Taylor mă iubește și îmi dovedește asta în fiecare zi. În fiecare seară îmi scrie programul. E preocupat de ceea ce mănânc, de ceea ce îmbrac, îmi

coordonează studiul, îmi...

— Ocupă doar o funcţie, spuse Hank cu fălcile strânse.

Tatăl tău îl poate da afară oricând atâta vreme cât el îţi este doar profesor. Ai douăzeci şi doi de ani, Amanda. Când ai de gând să te

maturizezi? Când ai de gând să tai sforile de care ești legată?

O deruta și o înfuria în același timp.

— Mă faci să mă doară capul, doctore Montgomery. Te rog, du-mă acasă.

— La acel robot pe care pretinzi că-l

iubești? Mașina mea are mai multe sentimente decât Taylor Driscoll.

Confuzia începea să se risipească și tot ce simțea Amanda era doar furia.

În clipa de față simțea că ar face orice ca să-l oprească din ceea ce spunea.

— Spune-mi ce trebuie să fac ca să-ţi dovedesc că Taylor este bărbatul pe care îl iubesc.

— Pasiune, spuse Hank repede. Omul nu-i capabil de pasiune. Chiar dacă te vei căsători cu el, vei muri tot fată bătrână.

Fața ei deveni roșie, iar rușinea era mai puternică decât furia.

— Îi voi cere...

— Nu, nu-i cere nimic. Cheamă-l în camera ta.

Aruncă-te asupra lui. Așează-i-te în brațe și plimbă-ți mâinile prin părul lui.

Amanda rămase cu ochii aţintiţi asupra lui, încercând să şi-l imagineze pe Taylor ţinând-o în braţe, dar nu putu. Apoi, îi întoarse spatele lui Hank şi se îndreptă spre maşină.

— Eşti un bărbat frivol, spuse ea printre dinţi.

Hank o apucă de braţ şi o trase aproape de el. Gura lui o acoperi pe a ei cu un amestec de foame şi furie. Poate că furia Amandei fu cea care o făcu să-i răspundă.

Îşi petrecu braţele în jurul lui, trăgându-l mai aproape, în timp ce gura

lui deschisă se plimba peste a ei și ea îi simțea atingerea limbii cu aceeași plăcere cu care el o făcuse să redescopere gustul mâncării. Își simți sânii lipiți de pieptul lui, șoldurile începură să se frece de coapsele lui. Genunchii lui îi depărtară

picioarele și Amanda își arcui corpul lăsându-l pe el s-o susțină cu brațele.

Hank își coborî gura de pe buzele ei și începu să-l adulmece pielea fină de pe gât.

Corpul Amandei vibra, inima îi bătea nebunește, dar reuși să-l împingă de lângă ea.

— Asta înțelegi prin pasiune, doctore Montgomery? găsi ea puterea să întrebe.

Furia exprimată de ochii lui ar fi fost în stare să ucidă o persoană. Fără să-i răspundă, se apucă să strângă pătura și resturile, de mâncare,

apoi le duse și le aruncă în portbagaj.

— Urcă, îi ordonă el ținându-i ușa deschisă, iar Amanda se supuse.

Tot drumul înapoi conduse foarte repede. Când ajunseră în dreptul garajului, Amanda vru să coboare, dar el o opri.

— Am pus un pariu,

nu uita.

Amanda nu voia să-l privească. Mâinile lui, buzele lui, mâncarea lui, cuvintele lui, toate îi făcuseră viaţa un iad.

— Trebuie să-l faci pe Taylor să-ţi arate pasiune, spuse el.

— Doctore Montgomery, cred...

— Numele meu e Hank, i-o trânti el. Cred că-ți poți permite să fii atât de intimă cu mine.

Ea continua să privească drept în față, dorindu-și ca el să plece din viața ei, astfel ca ea să se poată întoarce la genul de viață pe care îl cunoștea și pe care îl

înțelegea.

— A fost ceva spus sub impulsul momentului și nu cred...

— Dacă vei câștiga, voi părăsi Kingman-ul.

Ea se întoarse, îl privi în ochi și speranța pe care o întâlni în privirea lui o înfurie și mai tare.

— Dacă eu câștig, vei

merge diseară cu mine la dans. Cu tine și cu Reva Eiler, fu ea gata să spună, dar nu avea de ce să se gândească la dans pentru că oricum ea va fi cea care va câștiga. Era gata să se suie în brațele oricui, dacă asta însemna să scape de acest bărbat odios!

— Și ce se va întâmplă cu sindicaliștii tăi?

— Voi trimite pe altcineva, căruia să nu-i pese atât de mult de fiica drăguță a lui Caulden, pe care să nu-l intereseze modul în care îți irosești viața.

— Ce melodramatic

ești! spuse ea, stăpânindu-și furia. Spune-mi, cum ai de gând să afli rezultatul acestui pariu prostesc? Vrei să te ascunzi după ușă și să ne spionezi?

— Am încredere în cuvântul tău. Ai timp până la ora 7:30 în seara asta să-l atragi în cursă

sau...

— Așa cum ai făcut tu? îl întrerupse ea.

— Sau mergi la dans cu mine, spuse el fără s-o ia în seamă.

— Ai face mai bine să împachetezi.

El îi zâmbi larg.

— Mă duc în oraș să-ți cumpăr o rochie

potrivită pentru diseară. Mă îndoiesc că Driscoll ți-a cumpărat vreodată ceva potrivit pentru o seară de dans.

Ea se dădu jos din mașină.

— Sper că știi pe altcineva care o va îmbrăca, pentru că mie nu îmi va trebui. Închise

ușa mașinii și-i zâmbi răutăcios. A fost interesant să vă cunosc, doctore Montgomery, nu plăcut, dar interesant. Ne întâlnim la 7:30 în casa de vară și sper să-ți aduci și valiza cu tine. Se întoarse și o porni spre casă în timp ce mașina pleca din

spatele ei.

Amanda își păstră întreg curajul până ce ajunse în camera ei, dar odată ușa închisă orice urmă de putere o părăsi și se trânti cu spatele de ușă cu ochii închiși.

În pădure, alături de acest bărbat îngrozitor, fusese o altă persoană...

o persoană curajoasă și îndrăzneață care nu era de fapt Amanda cea adevărată.

Privi în jur prin camera lipsită de viață și se gândi că asta era Amanda cea adevărată.

Merse la birou și luă programul scris de Taylor. În clipa când

atinse hârtia simți întorcându-se asupra ei puterea lui Taylor.

Se așează pe un scaun. Ce naiba făcuse? Trebuia să-l atragă în cursă pe Taylor? Să-i facă avansuri necuviincioase? Mai bine ar fi mers desculță pe cărbuni încinși. Dar dacă nu va

face asta, va trebui să meargă la dans.

Bineînțeles că i-ar fi putut spune doctorului Montgomery că pariul a fost o glumă, iar el, fiind bărbatul „civilizat” care se dovedise a fi, o va lua în brațe și o va duce pe sus la dans. Și atunci va trebui să-i explice totul

lui Taylor.

Își puse coatele pe masă și-și luă fața în mâini. Ce lucru îngrozitor făcuse ca să merite blestemul de a-i cădea pe cap acest bărbat? Dumnezeu le dăduse egiptenilor cele douăsprezece molime, iar ei i-l dăduse pe

doctorul Montgomery.

Deschise ochii și privi din nou la program. Se întorsese târziu și trebuia să se fi apucat de mult să învețe despre lupta dintre bulgari și greci pentru a fi în stare să discute despre asta la cină cu Taylor... dacă până la cină va mai fi în

viață. Taylor s-ar fi putut s-o ucidă dacă va îndrăzni să facă ceea ce o forțase doctorul Montgomery.

Dacă ar putea măcar să vorbească cu cineva despre asta. Cum să atragi în cursă un bărbat ca Taylor? Cu doctorul Montgomery părea

foarte ușor. Era suficient să fii singură cu el câteva clipe și el era deja ademenit. Mintea Amandei începu s-o ia razna și-și aduse aminte de după amiaza petrecută împreună. Aerul acela cald, păsările, mâncarea. Buzele și mâinile

doctorului Montgomery păreau învăluite într-o aureolă de senzaţii plăcute.

Nu îşi spuse ea. Opreşte gândurile astea. Doctorul Montgomery era un bărbat grosolan care provenea din pătura de jos a societăţii şi nu era demn nici

măcar să-i curețe pantofii lui Taylor. Dar o făcuse să se simtă... Mama, se gândi ea deodată.

Mama ei va ști să-i spună ce să facă.

Înainte să se mai gândească ce face, părăsi camera și merse de-a lungul holului până în

fața ușii de la camera mamei ei.

— Intră, auzi ea vocea lui Grace Caulden după ce ciocăni la ușă. Intră, Martha, repetă ea, crezând că e servitoarea.

Amanda deschise ușa și simți că inima îi bătea foarte tare, de parcă făcea ceva greșit. Mama

ei stătea la o masă mică, cu spatele la Amanda, scriind ceva cu stiloul pe o hârtie. Amanda o mai zărise pe mama ei în ultimii ani, dar întotdeauna îi evitase privirea. Taylor ar fi fost foarte supărat dacă ar fi prins-o stând de vorbă cu mama ei.

— Eu sunt, șopti Amanda.

Grace se răsuci în scaun, iar ochii ei o devorau pe Amanda, dar nu făcu nici un pas. Nu-i era ușor să-și înăbușe dorința de a o strânge pe Amanda în brațe.

— Trebuie să se fi întâmplat ceva, spuse ea

c u voce înceată. Era la fel de drăguță ca și fiica ei, cu ochii negri și părul închis la culoare, dar în acei ochi nu era tristețea din ochii Amandei. Pentru o femeie care fusese izolată de propria-i familie, arăta deosebit de fericită.

Amanda se simțea

foarte vinovată că se afla în camera mamei ei, dar în același timp era o senzație atât de plăcută! Știa că toată această confuzie se datora doctorului Montgomery.

— Am nevoie de un sfat, spuse Amanda încet.

Grace își lăsă jos

stiloul și-și concentra întreaga atenție asupra fiicei sale.

— Voi face tot ce-mi va sta în putință.

— Am... am făcut ceva foarte prostesc, spuse ea privindu-și mâinile.

Grace rezistă tentației de a-i spune

„Foarte bine!” și așteptă ca Amanda să continue. Rochia ei urâtă și demodată era pătată și mototolită și părul îi era dezordonat.

— Am făcut un pariu, spuse Amanda și apoi începu să-l povestească despre ce era vorba cât mai scurt cu putință.

Când termină, Grace era cu gura deschisă de mirare.

— Doctorul Montgomery este... încercă ea să întrebe.

— Este un bărbat îngrozitor! N-aș lua în seamă acest pariu caraghios dacă nu l-ar face să părăsească

Kingman-ul în urma pierderii lui. Taylor nu are nici cea mai mică idee ce fel de om este, altfel nu m-ar lăsa să stau nicio clipă cu el.

Ochii lui Grace sclipiră în timp ce începea să se gândească repede.

— Ceea ce trebuie să

faci este să câștigi acest pariu. Pentru binele tuturor de la fermă trebuie să-l câștigi. Acum nu este timp să te gândești la tine. Trebuie să te arunci asupra lui Taylor și să lași natura să-și urmeze cursul firesc. Sunt convinsă că Taylor va înțelege... și va

răspunde.La urma urmei este un bărbat normal, sănătos și tu ești o tânără frumoasă. Și nu e nimic rău în asta, din moment ce sunteți logodiți și vă veți căsători. Sunt sigură că Taylor a trebuit să se abțină să nu te atingă. A vrut doar să fie foarte

politicos.

— Nu crezi că Taylor nu mă va mai plăcea dacă voi fi... prea îndrăzneaţă cu el? Nu pare să-i placă femeile îndrăzneţe.

— Ţi-am spus, te respectă. Arată-i numai că vrei mai puţin respect şi mai multă dragoste şi

nu numai că vei câștiga pariul, dar vei reuși să fixezi și data nunții... și vei scăpa de acest îngrozitor doctor Montgomery. Ce ți-ai putea dori mai mult?

Amanda îi zâmbi mamei sale.

— Cred că ai dreptate. Îți mulțumesc.

Se întoarse și voi să plece, dar

Grace o strigă încet.

— Amanda, spuse ea, ce te-a făcut să vii la mine?

— Doctorul Montgomery m-a întrebat despre tine și... păi... am crezut că...

— Înțeleg. Du-te

acum. Ai numai două ore și jumătate la dispoziție pentru a câștiga pariul.

Amanda îi zâmbi mamei sale și plecă.

Grace se trânti în scaun și-și ridică ochii în tavan.

— Te rog, Dumnezeule, se rugă ea,

am nevoie de ajutorul Tău. Nu știu dacă voi ajunge în rai urându-l pe Taylor Driscoll atât de mult pe cât o fac.

Privi prin cameră și zâmbi. Dacă Amanda îi va face avansuri peștelui ăluia rece, el va fi îngrozit. Acest doctor Montgomery avea

dreptate: Taylor nu era capabil de pasiune. Grace spera că Amanda se va arunca asupra lui și că Taylor va fi suficient de dezgustat pentru a rupe logodna, poate chiar pentru a părăsi ferma.

— Ticălosul nu va face niciodată asta,

murmură Grace.

Taylor își dorea ferma atât de mult, încât o subjugase pe Amanda, o exilase pe Grace și-l făcuse pe Harker să creadă că n-ar putea conduce ferma în absența lui.

Dar acest doctor Montgomery, se gândi

Grace înainte de a se întoarce la masa ei de scris, merita puțină atenție.

Amanda privea în dulap. Două ore și jumătate, gândi ea și deja pierduse cincisprezece minute încercând să-și aleagă o

rochie potrivită. Nu era obișnuită să-și aleagă singură îmbrăcămintea, pentru că în ultimii ani Taylor îi spunea cu ce să se îmbrace. Nu-l putea întreba ce ar fi potrivit să îmbrace pentru a-l seduce. În cele din urmă alese o rochie simplă, de culoare roz, gândindu-se

că rozul era cea mai apropiată culoare de roșu. În timp ce se îmbrăca se întrebă ce va obține în urma acestui dezgustător pariu. Un sărut pe buze, își spuse ea. Pentru o clipă se opri din îmbrăcat și se întrebă cum va reacționa la sărutul

bărbatului pe care-l iubea, dacă la sărutul unui străin ca doctorul Montgomery reacţionase atât de puternic? Probabil că acum i se va face pielea ca de găină pe ea.

Când fu gata merse până la baie, un alt pas în afara programului,

apoi coborî pentru a-l căuta pe Taylor. Servitoarea îi spuse că era în bibliotecă. Amanda se opri în faţa uşii înainte de a ciocăni şi respiră adânc. Făcea asta pentru binele fermei, îşi reaminti ea.

Când auzi glasul lui Taylor care o poftea

înăuntru, văzu că mâinile îi tremurau în timp ce deschidea ușa. Taylor își ridică privirea, evident surprins de apariția ei, apoi o măsură cu o privire rece din cap până în picioare.

— Nu cred că așta-i rochia pe care am ales-o pentru tine.

— S-a întâmplat un accident, răspunse ea imediat, de parcă era obișnuită să mintă. La muzeu un copil s-a ciocnit de mine și mi-a murdărit rochia cu o bucată de prăjitură. Prăjitură cu ciocolată.

— Dezgustător, spuse el. Copiii de astăzi n-au

nici un pic de educație.

Amanda respiră adânc.

— Copiii noștri nu vor fi așa.

Taylor o privi uimit auzindu-i cuvintele și Amanda simți de parcă cineva îi insuflă mai multă putere, văzând efectul cuvintelor ei

asupra lui.

— De ce nu înveți? întrebă el blând.

— Am vrut să vorbesc cu tine, răspunse ea și făcu câțiva pași spre birou. Am crezut... Ezită. M-am gândit că am putea vorbi despre planurile noastre legate de

căsătorie.

Lui Taylor îi fură necesare câteva clipe pentru a-și reveni. Nu-i plăcea deloc ceea ce se întâmpla. Amanda nu trebuia să fie la această oră în bibliotecă. Nu trebuia să fie îmbrăcată cu această rochie. Și în niciun caz nu trebuia să

discute despre căsătorie și... și despre copii! Trebuia să pună capăt acestei situații. Dacă începea să se ducă unde voia, când voia, care va fi pasul următor? Se va duce la un motel? Se ridică în picioare.

— Amanda, ești prea...

— Aș vrea să discutăm despre căsătoria noastră, spuse ea repede, întrerupându-l. Își puse mâinile care-i tremurau la spate.

Taylor ocoli biroul și veni lângă ea, privind-o de sus, fără însă a-și îndoi coloana.

— Vom discuta despre căsătoria noastră când voi hotărî eu.

Pentru prima dată Amanda simţi furie împotriva lui. Dar era din cauza acelui odios doctor Montgomery, se gândi ea. El e cel care a făcut să se clatine toate lucrurile pe care până

acum le credea adevărate.

— Am douăzeci și doi de ani, sunt o femeie, nu o fetiță mică, spuse ea pe tonul unui copil de zece ani.

— Nu te comporți ca un adult responsabil, spuse el printre dinți. Te comporți ca o femeie

stricată plină de pretenții. Nu ca o femeie pe care un bărbat ar vrea să o ia de nevastă.

Amanda își aminti cuvintele mamei ei; Taylor era foarte respectuos cu ea, dar era un bărbat sănătos. Își aminti și de pariu și de consecințele pierderii

lui. Repede, înainte de a-și pierde și ultima urmă de curaj, se ridică pe vârfuri și-și lipi buzele de buzele lui.

Nu se întâmplă nimic. Poate că purtarea sălbatică a doctorului Montgomery îi alterase părerea despre restul lumii, dar de fiecare

dată când era singură cu el, la mai mult de cincizeci de metri de casă, mâinile lui ajungeau pe corpul ei. Dar Taylor nu se mișcă, nu-i răspunse în niciun fel. Își depărta un pic buzele, dar tot nu se întâmplă nimic.

Deschise ochii și îl

privi. Îl văzu holbându-se la ea cu ochii plini de furie. Se îndepărtă de el. Avea fața lividă. O venă îi pulsa la tâmple... și Amanda fu deodată înspăimântată. Își aminti cuvintele doctorului

Montgomery: „Te bat cumva?” Rămase pe loc,

paralizată, privind spre fața lui.

Lui Taylor îi fură necesare câteva secunde pentru a-și reveni și a putea să vorbească din nou.

Era cu adevărat îngrozit. Femeia pe care o educase cu atâta grijă se transformase într-o

prostituată, exact ca mama lui. Erau oare toate femeile la fel? Le interesa oare doar un singur lucru?

— Ai terminat? spuse el în cele din urmă cu o voce atât de rece, încât îi putea îngheța răsuflarea. Sau poate că vrei mai mult? Vrei să

ne împerechem pe covor? După asta umblai de fapt?

— Nu, șopti ea. Eu...

— Te-am judecat greșit, Amanda? În toți anii ăștia am crezut că ești deosebită, că ești o femeie demnă de dragoste, o femeie care are niște idealuri în viață

mai presus de acela de procreere, și acum descopăr că nu te deosebești cu nimic de celelalte. Spune-mi, m-ai mințit întotdeauna? Te-a interesat vreodată să înveți ceva?

— Sigur că m-a interesat, spuse ea simțindu-se ca o târfă.

N-am vrut...

— Ce n-ai vrut? strigă el. N-ai vrut să te comporți ca o femeie de stradă? Ce altă femeie se aruncă așa asupra unui bărbat?

— Dar suntem logodiți, spuse ea rugător. Nu-și arată cuplurile logodite puțină

afecţiune, unul pentru celălalt?

— Nu ţi-am arătat eu afecţiune? Nu crezi că faptul că-ţi programez orele de învăţat, că petrec atât de mult timp împreună cu tine, că am angajat-o pe doamna Gunston să aibă grijă de tine, este o dovadă de

afecțiune?

— Sigur, murmură ea. Nu se simțise atât de umilită în toată viața ei. Cum a putut să fie atât de nedreaptă, de crudă cu el? Îmi pare foarte rău. Nu se va mai întâmplă. Îmi cer scuze.

— Scuzele tale sunt greu de crezut. Poate că

nu sunt bărbatul potrivit pentru tine. Poate că ar trebui să părăsesc ferma...

Amanda își reveni dintr-odată. El nu dorea ferma mai mult decât o dorea pe ea. Aproape că zâmbi.

— Nu, te rog nu pleca. Nu se va mai

repeta; n-ai de ce să-ți faci griji. Nu voi mai face niciodată ceva atât de... de nerușinat. Te rog să mă ierți. Mă voi duce sus acum și voi învăța toată noaptea, nu voi coborî la cină-și mâine vei fi mândru de mine.

— Asta va fi greu.

— Ba nu, vei vedea,

spuse Amanda îndreptându-se spre ușă. Așa ceva nu se va mai întâmpla, îți promit. Se strecură pe ușă și fugi în sus pe scări.

Rămas singur, Taylor se trânti cu greutate pe scaun și fu îngrozit să constate că tremura. Aproape că pierduse

totul: ferma, pe Amanda, viitorul sigur pe care și-l dorea, totul. Dar altceva îl îngrozea și mai mult. Era înspăimântat de faptul că nu simțise nimic la sărutul Amandei. Se ridică. Asta era ceva foarte corect. Nu trebuia să se gândească la ea

altfel decât ca la eleva lui. Asta până se vor căsători. Cu toaate astea, întregul incident îl făcuse să se cutremure. Să ajungă la un pas de a pierde ferma și s-o vadă pe Amanda, singura femeie în care a crezut vreodată, comportându-se ca o

târfă, îl făcu să se simtă de parcă edificiul construit de el se zguduise din temelii.

Pentru prima oară în viață, merse ia carafa cu whisky a lui J. Harker și-și turnă de două degete într-un pahar, apoi îl dădu peste cap. Simți că gâtul îi la foc și ochii i se

umplură de lacrimi când lichidul îi ajunse în stomac, dar se simțea totuși mai bine. Ce se întâmplase cu Amanda? Poate că are prea mult timp liber? Poate că lecțiile pe care i le dădea nu erau destul de dificile și nu-i puneau suficient mintea la treabă. Va

încerca să-i facă un program și mai strâns și va căuta niște subiecte care să-i ocupe gândurile.

Amanda încercă să se stăpânească dar nu reuși.

Odată ajunsă în camera ei se aruncă pe pat și izbucni în hohote

de plâns, de parcă viaţa ei se sfârşise. Aproape că-l făcuse pe Taylor s-o părăsească. Începu să lovească cu pumnii în pat. Îl ura, îl ura, îl ura pe doctorul Montgomery. Îi distrugea tot ce avea mai scump în viaţa ei. De ce nu se întorcea

înapoi de unde venise? De ce nu o lăsa în pace?

Plânse aproape treizeci de minute fără să se oprească până ce auzi un ciocănit în ușă.

Se duse și o deschise. O găsi pe doamna Gunston în prag. Amanda își feri privirea pentru ca femeia să nu

vadă că plânsese.

— Ți-a trimis asta, spuse femeia părând parcă încântată de ceva.

Amanda luă cartea și bucata de hârtie și aproape că-i trânti ușa în nas.

Bazele contabilității citi ea cu voce tare, apoi privi la noul program.

Trebuia să citească această carte și va primi un test din primele patru capitole la șase dimineața în ziua următoare.

— Dar mâine e duminică, șopti ea. Începu să frunzărească volumul. Părea îngrozitor de complicată

și dacă voia să se descurce la testul de a doua zi trebuia să stea trează toată noaptea. Și așa va face! îl va face pe Taylor să vadă că nu era frivolă, că nu era o femeie destrăbălată!

Merse la birou și deschise cartea la prima pagină.

Era atât de concentrată în a încerca să înțeleagă ceea ce citea că nu auzi când Hank intră în cameră pe geam, astfel încât sări în sus când îl auzi vorbind.

— Ai pierdut pariul, nu-i așa? spuse Hank din spatele ei.

Amanda își duse o

mână la inimă și se întoarse către el.

— Chiar așa, doctore Montgomery, trebuie să te furișezi pe geam ca un tâlhar? Nu poți veni să bați la ușă ca o persoană educată și manierată? Sau poate că îți cer prea mult. Poate că ai crescut într-un grajd alături de

celelalte animale.

Hank râânji.

— Te-a enervat atât de tare faptul că te-a respins, nu-i aşa?

Ea îi aruncă o privire care spera că ar putea ucide, Dar nu avu niciun efect asupra lui, nu-l făcu nici măcar să înceteze să mai

rânjească, își concentra atenția asupra cărții.

— Ești pregătită să mergi? Ți-am cumpărat o rochie nouă. Este ultima modă pentru o tânără care merge la dans.

Ea-și încleșta dinții și-și menținu ochii ațintiți asupra cărții.

— Mă tem că a intervenit ceva. Nu pot să merg.

Aşteptă să audă reacţia lui ca o explozie, dar nu se auzi nimic. În cele din urmă întoarse capul şi-l privi. El era întins pe patul ei, corpul lui mare ocupând întreaga suprafaţă a

patului.

Pentru o clipă i se păru că arată chiar atrăgător, dar încetă imediat să se gândească la așa ceva.

— Ei bine? întrebă ea.

— Ei bine, ce? spuse el continuând să privească plafonul.

Avea atâtea feluri de a înfuria o persoană! Ea se ridică cu pumnii încleștați.

— Doctore Montgomery, vreau să pleci din camera mea și să nu mai intri vreodată. De asemenea, vreau să încetezi să te mai amesteci în viața mea. În

ceea ce privește această după-amiază, am fost... n-am fost eu însămi și am spus lucruri la care nu m-am gândit. Dacă m-ai înțeles greșit și ai crezut că voi merge la dans cu tine, atunci îmi pare foarte rău, dar am de lucru și nu pot părăsi casa.

Rămase întins pe pat, cu mâinile sub cap.

— Ți-am cerut să pleci!

— Ce treabă ai? întrebă el în cele din urmă.

Ea oftă exasperată.

— Dacă chiar vrei să știi, am de citit *Bazele contabilității* și voi da un

test din ea mâine la prima oră. Va trebui să folosesc fiecare minut pentru studiu.

El se rostogoli de pe pat și veni în fața ei.

— Deci ai fost pedepsită, nu-i așa? Un test duminică dimineața? Ce i-ai făcut? L-ai trântit pe podea? Ai

intrat peste el în cadă?

— Ieși afară din camera mea!

— Sau nu mai ai încredere să-l ții de mâna lui înghețată?

Se aplecă spre ea, buzele lui aproape atingându-le pe ale ei.

— Sau poate l-ai sărutat?

Amanda țâșni din scaun.

— Vrei, te rog, să pleci? șopti ea.

El o apucă cu mâinile de umeri și o ridică până în dreptul feței lui.

— Ești gata să recunoști? Taylor al tău n-are sânge prin vene. E incapabil de ceva vecin

cu pasiunea.

Ea se răsuci din strânsoarea lui.

— E un om bun și eu vreau să-i fiu pe plac.

— De ce nu faci ceva ca să-ți fii ție pe plac?

Ea îi aruncă un zâmbet fals.

— Îmi va face plăcere să mă întorc la studiul

meu. De asemenea îmi va face plăcere dacă vei părăsi această cameră. Ba, mai mult, îmi va face plăcere dacă vei părăsi America definitiv.

El își scoase ceasul din buzunarul vestei.

— Vom întârzia. Trebuia să mă întâlnesc cu Reva la opt, așa că n-

ai decât opt minute ca să te îmbraci. Îți va plăcea rochia pe care ți-am cumpărat-o.

— Doctore Montgomery, nu voi merge la nici o petrecere cu tine sau cu prietenii tăi, la fel de dezgustători.

El rânji din nou.

— Ai pierdut deja un pariu pe ziua de azi. Pe ce vrei să pariem că-l ve i pierde și pe ăsta?

Zece

Când Hank intră în sala unde avea loc dansul având de fiecare parte câte o femeie, arăta ca și cum s-ar fi dus la o mănăstire. Reva era furioasă pentru că apăruse însoţit de Amanda și Amanda era

furioasă pentru că o amenințase tot timpul până când se îmbrăcase și plecase împreună cu el. La asta se mai adăuga și faptul că ele două erau dușmance de moarte și fuseseră nevoite să stea amândouă pe scaunul din față de lângă șofer. Hank începea să se

gândească serios la propunerea făcută de Amanda de a părăsi ţara. Poate că ar trebui să facă o lungă croazieră pe un vapor. Poate pe un vapor al Marinei, unde nu va vedea decât bărbaţi o lungă perioadă de timp.

— E acolo o masă liberă, spuse Reva peste

zgomotul făcut de muzică. Bineînţeles că are numai două scaune. Îi aruncă Amandei o privire plină de duşmănie. Reva se gândi că ar ucide-o cu plăcere pe Amanda în clipa de faţă.

În fine, i se acordase o şansă la un bărbat

nemaipomenit, bogat, educat, respectabil, dar mai presus de orice, bogat, și cine apăruse pe fir? Amanda! Și ca să fie și mai rău Amanda era îmbrăcată într-o rochie nemaipomenită, din satin, de culoare albă. Reva nici nu visase că există astfel de rochii.

O făcea să se simtă stânjenită, în rochia ei albastră, ieftină și de proastă calitate, care o costase salariul pe o săptămână.

— Voi doi vă așezați la masa aceea, spuse Amanda. Eu îmi voi căuta o altă masă.

Mâna lui Hank se

încleșta pe brațul ei.

— Poate că eu sunt cea care ar trebui să plec, spuse Reva, dar Hank o luă de braț și le împinse pe amândouă spre masa îngustă.

Nu se servea decât bere și vin, așa că Hank comandă o sticlă de șampanie pentru masa

lor.

Toţi trei se aşezară fără să scoată un cuvânt, înconjuraţi de râsetele din jur, de muzica şi de perechile care dansau. Când şampania fu turnată în pahare, Hank şi Reva băură încântaţi, dar Amanda ignoră paharul plin din faţa ei.

— Bea, îi ordonă Hank.

— Şi cum mă vei umili dacă nu beau?

— Te voi sili să dansezi cu mine, spuse el atât de încet, încât numai ea auzi.

— Voi bea toată sticla ca să scap de aşa ceva, spuse ea ridicând

paharul. Șampania era tare, acră, rece și pișcă pe limbă. Amanda își goli paharul și chelnerul îl umplu din nou.

— Nu trebuie să te îmbeți. Există vreo mâncare care nu-ți place?

— Numai bărbații nu-mi plac.

— Scuzați-mă, spuse Reva, dar nu cred că eu am ce căuta aici. Sunt câteva persoane pe care le cunosc acolo. Cred că voi sta cu ei.

— Așteaptă, spuse Hank. Hai să dansăm. O luă pe Reva de mână, se ridică și privi în jos spre A m a n d a . Încearcă

numai să pleci și vei regreta.

Ea privi spre al treilea pahar de șampanie și zâmbi.

— Și mai încet cu băutura, adăugă el.

Hank o conduse pe Reva spre ringul de dans și ea se lipi de el atât cât permitea decența. Dar el

nu era cu gândul la ea. Continuă să o privească încruntat pe Amanda. Reva îl apucă de bărbie și îi întoarse frumoșii ochi albaștri spre ea.

— Ce-i cu tine? îl întrebă. Ești îndrăgostit de ea?

— Doamne sfinte, nu! spuse Hank îngrozit.

Am intrat într-un joc. Nu pot suferi să văd că cineva este sub controlul unei alte persoane.

— Te referi la Amanda? Ea trăiește după niște reguli, cu toți banii pe care-i are și casa aia imensă. E suficient să privești rochia cu care e

îmbrăcată. Rochia asta alungă orice probleme din mintea oricărei femei.

— Da? îţi place rochia? Amanda mi-a spus că arată ca rochia unei animatoare.

— A minţit. Crede-mă, a minţit. Această observaţie păru să-i facă

plăcere lui Hank și Reva zâmbi când el veni puțin mai aproape de ea. Era un dansator excelent și era înnebunită de plăcere să-i simtă toți mușchii în mâinile ei și picioarele lui frecându-se de ale ei. Dacă Amanda vrea să pună mâna pe acest bărbat va

trebui să lupte pentru el.

Amanda bău din al patrulea pahar cu șampanie și simți că în sfârșit tensiunea care-i stăpânea corpul cedează. Sau poate nu era tensiune cuvântul cel mai potrivit. Poate teroare era mai aproape de ceea ce simțea.

Doctorul Montgomery o amenințase că-i va spune lui Taylor tot ce s-a întâmplat între ei de când a venit în casă, dacă nu va vrea să-l însoțească la dans. Amanda avu de ales între a-l pierde definitiv pe Taylor, dacă doctorul Montgomery îi va

povesti totul sau între a-l pierde dacă cineva va verifica din întâmplare camera și va vedea că nu este acolo. Nici nu voia să-și imagineze ce notă va lua la testul de mâine.

Luă încă o înghițitură din șampanie și începu să privească prin încăpere. Nu era atât de

dezgustător cum își imaginase și muzica era mult mai plăcută decât la început.

— Amanda?

Ridică privirea și văzu un bărbat nemaipomenit de frumos aplecându-se spre ea. Nu era chiar atât de frumos ca Taylor

și nici măcar ca doctorul Montgomery, dar era foarte plăcut, cu părul șaten închis, ochi căprui și o buză cărnoasă acoperită de o mustață groasă. Se uită fix la acea buză în timp ce el se așează lângă ea.

— Ești chiar tu, Amanda! Nu te-am mai

văzut de ani de zile. Ți-aduci aminte de mine? Sunt Sam Ryan.

Ea îl privi în ochi.

— Sam Ryan, băiatul după care alergau toate fetele din școala generală. Îmi amintesc că noi, fetele, simțeam că leșinăm când treceai prin fața noastră. Nu-i

veni să creadă că spusese așa ceva, dar se simțea foarte relaxată, așa că nu conta.

Sam dădu din cap jenat.

— N-am avut nici cel mai mic habar de asta. Arăți nemaipomenit. Îmi place rochia ta.

— Da? O am de ani

de zile. Părea că arată din ce în ce mai bine, cu cât mai lua o înghiţitură din acea băutură fermecată.

— Vrei să dansezi?

— Mi-e teamă că nu prea mă pricep.

— Oh, spuse ei. Îi zâmbi şi se aplecă spre ea. Eşti singură aici?

Vreau să spun, tipul cu care ai venit e partenerul tău sau al Revei?

— Al Revei! strigă ea fără să se gândească. N-are nicio legătură cu mine. E doar şoferul maşinii. E partenerul Revei şi nimic mai mult. De-abia îl cunosc. Nici

nu vreau sa-l cunosc mai mult.

Sam o privi o clipă. Se transformase într-o femeie frumoasă.

Părul îi încadra frumos fața, iar prin transparența rochiei i se zăreau umerii albi.

— E foarte mult zgomot aici, nu crezi?

Hai să găsim un loc mai liniștit, să ne luăm ceva de mâncare și să stăm de vorbă despre vremurile de demult.

— Ar fi grozav dacă am găsi ceva de mâncare, spuse ea, gândindu-se că nu mai mâncase nimic de la acel picnic dezastruos cu

bărbatul ăla odios.

Când Amanda încercă să se ridice, aproape că-și pierdu echilibrul, dar Sam o prinse strâns de braț și ea îi zâmbi de parcă el tocmai i-ar fi salvat viața. Era foarte fericită să vadă în ochii lui acea privire pe care o văzuse de atâtea ori în

ochii doctorului Montgomery. Nu voia să-şi amintească felul în care o privise Taylor. Faptul că el o respinsese o durea mai mult decât voia să recunoască.

— Mulţumesc, murmură ea, ţinându-se de el şi văzând căldura din ochii lui

intensificându-se.

O făcea să se simtă foarte bine. Se agăţă de braţul lui de parcă era invalidă şi el o conduse spre uşa de la intrare.

Dansul se termină şi Hank se întoarse la locul unde o lăsase pe Amanda. Masa era goală, cu excepţia a trei pahare

și a unei sticle goale. Disperat, el se uită prin încăpere și o văzu agățată de brațul unui individ atletic la care privea cu un zâmbet tâmp fluturând des din gene. Lui Hank îi trebuiră câteva clipe până să poată reacționa, apoi se luă după ei

lăsând-o pe Reva singură.

Amanda și uriașul ei prieten ieșiseră deja pe ușă.

— Unde naiba crezi că te duci? întrebă Hank, apucând-o strâns pe Amanda de braț.

— Stai puțin, domnule, spuse Sam,

trăgând-o pe Amanda spre el.

— Întotdeauna ţi-a plăcut lupta, nu-i aşa, Amanda? spuse Reva din capul scărilor.

Amanda le zâmbi tuturor şi hotărî că va bea şampanie tot restul vieţii de acum încolo.

Hank privi în ochii

lui Sam. Erau de aceeași înălțime, dar Sam părea mai gras și fața lui nu exprima inteligență, care se citea pe fața lui Hank.

— Femeia aceasta este sub ocrotirea mea, spuse Hank de parcă ar fi vorbit unuia din cei mai idioți studenți ai lui. Nu o pot lăsa să

plece cu un...

— Stai puțin! spuse Sam. O cunosc pe Amanda de-o viață și credeam că Reva este partenera ta.

— La fel am crezut și eu, spuse Reva.

— Așa și este, adăugă Amanda zâmbind.

— Ești beată, îi spuse

Hank dezgustat și o trase spre el. Te duc acasă.

Ea se smuci din mâna lui.

— *Vreau* să mă îmbăt. *Vreau* să plec cu Sam. Nu asta e ceea ce ți-ai propus, doctore Montgomery? Să fac ceea ce vreau?

— Da, numai că n-am avut intenţia să te îmbăt.

Sam păşi înainte, dar Amanda ridică mâna.

— Ai vrut să mă faci să fac ceea ce vrei tu, nu-i aşa?

Repede, se răsuci pe călcâie şi-şi lipi buzele de ale lui Sam. Nu

simțea nimic în afară de furie și când mâna lui Sam îi înconjură mijlocul și o trase spre el, ea se depărta și-l privi din nou pe Hank.

— Asta e ceea ce am vrut să fac! Acum voi merge împreună cu Sam să ne luăm ceva de mâncare.

Reva îi apucă brațul lui Hank.

— E nemaipomenit, pentru că noi vom merge să dansăm, spuse ea trăgându-l pe Hank, dar el rămase nemișcat, privindu-i pe Sam și pe Amanda care se îndepărtau.

— Cred că mi-e

foame, spuse Hank și porni după cei doi.

Strângând din dinți, Reva îl urmă.

— Credeam că Amanda nu înseamnă nimic pentru tine.

— Nu e mai mult decât responsabilitatea, spuse Hank, apoi intră într-un local după

Amanda și Sam. Vă deranjează dacă venim și noi? întrebă el, așezându-se vizavi de Amanda într-un separeu.

— Poate cineva să-mi spună ce se petrece aici? întrebă Sam. Cine-i tipul ăsta?

— Mi-ar plăcea și mie

să știu, spuse Amanda. Chiar, cine te crezi, doctore Montgomery? Și de ce m-ai luat sub ocrotirea ta?

— Bună întrebare, spuse Reva.

Hank luă lista de prețuri și-și afundă fața în ea.

— Ce se găsește bun

de mâncare aici? Nu că ar avea vreo importanță pentru Amanda. Ea ar mânca un vagon plin cu orice.

Toată lumea tăcu privindu-l pe Hank, dar el nu-și ridică privirea până când nu veni chelnerița.

Nu știa exact ce-l

înfuria mai tare: faptul că Amanda plecase cu individul ăsta solid sau faptul că nu înceta să-i zâmbească ademenitor.

Părea că trece dintr-o extremă într-alta: de la Taylor, care nu cunoştea altceva în afară de studiu, la zdrahonul ăsta care probabil că avea

mușchi în loc de creier.

— Sam și cu mine mergem să ne plimbăm, spuse Amanda.

— Numai peste cadavrul meu, spuse Hank.

— Poate că asta o putem rezolva, Doc, altfel nu mi-ar plăcea să profit de un om mai

bătrân.

Hank aproape că țâșni din scaun când auzi, dar Reva îi puse mâna pe braţ. Îi plăcea Hank din ce în ce mai mult. Numai dacă ar putea să-l ia de lângă Amanda.

— Cred că o plimbare ar fi o idee

nemaipomenită, spuse Reva. Mergem cu toţii. Ne plimbăm până la muzeu.

Asta însemna să meargă pe un drum întunecos, cu lanuri de hamei de o parte şi de alta şi Reva se gândi că poate va reuşi să-l convingă pe Hank s-o

urmeze printre rândurile întunecate de hamei.

— Poate că Amanda va reuși să-i facă să deschidă muzeul pentru noi, spuse Hank. Apoi ne va face un tur prin el.

Amanda îi aruncă o privire rece și se apropie mai mult pe scaun de

Sam.

— În seara asta prefer să mă distrez. Ăsta-i obiectivul, nu-i așa?

Hank privi la felul în care Sam o sorbea din ochi și furculița începu să-i tremure în mână.

— Ai grijă să nu te lovești, Doc, spuse Sam. La vârstă ta durează

mult până să te vindeci. Hai, Amanda, ești gata să plecăm de aici?

— Da, spuse ea, zâmbindu-i malițios lui Hank.

Hank trebui să plătească nota și apoi s-o aștepte pe Reva care vru să se ducă la toaletă, încât aproape că-i

pierdu din vedere pe Amanda și pe adolescentul ei.

— Hai odată, îi spuse el nerăbdător Revei.

— Asta-i cea mai groaznică seară pe care am petrecut-o vreodată, murmură ea când începură să meargă. Pe drum făcu tot ce-i stătu

în putință pentru a-l atrage pe Hank în lanul de hamei, dar el părea să nu fie conștient de încercările ei.

În cele din urmă se postă în fața lui.

— Uite ce-i, vreau să știu ce se întâmpla. M-ai invitat la dans, dar ai venit însoțit de o altă

femeie despre care ai spus că nu înseamnă nimic pentru tine. Apoi m-am ales cu un dans și am pornit după Amanda de parcă ar fi marea dragoste a vieții tale. Vreau să știu doar pe ce poziție mă situez eu. Dacă o vrei pe Amanda, atunci nu mă invita pe

mine.

Reva știa că riscă să-l piardă, dar în momentul de față toată situația o durea prea tare ca să-i mai pese.

— Amanda a trăit până acum sub un clopot de sticlă. Nu are nici cea mai vagă idee de ce sunt în stare bărbații,

dar se aruncă asupra acelui individ.

— Sam e un băiat cumsecade. Amanda nu va păţi nimic cu el.

— Ha! spuse Hank şi începu să meargă din nou. Ea e în responsabilitatea mea. Eu am silit-o să vină aici în seara asta şi nu voi

mai avea pace dacă i se întâmpla ceva.

— Ești sigur că-i numai asta? Nu te interesează și din alte motive?

— Numai ca studentă. Nu e genul meu.

Ea aproape că trebuia să alerge ca să țină pasu l

cu el.

— Dovedește-o, spuse ea îndrăzneață.

Hank se opri și o privi în lumina lunii. Era prea strident machiată, rochia pe care o purta era ieftină, iar el se îndoia că ea are habar de ceea ce se întâmpla în Serbia, dar în acel

moment era totuși ispititoare. Își puse mâinile pe umerii ei și o trase spre el pentru un sărut rapid și automat. Mintea îi era însă în întregime ocupată de Amanda.

— Cred că ne-a pierdut urma, spuse

Amanda de-abia mai respirând din cauză că alergase ca să scape de Hank.

— E câinele tău de pază? întrebă Sam.

— Ceva în genul ăsta. Crede că sunt proprietatea lui.

— Dar am auzit că ești logodită cu un tip

care locuiește cu voi.

Scena umilirii ei de către Taylor îi reveni în minte cu putere. Dacă era un bărbat normal, înseamnă că ea îi stârnea repulsie. Doctorul Montgomery nu părea s-o găsească respingătoare din punct de vedere fizic, dar lui îi plăceau

toate femeile. Cochetase cu Lily Webster în parc, o invitase pe Reva la dans. Nu părea să existe vreo femeie care să nu-i placă. Ea se sprijini de Sam.

— Spune-mi, îl întrebă ea, m-ai remarcat vreodată când eram împreună la

școală?

— Sigur. Erai fiica lui Caulden, cel mai bogat copil din școală.

— Oh, spuse ea. De aceea ai venit să mă inviți la dans? Te interesează banii tatălui meu?

Zâmbind, el o luă de mână.

— N-am știut cine erai la început. Am crezut însă că ești cea mai drăguță fată pe care am văzut-o în ultimul timp.

— Adevărat? șopti ea cu ochii mari. Dacă era drăguță, de ce Taylor nu voia s-o atingă?

Se întrebă dacă Sam

va fi dezgustat dacă ea îl va săruta. Își ridică fața spre el și fu încântată să-i audă respirația accelerându-i-se.

— Hai să mergem să ne uităm la lanul de hamei în lumina lunii, spuse el și o trase după el.

Cand ajunseră în

dreptul gardului el o ridică în braţe şi o trecu de partea cealaltă. Mişcarea bruscă o făcu pe Amanda să simtă puţină ameţeală, dar acest bărbat solid şi arătos, şampania şi interesul lui vizibil pentru ea o făceau să se simtă în al nouălea cer.

Îl privi cum se cățăra peste gard și văzu un mușchi bine conturat, proeminent, la nivelul coapsei. Când îi întâlni privirea văzu că el i-a observat ochii care-l urmăreau cu atenție.

— Vino, dulceață, spuse el încet și-o luă de mână ducând-o sub

bolțile pe care le făceau vițele de hamei.

Amanda îl urmă foarte încântată de ea. Iată un bărbat care o plăcea, un bărbat care nu voia să-i dea lecții sau teste. Un bărbat care nu era furios pe ea.

Deodată Sam se întoarse și o cuprinse în

brațele lui începând s-o sărute. Era așa de bine să fii sărutată. El nu era doctorul Montgomery care o săruta numai când voia să-i dovedească neapărat ceva.

Se înălță pe vârful degetelor și începu și ea să-l sărute, petrecându-

și brațele pe după gâtul lui. Buzele lui se plimbau pe obrazul ei, pe ureche, pe gât. Mâinile lui alergau de-a lungul corpului ei, strângând-o cu putere de fund și frecându-și coapsele de ale ei.

— Oh, iubito, da, dă-mi ce mi-ai promis,

murmură el, în timp ce gura i se plimba pe umărul ei.

Îi simți mâna pe umăr și apoi auzi ceva ce fusese rupt.

— Sam, spuse ea împingându-l.

El însă nici nu se clinti. Gura lui îi udase complet umărul și

mișcarea pe care o făcea cu coapsele începuse să o doară.

— Sam, te rog, dă-mi drumul să plec.

— Nu încă, iubito. Nu până nu primesc ceea ce mi-ai promis.

Amanda începea să fie îngrijorată. Brațele lui o strângeau prea

tare. Mâinile se mișcau neîncetat. Palma lui mare îi apucase strâns sânul.

— Nu, strigă ea când el își puse din nou gura pe a ei.

Sărutările lui nu-i plăceau. Nu erau plăcute ca ale doctorului Montgomery. Își feri

capul într-o parte.

— Oprește-te! Vreau să merg acasă.

— Ești acasă, fetițo.

Îi puse un braț sub genunchi și o ridică, apoi o culcă pe pământ. Amanda era deja înspăimântată și încercă să se lupte cu el, dar era mult prea slabă ca să

reușească acest lucru.

— Nu! țipă ea, împingându-l, lovind cu pumnii orice zonă din corpul lui pe care o nimerea.

El îi trase mâneca și ea auzi zgomotul făcut de materialul sfâșiat. Începu să o sărute fierbinte.

Ea își lăsă capul pe spate pentru a putea să strige după ajutor, dar el îi puse degetul mare pe trahee.

— N-are niciun rost să te agiți, scumpo. Îți voi da ceea ce ai așteptat toată seara.

Gura lui se strânse în jurul sânului și tot ce

putu face Amanda fu să se lupte pentru aer. Simțea că-și pierde cunoștința, și apoi, dintr-odată, degetul care o asfixia dispăru. Deschise ochii și văzu cum doctorul Montgomery îl ține pe Sam de păr.

— Ticălosule, spuse

Hank. Ești exact ceea ce am crezut că ești.

Sam se smuci din strânsoarea lui Hank.

— Ea a vrut. Asta a așteptat toată seara. Ești furios pentru că nu ți s-a dat ție?

În clipa următoare Sam zăcea întins pe spate cu sângele

șiroindu-i din buza superioară, unde Hank îl lovise cu putere.

— Te voi masacra, moșule, apoi voi pune mâna pe ea, spuse Sam ridicându-se în picioare și pregătindu-se să se repeadă la Hank.

— Tu și ce divizie? spuse Hank încet. Apoi

își înlănțui degetele de la ambele mâini și-l lovi pe Sam în creștetul capului.

Sam mai făcu un pas, apoi se prăbuși cu fața în lanul de hamei.

— Cam mult din partea unui moș, spuse Hank privind de sus corpul inert al lui Sam,

apoi se întoarse spre Amanda. Faţa ei era mai albă decât mătasea rochiei şi-şi ţinea cu amândouă mâinile corsajul.

— Hai să mergem, spuse el cât de blând putu, având în vedere faptul că îi venea s-o strângă de gât. Îi întinse

mâna, dar ea trecu pe lângă mâna lui foarte țanțoșă. Foarte bine, dacă asta voia, asta va primi. El ar fi vrut s-o consoleze, dar ea nu părea să aibă nevoie de așa ceva. Fără să mai privească la bărbatul care zăcea inconștient, își frecă mâinile care-l

dureau și porni după Amanda.

Reva îi aștepta pe marginea drumului, dar Amanda trecu pe lângă ea și se îndreptă spre locul unde știa că se afla mașina.

— Sam a făcut asta? întrebă Reva referindu-se la rochia sfâșiată a

Amandei.

— Da, mormăi Hank, privind-o pe Amanda care continua să meargă spre oraş.

— Cred că întâlnirea noastră s-a terminat, spuse Reva. A fost cu siguranţă foarte interesant.

Hank n-o auzi.

Continua să se gândească la faptul că de-abia auzise strigătele de ajutor ale Amandei. Dacă ar fi fost puţin mai în interiorul lanului de hamei, n-ar mai fi auzit-o. Gândindu-se la corpul acelui nemernic peste corpul Amandei simţi că ar vrea să se întoarcă şi

să-l ucidă.

Amanda nu se opri până nu ajunse în dreptul mașinii lui Hank. Se urcă înăuntru, se așeză și privi drept în față.

— Dă-te mai încolo și las-o și pe Reva să urce, spuse Hank cu o voce plină de furie.

— Nu, mulțumesc, spuse Reva. Cred că mă voi întoarce la dans. Dar îți mulțumesc foarte mult, Doc. Poate că ne mai întâlnim vreodată.

Hank porni mașina și se îndreptă spre ferma Caulden fără să-i spună un singur cuvânt Amandei, dar înjurând-o

în gând pe tot parcursul drumului. N-avea niciun pic de instinct în ceea ce-i privea pe bărbați. De fapt, în nici o privință. Tot ce știa erau cărțile și programele. Cum de a putut crede că se va descurca cu un animal ca Sam?

Hank nici nu-l

învinovăţea prea tare pe Sam când îşi amintea cum se aruncase Amanda asupra lui. Îi adresă o privire furioasă, dar tocmai atunci o maşină trecea din sens opus şi la lumina farurilor Hank îi putu vedea expresia feţei. Pe dată furia îi trecu.

Amanda părea speriată de moarte, de parcă viața îi părăsise trupul. Hank opri pe marginea drumului, lângă un stejar, coborî și merse pe partea ei.

— Dă-te jos, spuse el.

— Vreau să merg acasă, spuse ea aproape șoptit.

El îi puse mâna pe braţ, dar ea se trase la o parte.

— Nu mă atinge! spuse ea aproape ţipând.

— Amanda, eu nu sunt un violator şi să fiu al naibii dacă te voi lăsa să crezi că aşa sunt toţi bărbaţii. Îşi petrecu un braţ pe după umerii ei şi

altul pe sub genunchi și o scoase afară din mașină.

În clipa când el o atinse ea păru că revine la viață, începu să-l lovească cu pumnii în piept și să-l tragă de păr. El o ținu însă strâns, gemând când ea îi atingea zone mai

sensibile. În cele din urmă ea începu să plângă și Hank o cără în brațe și o așeză sub copac. Continuă să o țină strâns și s-o mângâie pe păr în timp ce plângea.

— Ești rănită? întrebă el blând.

Amanda începea să-și

revină.

— E rănită mândria mea.

Hank îi întinse o batistă.

— Nimic altceva? Doar rochia asta urâtă, sfâșiată?

— E o rochie frumoasă. Cea mai frumoasă de la dans.

— Crezi? întrebă Hank fericit.

Amanda își ridică din nou nasul în sus.

— Nu știu ce s-a întâmplat. A fost atât de drăguț cu mine la dans. Și a fost plăcut să știu că un bărbat vrea să mă sărute.

Hank se simți jignit.

— Eu te-am sărutat de mai multe ori și nu păreai așa de încântată.

— Da, dar tu voiai numai să-mi dai o lecție. Voiai să mă schimbi în ceea ce doreai tu să fiu, iar Taylor voia să fiu ceea ce dorea el. Sam m-a găsit doar... drăguță.

Hank știa că în

cuvintele ei era mai mult adevăr decât ar fi fost dispus să recunoască.

— Dar ai flirtat cu el și l-ai făcut să creadă că ești o femeie ușoară.

— Am vrut doar să mă simt dorită.

— Înțeleg. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat

astăzi între tine și Taylor?

Ea se cutremură la amintirea scenei din bibliotecă.

— Nu, nu vreau.

— A fost chiar atât de rău?

Ea se ridică și se așează în poala lui.

— Aș vrea să te

întreb ceva. Dacă voiai să te simți dorită de un bărbat, de ce nu ai venit la mine?

— La tine? întrebă ea. Dar tu nu mă faci să mă simt dorită. Tu mă faci să mă simt proastă. Mă faci să cred că tot ceea ce fac e greșit. Țipi la mine, mă ironizezi,

mă amenințI, îmi spui că n-am nici cea mai mică idee despre ce înseamnă viața și dragostea. Taylor s-ar putea să nu mă facă să mă simt ca o femeie fatală, dar el cel puțin mă crede deșteaptă.

Se ridică din poala lui și încercă să strângă

părțile sfâșiate din rochie.

— Taylor îmi alege hainele. Tu mi-ai ales o rochie de dans. Chiar că nu văd nicio diferență, cu excepția faptului că Taylor o face fără să țipe la mine. Într-adevăr, îmi place mâncarea ta mai mult decât a lui Taylor,

dar pentru viața de zi cu zi, prefer felul de a fi liniștit al lui Taylor. Iar după seara asta sunt pe deplin convinsă că el este bărbatul potrivit pentru mine. Spune-mi, întotdeauna sunt întâlnirile așa de amuzante? Cred că data viitoare voi prefera să

rămân acasă, dacă nu te superi. Acum, putem să ne întoarcem acolo unde mă simt în siguranță?

Se întoarse și se îndreptă spre mașină, încercând să se convingă că tremurul pe care-l simțea prin corp se datora atacului lui Sam. De-a lungul anilor

stătuse închisă în casă avându-l pe Taylor drept tutore și se pare că pierduse câte ceva, o parte din educaţia pe care trebuia s-o capete.

Taylor nu o sărutase niciodată, dar apăruse doctorul Montgomery și o făcuse. Cu toate astea doctorul Montgomery

nu o lovise și nu o maltratase, mâinile lui nu erau ca mâinile lipicioase ale lui Sam.

Își întoarse fața în direcția vântului și încercă să nu plângă. Pentru a nu știu câta oară își dori ca Doctorul Montgomery să nu fi venit niciodată în casa

ei. Dacă Taylor nu ar fi sărutat-o decât foarte rar, n-ar fi contat, pentru că nu știa cum e să fii sărutată; n-ar fi știut nici ce înseamnă să mergi în mașini rapide, nici ce înseamnă să dansezi sau să mănânci mâncare gustoasă ca aceea pe care o mânca

doctorul Montgomery. Şi nu i-ar fi reîntâlnit pe Sam sau pe Reva, care Îi aruncase săgeţi otrăvite toată seara. Cât de diferită ar fi fost viaţa ei dacă el n-ar fi venit niciodată!

Şi acum trebuia să se întoarcă de unde plecase. Trebuia să se

întoarcă acasă, să se furișeze în camera ei , alt lucru pe care nu-l făcuse până acum – și să se apuce de citit cartea aceea de economie pentru a trece cu bine testul de a doua zi.

Hank opri motorul mașinii la mică distanță de casă pentru ca

nimeni să nu audă zgomotul sau să vadă luminile farurilor.

— Amanda, spuse el întorcându-se către ea, nu mă poți învinovăți pentru ce s-a întâmplat în seara asta.

— Sigur că nu. Eu te-am rugat frumos să mă duci la dans. Te-am

implorat să-mi cumperi o rochie pe jumătate transparentă. Și ți-am spus ce mult îmi plac picnicurile tale și toate celelalte distracții pe care mi le-ai oferit. De ce să te învinovățesc pentru cel mai groaznic lucru care mi s-a întâmplat de când ai

venit aici? Logodnicul meu de-abia mai suportă să mă vadă în fața ochilor.

Sunt atacată de un vechi prieten, dar sunt convinsă că totul a fost din vina mea, nu dintr-a ta.

Hank nu-i răspunse, ci se întoarse și începu

să meargă alături de ea spre casă. Știa că tot ceea ce făcuse nu fusese greșit, dar uneori ea îl făcea să se îndoiască de acest lucru. Poate că ar fi mai bine s-o lase în lumea ei și să plece.

La ușa dormitorului el îi luă mâna și-i sărută palma în interior.

— Noapte bună, domnișoară Caulden, spuse el blând, apoi dispăru în camera lui înainte ca ea să poată spune ceva.

Nu dormi prea bine în noaptea aceea. Continua să audă cuvintele Amandei care-i spunea că nu trebuia să

se amestece în viaţa ei. Avusese dreptate când îi spusese că toate lucrurile rele din ultimul timp fuseseră cauzate de el. În seara asta fusese aproape violată. Dacă asta s-ar fi întâmplat, ar fi fost numai vina lui. Ea nu-i ceruse ajutorul, cu toate acestea el o forţase

să-l primească.

La trei dimineața se dădu jos din pat și ieși pe balcon. Văzu lumina din camera Amandei și-i văzu umbra aplecată deasupra biroului. Fără îndoială că studia problemele acelea de economie, încercând din răsputeri să fie pe placul

bărbatului pe care-l iubea.

Hank se întoarse în camera lui și începu să împacheteze.

Nu era sigur ce voise să-și dovedească cu Amanda, dar în clipa de față simțea că dăduse greș total. Misionarii care plecaseră în Hawaii

crezuseră că fac un lucru bun, dar în final s-a dovedit că n-au adus decât boală și suferință, exact cum a distrus și el viața Amandei, femeia pe care... Se opri. Nu știa exact ce simte față de Amanda, dar știa că ar face orice ca să nu-i fie rău. Poate că totul nu

fusese decât vanitate, voise să poată dovedi că i-o poate lua lui Taylor Driscoll. Și dacă ar fi câștigat? Ea ar fi devenit o altă Blythe Woodley care spera să se căsătorească cu el? Ar fi venit oare Amanda cu mostre de tapet, pe care în cele din urmă i le-ar fi

aruncat în cap? Îi era mai bine unde se afla acum, cu Taylor, și dacă își dorea fiecare clipă din viaţă trecută pe un program, era alegerea ei.

Hank scrise un bilet de mulţumire doamnei și domnului Caulden pentru ospitalitatea lor, deși pe ea n-o văzuse

niciodată, iar pe el de foarte puține ori. Apoi încercă să-i scrie ceva Amandei, dar nu reuși. Ce ar fi putut să-i spună? Iartă-mă pentru că am încercat să-ți controlez viața, când tu ai ales pe altcineva s-o facă?

La 5:30 auzi mișcare

și știu că era ora testului pe care Amanda urma să-l dea ca pedeapsă.

Își înăbuși furia față de o astfel de nedreptate și-și închise valiza. Nu era în niciun fel problema lui... nu fusese niciodată, de fapt... și coborî jos. În timp ce lăsa biletul de

mulțumire pe măsuța din hol, văzu lumina din bibliotecă și ușa întredeschisă.

Deși își spuse că nu era treaba lui, nu se putu abține să nu privească înăuntru. Amanda, părând îngrozitor de mică și de firavă, stătea la biroul

masiv, cu un stilou și o hârtie în față. Avea capul pe birou, culcat pe mână. Arăta ca un copil adormit. Hank simți o umbră de remușcare.

Adormise pentru că el o ținuse până târziu seara trecută și fusese nevoită să-și petreacă restul nopții învățând.

Încet, deschise una din uși și merse până în dreptul ei. Dormea atât de profund, încât nu-l auzi. Hank luă testul și-l citi. Era deosebit de greu și îl înjură încă o dată pentru asta pe Taylor. Lui Hank nu-i trebui decât o clipă până să se hotărască ce avea

de făcut. Luă stiloul Amandei și câteva bucăți din hârtia scumpă de pe birou. Se așeză apoi într-unul din fotoliile de piele, având o carte drept suport pentru a putea scrie și începu să rezolve probleme. Treizeci de minute mai târziu le

terminase și Amanda încă nu se trezise. Puse hârtia pe birou exact așa cum o găsise, apoi, sub impulsul momentului, îi scrise Amandei un bilet scurt, pe care i-l lăsă în poală. Sub același impuls îi sărută vârful degetelor și o mângiie pe părul care era din

nou strâns legat pe spate.

— La revedere, Frumoasă Adormită, murmură el, părăsind camera și apoi casa.

Unsprezece

— Ei bine, Amanda, spuse Taylor tare, încât o făcu aproape să cadă din scaun de spaimă. Se pare că testele mele te plictisesc și nu-ți pasă dacă treci sau nu cu bine un test. Sau poate eu sunt cel de care nu-ți

pasă.

Amandei îi trebuiră câteva secunde până să-și dea seama unde se află și ce se întâmpla, apoi se simți cuprinsă de panică. Dorise atât de mult să iasă bine la testul ăsta încât stătuse trează toată noaptea învățând, ceea ce o

făcuse să adoarmă în clipa când se așezase la birou pentru a răspunde la întrebări.

Pumnii i se încleștară încă o dată și se gândi că furia lui Taylor se va datora doctorului Montgomery. Dacă el n-ar fi venit la Kingman ea n-ar fi ajuns să meargă la

dans, nici să fie pe jumătate violată și nici n-ar fi primit un test la ora șase dimineața, într-o zi de duminică. Nici nu ar fi văzut pe Taylor luându-i din față hârtia care era albă.

— Pot să explic, începu ea, apoi tăcu. Ce să-i explice? se gândi

disperată, încercând sa inventeze o altă poveste decât cea adevărată.

Taylor se întoarse surprins către ea.

— Ai făcut foarte bine, spuse el încet. N-am știut că ești așa de bună la matematică. El nu-i dăduse niciodată prea multe teste la

matematică, nu pentru că ea n-ar fi fost bună la calcule, ci pentru că el însuși nu se prea pricepea. Prefera mult mai mult artele și literatura.

Fusese atât de furios pe ea pentru acel atac sexual, încât voise s-o pedepsească cu cel mai

greu test posibil. Îi dăduse să învețe după o carte de probleme de economie din primul an, dar testul fusese dintr-o carte de probleme din anul al treilea. Totuși, dacă citeai răspunsurile date de ea, erau perfecte. După testul ăsta ea trecuse cu bine

peste cunoștințele lui sumare de matematica.

— Bine? întrebă Amanda prostește. Dar nici măcar n-am înțeles întrebarea.

Taylor îi aruncă o privire de gheață. Își bătea oare joc de el?

— Ți-ai demonstrat cunoștințele, spuse el.

Acum du-te și schimbă-ți rochia. Îmbrac-o pe cea din mătase mov. Nu-mi place rochia asta, și aranjează-ți părul. E dezordonat.

După micul dejun îți voi controla broderia.

Puse hârtia de test pe birou, apoi se întoarse și părăsi biblioteca atât de

brusc încât Amanda crezu că era supărat de altceva decât de faptul că o găsise dormind. Nu spusese o vorbă despre faptul că nu scrisese nimic la test.

Se întinse peste birou și luă hârtia, apoi privi nevenindu-i să creadă. Ordonat, îngrijit, fiecare

problemă era rezolvată de un sens care părea propriul ei scris. Chiar și cinci-urile erau făcute așa cum le făcea ea. Rezolvase oare problemele în somn? Chiar dacă îi trecuse așa ceva prin cap, știa că era imposibil.

În timp ce privea

testul nevenindu-i să creadă, văzu biletul din poală. Îl deschise.

„Stimată domnișoară Caulden, iartă-mă că m-am amestecat în viața dumitale; am greșit. Testul nu va putea repara tot răul pe care ți l-am făcut, dar sper că te

va ajuta măcar puțin.

Îți doresc ție și logodnicului tău numai bine în viitor.

Al dumitale sincer,

Henry R. Montgomery.

P.S. Diploma mea de doctorat nu e decupată

dintr-un catalog.”

Amandei îi trebuiră câteva clipe până realiză că doctorul Montgomery o salvase de Taylor rezolvându-i testul și ca din scrisoarea pe care i-o lăsase reieșea clar că plecase.

Simti dintr-odată un

sentiment de ușurare. Se răscumpărase puțin pentru seara de groază la care o supusese, dar nimic nu va putea șterge zilele de coșmar pe care le trăise în ultimul timp, din cauza lui.

Se rezemă de spătarul scaunului și suspină ușurată. Acum viața ei

se va putea întoarce la acel mod liniștit, ordonat, cu care se obișnuise. Acum va putea să-l facă pe Taylor s-o ia de nevastă. Îi va asculta îndrumările, nu se va abate de la programul făcut de el, va învăța fără întrerupere și nu după mult timp el va

aduce vorba din nou despre căsătorie.

Și după ce se vor căsători... Ce? se gândi ea. Va continua să-și trăiască viața după programele lui Taylor? Să învețe la nesfârșit? I se va însămânța un copil dimineața și după-amiază va primi un test

la limba franceză? Încetează! își ordonă ea. Se va căsători cu Taylor și vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Va începe chiar de acum, mergând sus să-și schimbe rochia și să-și aranjeze părul.

Strecură biletul doctorului Montgomery

în buzunar pentru a-l rupe în mii de bucăţi când va fi singură. Dar odată ajunsă în camera ei se trezi ţinându-l cu grijă şi ascunzându-l apoi în ultimul sertar printre lenjerie. Se gândi că-l va ţine ca dovadă dacă va fi cazul.

Dovadă pentru ce?

Nu știa exact, dar păstră biletul intact.

Merse la dulap și scoase rochia mov. Se cutremură privind-o. Era o culoare care nu-i plăcea. Movul decolorat o făcea să arate palidă și ochii să-i pară lipsiți de viață.

Stăpânită de un

impuls, luă cutia de pălării de pe dulap și scoase de acolo rochia albă de satin, pe care o purtase seara trecută. O ținu apoi în dreptul ei pentru a se putea privi în oglindă. Franjurile din partea de jos a rochiei ar fi arătat nemaipomenit dacă ar fi

dansat. Inima aproape că-i încetă să mai bată când doamna Gunston bătu formal în ușă și în clipa următoare își făcu apariția în cameră. Amanda era în chiloți și ascundea cu grijă rochia albă la spatele ei.

— Nu ești încă îmbrăcată, spuse

doamna Gunston șocată. Trebuia să fii jos acum trei minute.

— Am avut treabă, spuse Amanda, ținând rochia la spate între ea și dulap. Voi coborî cât de curând.

— Cât de curând! Doamna Gunston o privi îngrozită, fața ei urâtă

părând și mai înspăimântătoare. Dar ești în afara orelor din program. Stăpânul va afla asta. Se răsuci pe călcâie și părăsi camera, aproape trântind ușa în urma ei.

— Stăpânul? spuse Amanda, apoi își reveni imediat.

Trebuia să fie numaidecât gata și să coboare la micul dejun. Trebuia să se încadreze în program. Apoi își aminti că nici măcar nu-și privise programul în dimineața asta. Se îmbrăcă repede, încercă să memoreze programul și să coboare cât putu de

repede.

Dar ceva părea s-o reţină. Poate că era din cauza faptului că era cald sau poate pentru că era duminică. Ceva o făcu să întârzie.

Taylor stătea în uşa sufrageriei, privind ceasul de buzunar. Era foarte încruntat.

— Ești în foarte mare întârziere, Amanda.

— Da, știu, dar am stat trează toată noaptea ca să învăț și de atunci nu-mi mai intru în ritm. Ce avem la micul dejun? Trecu pe lângă el și nu-l văzu cum rămase cu gura deschisă în timp ce-o privea.

Taylor își închise gura. Ieri... sărutările acelea... și acum era în întârziere. Trebuia să o aducă din nou sub control.

Amanda privi la oul apos din farfurie și la pâinea prăjită și i se făcu silă. Îi era atât de foame

și asta n-ar fi ajuns nici unei vrăbiuțe. Dar voia să se întoarcă la viața ei sănătoasă și acest mic dejun făcea parte din ea. Își ridică lingurița.

— Ei bine, Amanda, ai de gând să începi conversația în dimineața asta sau vrei s-o fac eu?

— Îmi pare rău, ce-ai

spus? A, da, conversația. Mi-e teamă că am uitat ce era trecut în program. A fost o dimineață foarte agitată. Privi în sus la servitoarele care începură să aducă diferitele feluri de mâncare pentru doctorul Montgomery.

Își simți stomacul revoltându-se și continuă să privească cu jind spre platourile care erau așezate pe bufet.

— Amanda! spuse Taylor, cum adică ai uitat să-ți citești programul?

— L-am citit. Numai că nu-mi mai amintesc

ce era scris. Poate dacă-mi amintești ce ai scris, voi putea să încep conversația.

Taylor nu avu timp să-și revină din șoc pentru că J. Harker dădu năvală în cameră, cu o țigară în colțul gurii.

— A plecat, îi anunță Harker fără bucurie.

Profesorul și mașina lui au dispărut.

Atât Taylor cât și J. Harker își îndreptară privirile acuzatoare spre Amanda.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință, spuse ea. Numai că nu-i plăcea să aibă zilele planificate dinainte, cu

ceea ce trebuia să facă.

J. Harker se întoarse spre Taylor.

— I-ai făcut și lui unul din programele tale idioate? Ce dracu ai făcut? L-ai bătut în cuie pe ușă? I-ai spus când să se ducă să facă pipi?

Taylor își păstră spatele țeapăn.

— N-am făcut așa ceva. Amanda a trebuit să stea cu el. Asta a fost tot. N-am făcut decât să sugerez câteva distracții pentru amândoi.

J. Harker își mută țigara în celălalt colț al gurii. Admirase întotdeauna educația lui Taylor, dar acum se

întreba dacă creierul lui Taylor nu era identic cu o carte fără pic de bun simţ.

— Ce fel de distracţii? Biblioteci? Muzee? A trebuit să asculte la înşiruirile de date ale Amandei?

Faţa Amandei se înroşi, dar niciunul nu

se uită la ea.

— Doctorul Montgomery e un profesor. Sunt sigură că i-a făcut plăcere...

— I-a făcut plăcere pe dracu! strigă J. Harker. Mi-a fost teamă să mă încred în tine, în privința asta. Am fost sigur că nu faci bine

ceea ce faci. Ți-am spus să n-o trimiți pe Amanda cu el... Doctorul Montgomery e un armăsar de prăsilă, nu un bătrân amărât. La naiba! De ce am avut încredere în tine? Acum a plecat și în loc să-l fi câștigat de partea noastră, el probabil că a

dat fuga la sindicaliști.

— Mă îndoiesc de așa ceva. Noi i-am oferit toată ospitalitatea. A avut pe cineva inteligent cu care s-a putut conversa. Chiar în dimineața asta Amanda a rezolvat perfect un test de matematică.

Pentru o clipă,

Harker nu făcu decât să scuipe tutunul printre dinți.

— Te aștepți ca un animal tânăr ca Montgomery să stea împreună cu o fată frumoasă și să vorbească despre... cărți? Ce curge prin venele tale? Apă cu gheață?

Pentru numele lui Dumnezeu, eu nu pot suporta să stau mai mult de zece minute lângă ea și e fiica mea. Ce te-ai fi așteptat de la un bărbat cu sânge fierbinte ca Montgomery? Cum crezi că a rezistat să stea lângă ea?

Nimeni nu văzu cum

sângele se scursese din obrajii Amandei.

— Sunt convins că Amanda a făcut tot ce-a putut ca să-l distreze. Poate că a fost chemat de o urgență, de familie.

— Da, o urgență, cum ar fi teama de a nu muri de plictiseală.

Harker își luă țigara

între degete și întinse mâna spre Taylor.

— Vrei ferma asta băiete, va trebui să faci ceva ca s-o meriți, în afară de a-i conduce fetei mele viața. Sindicaliștii ăștia mi-au cauzat pierderi foarte mari și o să pleci de aici cât ai zice pește, dacă nu

găsești o soluție. Ai înțeles?

Se întoarse și ieși ca o furtună din cameră.

Taylor rămase în picioare acolo unde era. Amanda stătea jos și privea ceașca goală din fața ei. Tatăl ei spusese aceste lucruri îngrozitoare despre ea și

pentru asta nu era nimeni vinovat decât doctorul Montgomery. În scurtul timp de când acest bărbat își făcuse apariția, ea descoperise că Taylor n-are cea mai mică atracție fizică pentru ea, în timp ce tatăl ei nu putea suporta să se afle în apropierea

ei. De multe ori se întrebase de ce tatăl ei nu mânca împreună cu ea și cu Taylor sau de ce nu lua parte la discuţiile lor de după cină. Dar niciodată nu-și închipuise că era din cauză că nu putea suporta. Privi spre Taylor și-l văzu că

rămăsese ca paralizat, cu ochii la ușă.

Era oare supărat pentru ceea ce Harker îi spusese fiicei lui? Amanda nu credea asta.

Știa că pe fața lui se citea teama, teama de a nu pierde ferma.

Dar doctorul Montgomery s-ar fi

supărat auzind ce spusese J. Harker despre fiica lui, se gândi ea, însă alungă imediat acest gând.

Se ridică.

— Mă duc în camera mea, spuse ea încet, îndreptându-se spre ușă. Taylor însă îi bară drumul.

Închise ușa și se așează cu spatele la ea, baricadând-o.

— Ce i-ai spus de l-ai supărat atât de tare? De ce a plecat?

Amandei îi veniră în minte o mulțime de răspunsuri. Îl supărase pentru că făcuse ceea ce voia Taylor să facă. Îi

făcuse plăcere doctorului numai când mâncase ceea ce nu era în program, când mersese împreună cu el în diverse locuri scandaloase. Dar nu îndrăzni să-i spună toate acestea lui Taylor.

— Aștept, Amanda, spuse Taylor.

— Am făcut tot ce am putut ca să urmez întocmai programul, numai că doctorului Montgomery nu-i plac muzeele.

Ochii lui Taylor trimiteau săgeți reci ca gheața.

— Poate că n-ai știut cum să-l faci să fie

interesat de muzee. Poate că nu te-a preocupat suficient binele fermei, suficient cât să-i faci şederea interesantă.

Era atât de nedrept! Dacă Taylor ar fi iubit-o, n-ar fi trebuit să-i pese de ceea ce tatăl ei tocmai îi spusese?

Înainte de sosirea lui ea părăsea rareori camera unde învăța.

Iar când el a venit, ei au considerat că va ști să se descurce cu un bărbat care se holba mereu la picioarele ei, care o săruta și care îi arunca prăjituri în față. Oare o viață întreagă de studiu

i-ar fi suficientă ca să fie pregătită pentru acest bărbat?

— Puturoșenia ta ne va costa ferma, spuse Taylor. Sindicaliștii vor veni și o vor lua.

Hameiul va putrezi pe câmp pentru că nu va avea cine să-l strângă și totul va fi numai din

vina ta.

— Am făcut tot ce am putut. Lacrimi de frustrare umplură ochii Amandei. Spera că doctorul Montgomery a intrat cu mașina aia a lui într-o stâncă și că nimeni nu va mai auzi vreodată de el.

— Ce-ai făcut n-a fost

de ajuns, spuse Taylor strâmbându-se. Vreau să-ți petreci ziua de azi în camera ta. Să nu apari până mâine dimineață pentru că va trebui să mă gândesc la ceva ca să repar ce-ai făcut tu. Și cum văd că la calcule te descurci atât de ușor, ia să vedem cum te

descurci la limba greacă. Vreau să te apuci să traduci *Moby Dick* în grecește. Pășești spre ușă. Și acum pleacă și să nu mai apari în fața mea mai devreme de douăzeci și patru de ore.

Amanda plecă, dar în loc să se simtă vinovată, se simți furioasă. Taylor

nu fusese drept. Nu știa ce fel de om era doctorul Montgomery. Habar n-avea prin ce trecuse ea cu bărbatul acela îngrozitor! Dar nu! își spuse ea. Taylor avea dreptate. Ea dăduse greș în sarcina pe care el i-o dăduse. Indiferent de motiv, rezultatul era

același și el avea tot dreptul s-o pedepsească.

Când ajunse în camera ei, era pe deplin convinsă că Taylor avea perfectă dreptate și încercă să nu se mai gândească la ceea ce spusese tatăl ei. Dar pe măsură ce ziua trecea, câteva din convingerile

ei începeau să se clatine. În camera ei era cald și rochia de mătase groasă o încălzea și mai tare. Veni vremea prânzului și ea era lihnită de foame.

De două ori privi spre fereastră de parcă ar fi așteptat ca doctorul Montgomery să apară

ducând un rucsac plin cu mâncare. Dar casa era cufundată într-o liniște deplină și nimeni n-o întrerupse din învățat.

Pe la ora două era leșinată de foame și nu-și mai găsea locul. Nu se putea concentra asupra traducerii. În schimb, îi

reveneau în minte momente ale serii trecute: muzica, şampania, perechile care dansau. Îşi împinse scaunul în spate şi încercă să imite paşii făcuţi de dansatori. Ce ar fi simţit oare dacă s-ar fi dus la dans singură sau însoţită de o femeie

și s-ar fi întâlnit cu doctorul Montgomery acolo? Deși era un om odios, arătа îngrozitor de bine. Oare ar fi invitat-o la dans? Oare ar fi fost interesat de persoana ei și ca femeie, nu numai ca obiect de studiu care trebuia supus schimbării?

Se învârti prin cameră apoi ameţi atât de tare încât fu nevoită să se întindă pe pat.

Îşi duse mâna la cap pentru o clipă aşteptând să-i treacă ameţeala. E ridicol, se gândi ea.

Aşa cum spusese şi doctorul Montgomery, avea douăzeci şi doi de

ani și încă era pedepsită ca un copii! își ridică capul și încercă să ignore bătăile inimii în timp ce părăsi camera și începu să coboare scările, îndreptându-se spre sufragerie. Poate că se va întâlni cu o servitoare care să-i aducă un sandviș pe care

să-l ascundă în camera ei.

Spre nenorocirea ei îl găsi pe tatăl său stând în capătul mesei din sufragerie, cu o friptură uriașă de vită în față, legume, plăcintă cu carne, trei feluri de pâine și două salate. Amanda rămase cu ochii

aţintiţi la mâncare şi uită să plece înainte ca J. Harker s-o vadă.

— Ei bine? întrebă el.

— Pot să stau şi eu? se auzi spunând, după care aproape că zbură spre masă înainte ca el să-i răspundă ceva.

— Ai venit să te explici sau să-ţi ceri

scuze? întrebă el.

— De fapt aș vrea să mănânc, spuse ea umplându-și farfuria. Ar fi fost în stare să mănânce cu mâinile din farfurie, dar reuși să se stăpânească.

J. Harker o privi pentru o clipă și pentru prima dată, de ani de

zile, se gândi la ea ca la o ființă omenească. De obicei se purta ca o mică încrezută și asta îl făcea să-și amintească de educația lui neglijată.

— Deci, de ce a plecat profesorul?

Amanda se înfrupta din cartofii rumeniți.

— Nu-i plăcea să i se

facă program. Îi plăceau filmele, dansul și picnic-urile. Nu-i plăceau muzeele și lecturile spirituale. Nici măcar n-a fost impresionat de mărimea casei noastre sau de mașini. Amandei nu-i venea să creadă că vorbea astfel cu tatăl ei, dar se gândi că poate

curajul ei se datora mâncării din față.

Harker se gândi o clipă.

— Și tu nu puteai să te duci cu el la dans?

— Sunt o femeie logodită și, în afară de asta, am pierdut destul de mult timp din învățat mergând cu el pe la

muzee.

Mazărea cu ceapă aurie era delicioasă, se gândi Amanda!

Harker continua s-o privească. De obicei mâncarea pe care văzuse că o mânca ea era foarte puțină și extrem de neapetisantă, dar astăzi mânca ca un catâr ce

fusese înhămat.

Taylor o învinuise pe Amanda de plecarea profesorului, dar în clipa de față Harker se gândi că Amanda fusese probabil cauza care-îl făcuse să stea atât de mult. Când fusese copil Amanda era încăpățânată și

îndărătnică exact ca mama ei, dar Harker îl angajase pe Taylor și în câteva luni Amanda se potolise. La început Harker fusese încântat dar cu trecerea anilor, văzând că fiica lui s-a transformat într-un automat, se gândea că i-ar fi plăcut să fie din

nou ca înainte. Dar avea prea multă treabă pentru a se mai ocupa și de educația unei fete. Numai că în jurul vârstei de douăzeci de ani, când Amanda încă mai recita versuri ca un copil, începu să nu mai suporte să o vadă.

Acum, când o privea

mâncând ca un lucrător de pe câmp, simţi că s-a schimbat ceva.

Dis-de-dimineaţă Grace, care de obicei îl evita ca pe o molimă de când cu venirea lui Taylor în casă, îi zâmbise. Harker îl privise cu alţi ochi pe Taylor în ultimul timp.

Nu mai era atât de căzut în admirația educației lui și începea să se întrebe dacă e chiar atât de atotștiutor pe cât îl crezuse. Cu ani în urmă, când Grace îi ceruse să-l îndepărteze pe Taylor, Harker refuzase din principiu, fără un motiv precis. Când lua o

hotărâre nu și-o mai schimba ulterior, indiferent dacă era bună sau proastă. Chiar dacă Grace refuzase să se mai culce cu el, dacă Taylor nu părăsea casa, nici asta nu-l clinti din hotărârea lui. Dar în dimineața asta, când Grace îi zâmbi, își

aminti ce femeie a naibii de frumoasă era și se întrebă dacă făcuse bine alegându-l pe Taylor în locul unei soții frumoase.

— Mai adu niște plăcintă cu piersici, spuse el servitoarei. Fiicei mele îi este foame.

Amanda îi zâmbi

slab.

— Nu crezi că mă voi îngrașa?

— Mie îmi plac femeile cu puțină carne pe ele.

— Asta e... Vreau să spun... se bâlbii ea, amintindu-și ce-i spusese doctorul Montgomery.

Mulțumesc, aș mânca puțină plăcintă.

Fără să vrea Amanda privi scaunul gol de vis-a-vis de ea și se gândi că-i e dor de el.

Își spuse că era o prostie să se gândească la așa ceva, dar își aminti de pedeapsa pe care o avea de îndeplinit

în camera ei și-și dori să se poată duce la un picnic cu doctorul Montgomery. Nu! Cu Taylor, se corectă ea.

Încercă să și-l imagineze pe Taylor întins pe o pătură pe pământ. Încercă să și-l imagineze conducând o mașină ca a doctorului

Montgomery. Voia să și-l închipuie spălându-i părul, apoi sărutând-o, dar niciuna din aceste imagini nu i se contura în minte.

J. Harker o văzu privind scaunul gol de parcă ar fi văzut o strafie.

— Tu... ăăăă... îți

plăcea profesorul ăla?

Amanda se îndreptă în scaun.

— Era... Voi să spună că era un bărbat frivol, dar el îi arătase că ţinea la ea, iar felul în care rezolvase problemele testului, arătă că nu era un bărbat fără studii. Era un bărbat

neobișnuit, spuse ea în cele din urmă. Absolut imprevizibil. Nu știai ce va face în clipa următoare.

— Fără programe, ha?

Amanda zâmbi încântată.

— Doctorul Montgomery nici nu

înțelegea conceptul de program. Credea în libertatea individului, pentru fiecare.

Când zâmbi în felul acesta lui Harker îi reaminti cu atâta putere de Grace, încât simți că i se înmoaie genunchii. Îi purtase pică atât de mult timp încât aproape

că uitase cum arăta. Cum de îndrăznise ea să-i spună pe cine să angajeze și pe cine nu! mai ales după ce-l înșelase ascunzându-i că fusese dansatoare înainte de a se mărita. Și el care se lăudase în tot orașul despre familia din care provenea ea. Au

avut de ce râde toți după aceea! Dar acum, privind-o pe Amanda, își aminti corpul zvelt al lui Grace pe vremea când dormeau împreună. Era grozavă în pat, dar el renunțase la ea când îi ceruse să-l concedieze pe Taylor. Acum însă simți că mândria lui

prostească l-a costat pierderea soției și a fiicei.

— Știi unde e mama ta în după-amiaza asta? întrebă el deodată.

— Păi... nu... nu o văd prea des. N-am mai văzut-o de când i-am cerut sfatul cum să-l cuceresc pe Taylor, se

gândi ea, iar amintirea acelei scene o făcu să se înroșească.

J. Harker își împinse scaunul și se ridică.

— Cred c-am să mă duc s-o caut. Se îndreptă spre ușă, apoi se întoarse. Poate cinăm împreună diseară.

— Da, spuse ea

uimită. Mi-ar face plăcere.

După ce rămase singură în cameră aruncă o privire derutată scaunului gol pe care stătuse doctorul Montgomery. Într-un fel, invitaţia tatălui ei se datora acestui om.

Din cauza lui aproape

fusese violată, e-adevărat, dar tot din cauza lui tatăl ei o invitase să ia cina împreună. Bineînțeles, se gândi ea făcând o grimasă, tot din cauza lui trebuie să traducă *Moby Dick* în limba greacă. Cel puțin acum. Cu stomacul plin, va fi

în stare să se apuce de lucru. Încet, începu să urce scările spre camera ei.

— Și ai găsit asta în camera ei? o întrebă Taylor pe doamna Gunston, ținând în mână rochia albă de satin.

— Știam că ascunde ceva, spuse sigură pe ea doamna Guston. I-am văzut brațul înăuntrul dulapului așa că atunci când a coborât m-am dus să caut. Era învelită în hârtie și ascunsă într-o cutie de pălării. Nu este o rochie cumpărată de dumneavoastră și

puteți observa că e sfâșiată drept în față. A făcut ceva ce nu avea voie și bănuiala mea este că a făcut-o cu acel doctor Montgomery. S-au petrecut lucruri ciudate în casă de când a venit el. Am găsit o farfurie murdară în camera ei și într-o zi...

— Destul! spuse tăios Taylor. Poți pleca acum.

— Dar mai am ceva de spus.

Lui Taylor începea să i se facă rău din cauza felului ei de a spiona și a se furișa pentru a vedea ce se întâmplă.

— Asta-i tot. Du-te acum.

Cu o strâmbătură de dezgust, femeia îi întoarse spatele și-i lăsă singur în bibliotecă, trântind ușa în urma ei.

Taylor rămase nemișcat o lungă perioadă de timp, privind fix pe fereastră și toate vechile lui temeri din trecut reveniră. Era

de parcă tot pentru ce muncise eşuase dintr-odată. Harker îl ameninţase că-l dă afară de la fermă. Amanda făcea lucruri în secret, probabil cu un alt bărbat.

Privi rochia de satin. Când? Cum? Unde? Ce anume făcuse? Ieri îl

sărutase și el fusese foarte furios. Acum se întreba dacă a făcut bine că s-a înfuriat atât de tare. Poate că ea avea nevoie de un alt fel de atenție din partea lui. Poate că avea nevoie să fie... curtată.

Amanda era o femeie sensibilă, care n-ar fi

fost niciodată prostită de bravadele unui bărbat ca doctorul Montgomery, dar era totuși o femeie și femeilor le plac tot soiul de nimicuri.

Ce fel de nimicuri? se întrebă el. De fapt, cum se curtează o femeie? Cu flori și cu bomboane? În

mod sigur nu cu traduceri în limba greacă. Oare Montgomery o curtase?

Rochia albă făcea parte din acest lucru? Probabil că Amanda o sfâșiase și apoi o ascunsese până va reuși să scape de ea.

Cu cât se gândea mai

mult la ce însemna să curtezi o femeie, cu atât se convingea că ar trebui s-o facă. De fapt, trebuia s-o facă încă cu mult timp în urmă. Va începe s-o curteze pe Amanda câteva săptămâni – cu flori, bomboane, sărutări de mâini – apoi vor stabili data

căsătoriei, cât mai curând cu putință. După aceea, ferma va fi a lui și la fel și Amanda.

O va ține în camera lui, unde o va putea urmări tot timpul și nu va mai putea primi rochii de la alți bărbați.

Tensiunea care-l stăpânea începea să

dispară. Nu se gândise să-i facă curte din moment ce era deja logodită cu el, dar acum părea să-și amintească faptul că bărbații obișnuiau să curteze femeile și poate că Amanda fusese dezamăgită că el n-o făcuse.

Când se gândi la logodnă își aminti că nu i-a dăruit niciodată un inel. Îngrămădi rochia în sertarul de jos al biroului și ieși din cameră, îndreptându-se spre garaj. Îl va ruga pe șofer să-l ducă în Kingman unde îi va cumpăra Amandei un

inel cu diamant, nu ceva extravagant, ci rafinat și elegant.

Reva Eiler încă mai era supărată după seara aceea de dans. Părea că Amanda Caulden venise pe lume numai ca să-i facă ei viața mizerabilă. Reva avusese șansa unică

de a fi invitată de un bărbat ca Hank Montgomery și cine apăruse? Domnișoara Amanda care se purtase de parcă n-ar fi vrut să fie însoțită la dans de Hank. Ha! se gândi Reva. Amanda a făcut tot ce i-a stat în putință ca să-l atragă atenția. S-a

năpustit chiar asupra beţivului de Sam Ryan, apoi a înscenat că Sam ar fi vrut s-o violeze. Bietul Hank, a căzut în cursă.

În timp ce Reva se pregătea să traverseze strada văzu una din limuzinele familiei Caulden oprind în faţa

unui magazin de bijuterii. Șoferul se dădu jos și deschise ușa din spate. Reva îl văzu coborând din mașină pe bărbatul cu care Amanda trebuia să se căsătorească înainte de a alerga după Hank. Îl privi în timp ce încerca ușa închisă a

magazinului de bijuterii și apoi uitându-se zăpăcit pe geam. Arăta nemaipomenit de bine: înalt, subțire, cu părul negru. Reva admira cu ciudă gustul Amandei în ceea ce privea bărbații.

Traversă repede strada și se îndreptă spre el.

— E duminică, spuse ea și bărbatul se întoarse. Reva simți un fior rece străbătându-i spatele. Era un bărbat frumos, dar de o frumusețe arogantă. Stătea foarte drept de parcă avea coloana din oțel. Reva mai observă ceva la el, faptul că avea

trăsăturile și aerul familiei Caulden, de parcă ar fi existat vreun grad de rudenie între el și membri familiei. Părea rece, dar ea își închipui că în interior e plin de pasiune. Făcea tot ce putea s-o privească de sus, dar ea simți că e interesat de

persoana ei. Ce-ar fi să i-o plătească Amandei, având o aventură cu logodnicul ei?

— E duminică și magazinul este închis, spuse Reva din nou.

— Da, bineînțeles, spuse Taylor și-și luă privirea de la femeie, îl făcea să se simtă ciudat.

Porni spre mașină.

— Domnul Robbins locuiește aproape și cred că s-a întors de la biserică. V-aș putea conduce până la el și poate că va deschide magazinul pentru dumneavoastră.

Își ridică privirea spre el. Numai dacă aveați de

cumpărat ceva important... cum ar fi de exemplu, un inel de logodnă. Reva observase că Amanda nu avea niciun inel și se gândi că el voia să-i cumpere unul, mai ales după ce văzuse halul în care se întorsese Amanda seara trecută.

Văzu o sclipire în acei ochi întunecați și știu că ghicise.

— Dacă îmi puteți explica... începu Taylor.

— Nu, mergem pe jos. Spuneți-i șoferului să plece. În afară de asta veți avea nevoie de cineva să probeze inelul. Amanda și cu mine

avem cam aceeași mărime.

Taylor se încruntă. Femeia asta era prea îndrăzneață, prea strident machiată și cu siguranță nu provenea din aceeași clasă socială cu el. Totuși se lăsă condus de ea spre casa bijutierului. Era foarte

importantă pentru viitorul lui cumpărarea acestui inel.

Două ore mai târziu, pe când părăsea magazinul bijutierului, Taylor zâmbea. Domnișoara Eiler era într-adevăr o femeie vulgară, zgomotoasă și needucată, dar avea

totuși ceva...

— Nu vreți să mergem să mâncăm undeva? întrebă Reva. Să sărbătoriți ultima zi de libertate. Au întotdeauna la restaurant pui fript duminică seara.

Taylor voi să protesteze îngrozit, dar

cuvintele refuzară să-i iasă din gură.

— Sună minunat.

Îi întinse brațul și traversară împreună strada.

Doisprezece

Amanda stătea pe scaun în casa de vară și asculta zgomotele nopții. Mâncase o cină delicioasă cu tatăl ei și fusese plăcut, chiar dacă niciunul din ei nu vorbise prea mult. Îi fusese frică să deschidă

gura după ce spusese despre ea de dimineaţă. Pe undeva ea îşi dădu seama că nu i-ar plăcea să vorbească cu ea despre noile impozite ale preşedintelui. În timpul mesei descoperi că şi-ar fi dorit ca doctorul Montgomery să fie prezent. El ar fi ştiut

despre ce să vorbească. Ei ar fi fost în stare să discute despre vreme fără să compare norii *cirrostratus* cu norii *cumulonimbus*, așa cum ar fi făcut Amanda. La sfârșitul mesei tot ce putu să spună fu:

— E cald.

Iar J. Harker Îi

răspunsese:

— Cu siguranță, e foarte cald.

Dar chiar și în absența unei conversații fusese plăcut să stea împreună cu tatăl ei și să mănânce mâncare adevărată.

După cină nu se întorsese în camera ei

pentru a-și continua traducerea ci ieșise afară în întuneric și stătea și privea stelele. Începu să-și amintească de vremea când stătuse aici împreună cu doctorul Montgomery. Își aminti că l-a urmărit în timp ce a mâncat trei bucăți de prăjitură. Își aminti cum

el a sărutat-o și i-a spus că i-ar plăcea s-o vadă cu părul desfăcut. Își aminti cum s-a întors acasă într-o noapte și văzând umbra rochiei venise s-o caute. Își îndreptă spatele și-și spuse că ar trebui să se gândească la Taylor, nu la doctorul

Montgomery. Dar acum, tot ce-i venea în cap în legătură cu Taylor era nedreptatea de a trebui să facă traducerea aceea în limba greacă.

Taylor o învinuise pe ea de plecarea doctorului Montgomery fără s-o lase să-i explice și fără să creadă puținul

pe care i-l spusese. Auzi o maşină parcând în garaj şi pentru o clipă îşi ţinu respiraţia. Nu se putea ca doctorul Montgomery să se fi întors şi fără îndoială că nici nu dorea acest lucru, dar poate, cine ştie, poate totuşi era el.

Când auzi paşii pe

pietriș știu că era Taylor. Pașii doctorului Montgomery erau mai apăsați, mai... ca ai unui animal de pradă. În timp ce ai lui Taylor erau ușori și repezi, de parcă ar fi alergat.

El nu o văzu și intră direct în casă. La ora asta Amanda ar fi

trebuit să fie în camera ei, adâncită în traducerea cărţii în limba greacă. În schimb ea stătea afară savurând întunericul.

Auzi cum uşile se deschid şi se închid în interiorul casei şi ştiu că absenţa ei fusese descoperită. Slavă

cerului că nimeni n-o căutase noaptea trecută când fusese plecată la dans.

După un timp casa se cufundă în liniște și auzi ușa din spate deschizându-se, apoi pașii lui Taylor pe pietriș.

— Amanda? o chemă

el pe un ton nesigur.

Fără să știe de ce, Amanda aproape că nu voi să-i răspundă. Își spuse că era din cauză că el se purtase nedrept cu ea, dar și pentru că își dădea seama că Taylor nu era genul de bărbat pe care o femeie și l-ar fi dorit să stea cu

ea și să privească stelele. Sentimentul ăsta era tot din cauza doctorului Montgomery, își reaminti ea.

Dacă el n-ar fi venit...

— Aici, îi strigă ea lui Taylor, apoi îl privi în timp ce se apropia.

— Te superi dacă stau și eu jos?

— Sigur că nu, răspunse ea, apoi începu să-i explice: Era atât de cald în camera mea încât nu mai puteam nici să gândesc. De-abia mai respiram. Se ridică. Mă duc înapoi la lucru acum.

— Așteaptă, spuse el, și când ea se opri la ușă,

spuse:

Amanda poate că am fost puțin prea dur de dimineață, întotdeauna ai făcut tot ce ți-a stat în putință ca să duci la bun sfârșit orice sarcină ți-am dat și cred că și în cazul doctorului Montgomery ai făcut la fel. Cred că am fost

furios pe mine însumi și m-am răzbunat pe tine.

Amanda rămase nemișcată acolo unde era. Taylor nu-și recunoscuse niciodată până acum vina.

— Înțeleg, șopti ea. Doctorul Montgomery ne-a pus la toți nervii la încercare.

— Cred că te-am trimis pe tine cu el pentru că de fapt eu nu-l puteam suferi.

— Oh! spuse Amanda, întorcându-se în casă. Taylor nu fusese niciodată atât de apropiat cu ea.

— Un om atât de leneș, atât de insolent.

Cred că m-a deranjat foarte mult prezența lui în casa tatălui tău. Poți să mă ierți?

— Păi, da, sigur, spuse ea ezitând. Trebuie să mai continui traducerea aceea?

Taylor dădu din cap.

— Nu.

Rămaseră tăcuți o

perioadă.

— Amanda, spuse Taylor în cele din urmă, am ceva important să-ți spun.

Amanda se rugă să nu mai fie vreo problemă de matematică. De când făcuse testul acela atâta de perfect se temea că Taylor să nu vrea să

studieze matematica tot timpul.

— Cred că e timpul să discutăm despre căsătoria noastră.

— Oh, spuse Amanda neașteptându-se la așa ceva, se așează pe banca de lângă ușă.

— Ai devenit o femeie acum și e timpul

să ne gândim serios la căsătorie. Eu m-am gândit și am ajuns la concluzia că ar fi foarte potrivit să ne căsătorim peste două luni.

Dacă îți convine și ție, bineînțeles.

Amanda se simțea total zăpăcită. De dimineață tatăl ei îl

amenințase că-l va da afară de la fermă și seara el îi propune să se căsătorească foarte curând. Nu se putu abține să nu se întrebe dacă nu făcea asta pentru a-și asigura locul la fermă.

— N-ai nimic de spus?

Amanda era gata să-i răspundă că nu părea să depindă de ea.

— E foarte bine.

— Taylor se încruntă. Fusese atât de plăcut după-amiază când el și domnișoara Eiler aleseseră împreună inelul de logodnă. Ea spusese ce fericită va fi

Amanda și ce norocoasă era să se căsătorească cu un bărbat ca Taylor. Dar în clipa de față Amanda nu părea să se bucure. Respiră adânc.

— Amanda, poate că nu vrei să te căsătorești cu mine. Înainte de a se gândi ea îi spuse brusc:

— Mă vrei pe mine

sau ferma? își duse apoi îngrozită mâna la gură.

— Oh, deci asta este, spuse el părând ușurat. Bărbatul ăla, Montgomery, ți-a băgat ideile astea în cap?

— Îmi cer iertare, am spus un lucru îngrozitor. Bineînțeles că voi fi fericită să mă căsătoresc

cu tine oricând vei spune. Dacă îmi vei spune data exactă voi începe să mă pregătesc, sau poate vrei să faci tu asta. Dar mirele nu are voie să vadă rochia miresei înainte, aşa că ar fi bine să o aleagă altcineva. Dacă vrei, o poţi alege chiar tu. Voi

face tot ce voi putea ca să ajut. Lecţiile mele îmi ocupă mult timp, dar voi...

— Amanda! spuse Taylor tăios. Sigur că-ţi poţi pregăti propria nuntă. Uneori mă faci să mă simt ca un temnicer care te ţine sub cheie. Eu n-am făcut decât să-

mi dau toată silința să-ți dau o educație. Îmi cer scuze dacă te-am făcut să te simți ca un prizonier.

Numai de când a venit doctorul Montgomery, se gândi ea, dar șopti:

— Bineînțeles că nu m-am simțit ca un

prizonier.

Taylor căută în buzunar și scoase o cutie mică.

— Vrei să-mi dai mâna stânga?

Amandei nici măcar nu-i trecea prin cap ce avea de gând să facă. Îi fu teamă să nu primească o lovitură de

riglă în palmă, așa că rămase fără grai când el îi trecu ușor inelul pe al treilea deget. Diamantul sclipi în lumina lunii. Ea nu făcu altceva decât să se uite la el șocată.

— Ți se potrivește? întrebă el nervos. Am căutat să-ți găsim mărimea exactă.

— Mi se potrivește perfect. Amanda încă nu putea să vorbească. Era un inel de logodnă.

Acum era oficial și ea își dăduse acordul să se căsătorească cu Taylor. Atunci de ce nu-i venea să sară în sus de bucurie? Cine *noi?* întrebă ea.

— O prietenă de-a ta, Reva Eiler, m-a ajutat să aleg inelul. De fapt, nici n-aș fi luat inelul dacă nu era ea. E duminică și magazinul era închis, dar domnișoara Eiler m-a dus la bijutier și l-am rugat să ne deschidă. Domnișoara Eiler a spus că inelul ți se va potrivi.

Amanda abia se abținu să nu scoată și să arunce inelul de pe deget. O altă femeie probase inelul ei de logodnă înaintea ei! Nu era suficient că Reva îl avusese pe doctorul

Montgomery? îl voia și pe Taylor și inelul ei pe deasupra?

— Ce drăguț din partea ei, reuși Amanda să spună și-și luă privirea de la inel. Ar fi vrut să-l arunce în întunericul nopții.

— Amanda, spuse Taylor după un timp, în legătură cu după-amiaza de ieri când...când m-ai sărutat.

Brusc, ea se ridică în picioare.

— Îmi pare rău. Mi-am cerut scuze atunci și-mi cer și acum. Simțea că începe să se enerveze și că inelul îi arde degetul.

Taylor se ridică și el.

— Nu asta am vrut să spun. Doar că uneori

mi-e greu să mă gândesc la tine ca la un adult. Încă mai îmi amintesc cum arătai când te-am cunoscut, o fetiță prostuță.

Amanda începu să se relaxeze oarecum, Avea dreptate. Poate că totuși nu-i era chiar atât de respingătoare.

— Am voie? spuse el și-i întinse brațele.

Amanda ezită, dar apoi merse în brațele lui și-și puse obrazul pe pieptul lui. Era slab și ea îi putu auzi inima bătându-i în obraz. Fără să vrea începu să-l compare cu doctorul Montgomery. Doctorul

Montgomery era mare, puternic, brațele și corpul lui păreau s-o acopere cu totul și până acum mâinile lui ar fi fost pe tot corpul ei, buzele lui i s-ar fi plimbat pe păr și pe gât, coborând spre gură.

Taylor se depărta puțin de ea și o privi,

apoi își lipi buzele de buzele ei.

Nimic, se gândi ea. Nu simt nimic. Nu simt căldura și dorința de a face mai mult de atât. E la fel ca și cum aș săruta o statuie.

Taylor o împinse și o privi.

— Acum, asta te-a

convins că te vreau pe tine și nu ferma?

Ea îi zâmbi slab și dădu din cap. Ce se întâmplă cu ea? Acesta era Taylor, bărbatul pe care-l iubea? Poate dacă ar încerca ea să-l sărute din nou, de data asta ar simți ceva. Se ridică pe vârfuri și-și lipi fața de a

lui, dar Taylor se feri și chicoti nervos.

— Credeam că a fost de-ajuns pentru început? îi coborî mâinile de pe el. Prea multă excitare te face să nu mai poţi dormi.

Amanda, cuprinsă de furie, fu incapabilă să vorbească, dar ar fi vrut

să-i spună că sărutările lui cu siguranță că nu o excitau.

— Acum, Amanda e timpul să mergi la culcare. Mâine e zi de lucru și ai de dat un test la istorie. Sper că te-ai pregătit pentru el. Mâine poate vom mai sta de vorbă. Îi zâmbi,

apoi îi puse vârful degetului pe nas. Și dacă ești fetiță cuminte, poate vei primi mai multe sărutări. Și, cât de curând, de îndată ce hameiul va fi recoltat, vom începe să pregătim nunta. Asta ar trebui să te facă să zâmbești.

Amanda nu îndrăzni

să deschidă gura de teamă a ce-ar fi putut spune. Acum Taylor o făcea să se simtă proastă. Oare toți bărbații, la un moment dat, se transformau în niște stăpâni atotștiutori? Fiecare bărbat părea să știe exact ce ar fi bine

pentru ea. Tatăl ei o scosese de la școală și o ținuse acasă, angajându-i un tutore.

Tutorele i-o luase pe mama ei și-i făcea programe după care să trăiască. Apoi, a venit doctorul Montgomery, care a vrut să o facă să nu mai învețe și să

înceapă să mănânce.

— Da, mă duc la culcare, spuse ea și se întoarse înainte de a spune ceva îngrozitor, cum ar fi de pildă, dacă Taylor îi va nota lucrările cu sărutări: „Ai greșit patru întrebări despre campania din Scoția a lui Eduard I, nu

primești niciun sărut”.

Odată ajunsă în camera ei izbucni în lacrimi. Smulse inelul de pe deget, îl trânti pe poliţa patului, apoi se aruncă pe pat și plânse cu disperare. Totul în viaţa ei era atât de confuz! Cu o lună în urmă știa exact ce voia.

Îl voia pe Taylor și nimic mai mult. Dar acum, după ce-l întâlnise pe doctorul Montgomery, nimic nu mai era la fel. Totul o nemulțumea. În loc s-o facă să se simtă ca o persoană educată, doctorul Montgomery o făcuse să se simtă ca o școlăriță întârziată.

Spre miezul nopții se ridică și-și îmbrăcă cămașa de noapte. Se băgă în pat, dar nu dormi mult. Dacă măcar ar fi avut vreo idee ce să facă. Dacă ar fi existat o cale prin care să gonească confuzia din mintea ei.

De dimineață,

doamna Gunston îi dădu ultimul program făcut de Taylor, dar Amanda de-abia dacă îl privi. Își dădu seama că nu-i plăcea nici comportamentul Doamnei Gunston. La urma urmei, cine era angajatul și cine patronul?

Amanda se simți foarte nemulțumită de micul dejun și de prânzul pe care-l luă cu Taylor. După masa de prânz el o trimise în cameră să-și ia inelul de logodnă, pe care uitase să-l pună. La ora două de-abia reuși să termine testul la istorie, dar

Taylor nu-i spuse nimic. Tăcerea lui era și mai greu de suportat decât dădăceala.

— Bănuiesc că asta vrea să însemne că nu mai primesc alte sărutări, murmură ea, luând hârtia pe care răspunsese la test, notată de Taylor cu note

mici.

Se întoarse în camera ei și privi la restul programului pe ziua respectivă.

Simți că e cuprinsă de o stare de greață. Dacă nu era prizonieră, totuși așa se simțea.

La ora 3:30 P.M. Merse la fereastră și o

văzu pe mama ei stând sub doi migdali și citind ziarul. Amanda nu se gândi ce voia să facă, ci părăsi camera chiar în mijlocul orei destinată în program studiului picturilor lui Vermeer și se duse afară la mama ei.

— Bună, spuse ea încet.

Grace își ridică ochii de pe ziar și văzu imediat că fiica ei plânsese. Și plânsese chiar foarte mult, după halul în care arăta. Se întrebă dacă asta se datora ticălosului ăluia de Taylor Driscoll.

— Stai jos, îi spuse Grace. Limonada e rece.

Amanda își turnă un pahar plin cu limonada, se așeză și sorbi din el. Mai era și o farfurie cu prăjituri și luă două înainte de a începe să vorbească.

— Ai fost vreodată atât de derutată încât n-ai știut ce să faci?

— Aproape în fiecare

zi, dar de ce nu-mi spui ce te frământă? Numai dacă nu e vorba de verbele din limba latină. Nu sunt bună la lecţii.

— E vorba de bărbaţi, spuse Amanda, clipind des pentru a-şi opri lacrimile.

— Atunci s-ar putea să pot să te ajut.

Amanda nu știa cu ce să înceapă.

— Mă tem că nenorocitul ăla de doctor Montgomery mi-a distrus viața.

Ochii lui Grace se măriră și își imaginară deja primul ei nepot născut nelegitim.

O va duce pe Amanda

în Elveția. Va...

— Se pare că m-a făcut să... ăăă, să nu-mi mai găsesc liniștea, spuse Amanda.

Îl iubesc pe Taylor, întotdeauna l-am iubit și știu că vreau să mă căsătoresc cu el. Mi-a dăruit un inel de logodnă noaptea trecută.

Oh, Doamne! L-am uitat iarăşi sus. Oricum, îl iubesc pe Taylor, dar de când a apărut doctorul Montgomery, nimic nu-mi mai face plăcere. Mi-e foarte greu să mă mai concentrez la învăţat. Mintea mea nu face decât să-şi pună mii de întrebări.

— Dar e ceva normal, spuse Grace.

— Normal? E normal pentru o femeie logodită să se gândească la alt bărbat?

— Da, bineînțeles. Știi de ce ai cu adevărat nevoie? Să stai mai mult timp cu doctorul Montgomery. Înțelegi

tu, el este o noutate pentru tine, asta-i tot. E ca atunci când un copil mănâncă pentru prima oară înghețată. Copilul trebuie lăsat să mănânce până i se face rău, apoi, data viitoare el singur nu va mai voi decât atât cât îi trebuie.

— Crezi că ar trebui

să petrec mai mult timp cu doctorul Montgomery? Am crezut că cel mai bun lucru din lume a fost că a plecat.

— E exact contrariul, spuse Grace. L-ai văzut doar cât să fii fascinată de el.

La urma urmei, tu ai

dus o viață foarte monotonă și acest bărbat este suficient de diferit ca să te intrige. Dacă vei petrece mai mult timp împreună cu el vei descoperi că nu valorează nici pe jumătate cât Taylor. După câteva zile de petreceri, dans și toate

celelalte distracţii ale tineretului din ziua de azi, vei alerga înapoi la Taylor şi la felul de viaţă pe care l-ai îndrăgit întotdeauna.

Ce-şi dorea Amanda era ca toată confuzia din capul ei să dispară. Nu voia să mai privească scaunul acela gol şi să-şi

dorească să fie așezat în el doctorul Montgomery. Nu mai voia să-l compare pe Taylor cu un alt bărbat și Taylor să iasă mereu în pierdere.

— Doctorul Montgomery e un bărbat frivol, spuse Amanda. Se duce să

vadă filme în loc să citească și preferă să meargă la un picnic în locul unui muzeu.

— Pare îngrozitor, spuse Grace cu ochii scânteind. Acum știa că pierduse definitiv șansa de a ajunge în rai.

— Dar cum să mă întâlnesc din nou cu el?

Să-l invit la cină? Nu cred că lui Taylor i-ar face plăcere.

Iar Taylor trebuia întotdeauna mulţumit, se gândi Grace, ca un zeu nemilos din antichitate. Despături ziarul.

— Tocmai am observat un anunţ în

ziarul de azi. Îi întinse ziarul arătându-i cu degetul.

„Se caută translator. Trebuie să vorbească și/sau să scrie în cât mai multe limbi cu putință. E.nevoie să traducă pentru culegătorii de hamei veniți din alte țări.

Cinci dolari pe zi. Relații la Kingman Arms. Doctorul Henry R. Montgomery.”

— Câte limbi vorbești, draga mea? o întrebă Grace,

— Patru, răspunse Amanda și scriu în alte trei. Mamă, ar trebui să-

mi iau o slujbă? Nu cred că Taylor va fi de acord cu...

— Dar o faci pentru Taylor. De îndată ce vei petrece puțin timp în compania acestui individ din pătura de jos și vei vedea ce viață de pierzanie duc ceilalți oameni, crede-mă, te vei

întoarce alergând, la viața liniștită pe care o duceai alături de Taylor.

Vei fi bucuroasă să-ți trăiești din nou viața după un program și să înveți lucruri folositoare. Și atunci, vei fi sigură că-l iubești pe Taylor. Vei scăpa de sentimentul ăsta care

acum nu-ți dă liniște. Vei fi o soție și o mamă mai bună, gata să-și asume responsabilitățile.

Amanda voia să creadă ce-i spunea mama ei pentru că, de fapt, ideea unei slujbe o atrăgea. De asemenea, tot ce-i spusese mama ei părea să aibă sens. Va fi

o ființă mult mai bună când va reuși să și-l scoată pe doctorul Montgomery din cap.

Altfel, simțea că e din ce în ce mai nervoasă în ceea ce-l privește pe Taylor și relația ei cu el.

— Nu cred că tata sau Taylor vor fi de acord să fac așa ceva,

spuse ea suspinând.

Grace își încleșta pumnii. Cu ani în urmă pierduse în fața lui Taylor, își pierduse soțul și fiica în fața dorinței lui de posesiune. Acum nu mai avea de gând ca acest lucru să se repete din nou. De data aceasta va lupta până la ultima

picătură de sânge. Amanda începuse din nou să țină la ea, să vină să-i ceară sfaturile și nu avea de gând s-o piardă din nou. *Îți mulțumesc, doctore Montgomery,* se gândi ea, *îți mulțumesc că ai rupt blestemul din jurul casei noastre.*

— Voi avea eu grijă

de tatăl tău, spuse Grace și el se va ocupa de Taylor.

— Ești sigură? șopti cu teamă Amanda.

Grace se aplecă și o strânse de mână.

— Sunt foarte sigură.

— O slujbă? spuse șocat Taylor. Amanda să

lucreze în afara casei? Ca translator pentru acei... acei...? Lăsă să-l scape un șuierat printre buze.

J. Harker își mesteca țigara. Cu o oră în urmă Grace venise la el în cameră și-i spusese că ar fi bine ca Amanda să lucreze pentru acel

doctor Montgomery. Grace arăta atât de bine, mirosea atât de plăcut și proaspăt după baie, iar în timp ce stătea jos și îi vorbea, rochia i se tot dădea la o parte de pe picioare.

— Dacă nu l-am putut ține pe profesor aici, unde eram cu ochii

pe el, atunci am putea s-o trimitem pe Amanda acolo.

Taylor simți pocnituri în urechi când J. Harker îi anunță această veste și știu că se prăbușește aproape toată munca lui de o viață. Își dorea să nu fi auzit niciodată numele

de Montgomery. Și când se gândea că el fusese cel care spusese prima dată ca acel bărbat să vină și să locuiască la ferma Caulden.

— Dar lucrătorii de pe câmp, spuse Taylor dezgustat. O femeie cu sensibilitatea Amandei nu se va putea descurca

printre astfel de oameni.

— Încep să cred că fiica mea a moștenit mai mult de la mine, decât am crezut la început. Se va duce să vadă ce face profesorul și va veni acasă și ne va da raportul.

Vom fi astfel mereu cu doi pași înaintea

sindicaliștilor. Voi reuși să recoltez hameiul și nu voi avea probleme cu Uniunea. Se va duce mâine dimineaţă la prima oră pentru a obţine acea slujbă. Harker nu-i lăsă timp lui Taylor să spună ceva. Și va mânca cu mine mâine dimineaţă. Vreau să aibă

putere. Cu aceasta părăsi camera.

Taylor se așează și-și luă capul în mâini. Amanda nu fusese niciodată atât de nervoasă. Își aminti de micul dejun copios, pe care tatăl ei insistase să-l mănânce și privi pe geamul mașinii. Nu-l

mai văzuse pe Taylor de ieri și știa că absența lui însemna dezaprobare față de ceea ce făcea ea. Ar fi voit să-i explice că era spre binele amândurora ceea ce făcea, dar el nu-i dăduse ocazia.

Cu toate acestea, tatăl ei păruse foarte

mulțumit. Îi zâmbise și-i dăduse ajutor la tot.

Poate că mama ei îi explicase ce avea Amanda de gând.

— Am ajuns, domnișoară, spuse șoferul.

Amanda privi șirul lung de oameni așezați în dreptul biroului de

muncă din Kingman.

Deşi nu mai vorbise până acum niciodată cu şoferul, decât pentru a-i indica unde să meargă,

— Taylor spusese odată, că nu trebuie să discuţi cu angajaţii tăi decât dacă este absolut necesar – acum acesta îi părea aproape un

prieten.

— De ce stau toți oamenii ăștia aici? întrebă ea.

— Cinci dolari pe zi înseamnă o groază de bani și mulți oameni vorbesc mai mult de o limbă.

Amanda fu surprinsă că el știa de ce se află ea

aici.

— Vreți să vă ajut să intrați prin față, domnișoară? Aș putea merge înăuntru să-i spun doctorului Montgomery că doriți o slujbă. Sunt convins că vă va angaja.

Amanda nu era atât de convinsă. El îi

spusese destule lucruri îngrozitoare despre banii și snobismul ei.

— Nu, mulțumesc, voi aștepta să-mi vină rândul la fel ea și ceilalți.

Se strâmbă la acest gând pentru că majoritatea celor de la coadă, păreau că n-au făcut o baie niciodată în

viață. Un bărbat cu un dinte lipsă în față, Îi rânji și-i făcu cu mâna.

— Voi sta aici și voi avea grijă, să nu vi se întâmple nimic rău.

— Mulțumesc foarte mult...

— James, domnișoară.

— Mulțumesc, James.

Aşteptă ca şoferul să vină şi să-i deschidă uşa, apoi, coborî şi merse spre capătul cozii.

Oamenii care aşteptau nu părură prea încântaţi şi începură să comenteze răutăcioşi pe seama hainelor ei, a maşinii şi a faptului că nu părea să aibă nevoie

de o slujbă.

— Doamna s-a coborât până la nivelul nostru, spuse o femeie puternic fardată în spatele Amandei.

Crezi că rochia asta de mătase te va ajuta să primești slujba, drăguță?

Amanda nu răspunse nimic. Ce o făcuse oare

să creadă că vrea să facă lucrul acesta?

— Poate că de fapt îl vrea pe profesorul ăla frumos, spuse o altă femeie strâmbându-se.

Amanda se întoarse cu faţa spre femeie.

— Câte limbi poţi să vorbeşti? o întrebă ea cu răceală.

— Nu este treaba ta, răspunse prima femeie.

— Eu vorbesc patru și pot scrie încă în trei, spuse Amanda cu voce tare, pentru ca majoritatea oamenilor care așteaptă, să o audă. James care aștepta în mașină îi zâmbi încurajator.

— Cine a vorbit acum? întrebă un tânăr cu o agendă în mână. A spus cineva că poate vorbi patru limbi? privi spre Amanda și spre celelalte trei femei.

— Eu pot, spuse Amanda.

Tânărul o măsură din cap până în picioare.

— Ce limbi?

— Franceza, spaniola, italiana și germana. Pot citi și scrie în greacă, rusă și latină.

El scria în timp ce ea vorbea, dar nu trecu limba latină.

— Alte limbi? Limbi orientale? Hindusa?

— Am doar

cunoștințe elementare de chineză, dar mă tem că nu sunt prea fluentă, în ceea ce privește vorbitul.

Bărbatul o privi amețit.

— Alte cunoștințe elementare?

— Puțin din japoneză și ungară.

Oamenii de la coadă începeau să plece aruncându-i priviri răuvoitoare Amandei.

— Vino cu mine, scumpo, spuse tânărul apucând brațul Amandei și trăgând-o după el în hotel.

H o l u l era foarte aglomerat, cu oameni

care alergau în toate direcţiile, alţii care ţipau, alţii aşezaţi unde găsiseră un loc gol. De-a lungul pereţilor erau aşezate o mulţime de bagaje. Copiii urlau bărbaţii fumau încruntaţi femeile păreau epuizate şi nu luau în seamă dorinţele

bărbaților și ale copiilor. Aerul era plin de fum. Zgomotul era asurzitor și temperatura foarte ridicată.

— Așteaptă aici, îi spuse tânărul Amandei. Și nu cumva să pleci. Fă ce vrei, numai nu pleca.

Joe Testorio își croi drum printre oameni

spre camera care era destinată a fi dormitorul doctorului Montgomery. Hank, cu mânecile cămășii suflecate, lua interviuri celor ce așteptau pentru slujbă. Reva Eiler, secretara lui, stătea în spate... sau mai bine zis îl acoperea din spate.

— Am găsit-o, spuse Joe, băgând capul pe ușă. Vorbește patru limbi, poate scrie și citi în alte trei și mai cunoaște vag încă trei.

— Mda? spuse Hank. Unde e? Trebuia să o fi legat de ușă ca să nu plece.

Joe fugi repede în hol.

Amanda nu numai că nu plecase, dar părea că nu-și clintise măcar un mușchi. Știe să asculte ordinele, se gândi el.

— Te așteaptă, îi spuse Joe și o luă de braț, împingând oamenii din jur pentru a-i face loc spre camera de hotel.

Amanda aproape că-și ținu respirația când îl văzu pe doctorul Montgomery aplecat peste niște hârtii și chestionând nervos pe un omuleț mic și murdar care stătea în fața lui.

— Iat-o, Doc, spuse Joe.

Hank ridică privirea și o văzu pe Amanda ce părea o floare proaspătă de primăvară răsărită dintr-o grămadă de bălegar. Arăta proaspătă și drăguță, dar mai ales îngrozitor de atrăgătoare.

— Nu, îi spuse Hank bărbatului din fața lui.

Ce altceva mai știi să vorbești în afară de italiană și engleză?

— Engleza mea nu foarte bună, dar italiana foarte bună, spuse bărbatul cu un accent străin.

— Dar ce alte limbi mai cunoști? întrebă Hank furios, stiind

foarte bine că furia lui se datora prezenței Amandei.

De ce nu rămăsese ea în afara vieții lui?

Nu, se gândi Amanda, n-o va alunga după ce trecuse prin ceea ce trecuse ca să ajungă aici.

Nu putea suporta ideea de a da ochii cu

niciunul din părinții ei dacă nu primea slujba.

— Dar, Doc, se rugă Joe.

Amanda păși în față.

— Pot să fiu de ajutor? întrebă ea. Simți privirea Revei ațintită asupra ei, dar n-avea de gând să se lase intimidată, într-o

italiană perfectă i se adresă omuleţului. Doctorul Montgmery ar dori să ştie dacă vorbiţi şi alte limbi în afară de italiană şi engleză?

Recunoscător că îl înţelege în sfârşit cineva el zise Amandei ce avea pe suflet: că avea şapte copii de hrănit şi că are

nevoie de o slujbă, iar cinci dolari pe zi era sumă enormă și spera să o obțină, deși nu vorbea decât italiana și foarte puțin engleza.

Amanda îi mulțumi și-i ură lui și familiei sale numai bine. Se întoarse apoi spre Hank.

— Engleză și italiană,

doar atât. Să ajut și familia mexicană care urmează la rând?

— N-ai ce să ajuți. Joe, ia-o pe domnișoara Caulden afară de aici.

— Caulden? spuse Joe uimit și o privi pe Amanda de parcă era diavolul însuși. Hai, să mergem.

Amanda se îndepărtă de Joe și-și puse mâinile pe biroul doctorului Montgomery.

— Credeam că ai nevoie de ajutor. Credeam că ești adeptul egalității și corectitudinii, dar cred că trebuie să fii sărac ca să crezi în corectitudine.

Unii fixează legile pentru cei bogați, alții pentru cei săraci. Scuză-mă, indiferent ce încerci să faci. Se întoarse și începu să-și facă loc prin mulțime.

Hank o urmări cu privirea și era sfâșiat între dorința de a avea pe cineva care să-l ajute

la tradus și între cea de a nu o mai vedea niciodată pe Amanda. Nu se gândise la nimic altceva de când plecase. O vedea mereu, o simțea, o mirosea.

— Ai dreptate, Doc, n-avem nevoie de un Caulden să lucreze pentru noi, spuse Joe.

Probabil că-i va divulga toate secretele noastre bătrânului ei.

— Ce secrete? bombăni Hank şi fugi după ea. O prinse înainte de a părăsi hotelul, o apucă de braţ şi o trase în prima încăpere care-i ieşi în cale, care întâmplător

era o cameră de serviciu.

— Doctore Montgomery, spuse Amanda frecându-și brațul, ți-aș fi recunoscut strânsoarea oriunde.

— Ce vrei, Amanda? întrebă Hank.

— O slujbă. Am văzut anunțul în ziar și am

oarece cunoștințe la asta. Bineînțeles, probabil că ar fi fost mai bine dacă îmi petreceam timpul învățând să dansez decât irosindu-mi viața, învățând ce scrie în cărțile acelea, dar acum se pare că mi s-a urât de-atâta învățat și m-am gândit să pun

în practică cunoștințele dobândite.

— Și să mă ajuți să înființez un sindicat? îți dai seama că eu încerc să conving oamenii să se înscrie în sindicat? Vreau să-i învăț să fie uniți și să ceară condiții mai bune de muncă. Iar dușmanul e reprezentat

de oameni ca tatăl tău.

— Asta e ceea ce le spui? Să urască pe oricine deţine pământ? N-ar mai avea slujbe dacă n-ar exista oameni ca tatăl meu.

Hank îi detesta comportamentul. N-avea nici cea mai mică idee ce însemna sărăcia.

În afară de foamea pe care și-o autoimpunea, nu știa ce înseamnă să mori de foame cu adevărat.

— Ți-a dat voie Taylor să vii?

— Nu i-am cerut voie, răspunse Amanda sigură pe ea. Doctore Montgomery, îmi dai

slujba sau nu? Dacă nu, aș vrea să mă duc acasă.

— Nu vei rezista nici o zi, spuse Hank.

— Pe ce vrei să punem pariu că voi rezista și voi face o treabă bună?

— Amanda, mi-ai dovedit-o azi și poți să ceri ce vrei de la mine.

— Oh? spuse ea ridicându-și o sprânceană. Voi ține minte, dar ar trebui să-ți fie teamă că voi vrea poate arme, cuțite și bombe incendiare.

El deschise ușa.

— Îmi asum riscul ăsta, spuse încet. Dar nu vei rezista până la

amiază.

Aproape că avu dreptate. De multe ori în timpul zilei Amanda își dori să se întoarcă acasă. Trebuia să facă o mie de lucruri în același timp. Trebuia să traducă în scris și oral în același timp. Din oră în oră soseau tot mai multi

oameni aduși cu trenul la Kingman și doctorul Montgomery avea angajați care să-i îndrume la hotel, pentru a le explica ce înseamnă un sindicat.

La ora 11:00 A.M. Se mutară într-o casă închiriată de Joe. În fața casei scria mare că acolo

era cartierul general al sindicatului. Toată ziua Amanda le spuse oamenilor că au anumite drepturi, că uniți pot obține pe cale pașnică schimbări.

„Pașnic” era cuvântul cheie, începea ea să realizeze.

Taylor și tatăl ei

spuneau că sindicaliștii voiau să ardă și să ucidă, dar ea nu auzea nimic de genul ăsta, nimic ce ar fi îndemnat la violență.

Pe la ora trei era foarte obosită și ar fi dorit o baie și ceva rece de băut, dar continuă să lucreze. De două ori îl

privi pe doctorul Montgomery și el părea mai obosit decât ea.

Oamenii aceia o făceau să se simtă îngrozitor. Aveau ochii o b o s i ț i și flămânzi. Copilul unei femei începu să urle de foame și Amanda își deschise poșeta și-i dădu puținii

bani pe care-i avea la ea. Alteia îi dădu pieptănul lăcuit pe care-l avea în cap. La ora patru îl rugă pe Joe să-l cheme pe James și-l trimise să comande trei sute de sandvișuri pe care le împărți oamenilor.

Trimise nota de plată la ferma tatălui ei.

În mod repetat simți privirea doctorului Montgomery asupra ei și se uită în altă parte.

Copiii erau cei care o întristau cel mai mult. Cum puteau fi trimiși să muncească pe câmp?

Cum să-i vadă chinuiți de foame? Copiii voiau s-o atingă

pentru că era atât de curată și drăguță și de mai multe ori Amanda ținu câte un copil în brațe în timp ce-i explica tatălui ce înseamnă un sindicat. Doi copii făcură pipi pe ea, altul vomă pe umărul ei. În jurul orei opt seara casa începu să se

golească.

Culegătorii începeau să-şi instaleze corturile de-a lungul drumului sau unde găseau câte un loc. Amanda rămase aşezată la masa mică plină cu hârtii şi creioane şi privi ameţită în jur. Părea că nu mai are putere nici să

gândească. Astăzi parcursese drumul până în iad și înapoi... sau poate că încă nu se întorsese complet de acolo.

— Hai să luăm ceva de mâncare, o auzi pe Reva spunându-i doctorului Montgomery.

Ameţită, fără să ştie

ce face, Amanda se ridică. Acasă, se gândi ea, acasă la o baie fierbinte și o masă caldă.

Hank o urmărise pe Amanda și știa ce gândește. Prima dată când lucrase cu muncitorii de pe câmp simțise același lucru, Sărăcia era

cutremurătoare și el fusese tot atât de puțin pregătit pentru contactul cu sărăcia cum fusese și Amanda. Poate că ăsta era primul lucru pe care-l simțise în legătură cu Amanda, că era o persoană căreia îi păsa. Îi păsa de Taylor, îi păsa de tatăl ei, de

mama ei. Nu se lupta pentru binele ei, și considera că alții sunt mai importanți decât ea.

— Du-te cu Joe, îi spuse Hank, Revei. Eu am ceva de făcut. Reva știu că avea ceva de făcut cu Amanda.

— Și eu puteam să comand sandvișuri dacă

aveam un tată bogat, spuse ea răutăcioasă. Diferența e că ea are banii necesari pentru a face ceea ce am vrea cu toții să facem.

— Nu văd niciun copil care vomită pe tine, spuse Hank și se îndreptă spre Amanda.

Îi puse mâna pe braț.

Vino cu mine.

— Trebuie să mă duc acasă, șopti ea, fără să-l privească. James mă așteaptă.

James, se gândi el, nu „șoferul meu” sau „mașina mea”.

— Îi voi spune să plece. Îți datorez scuze și vreau să mi le

primești.

Ea își ridică fața spre el și văzu că o privea cu niște ochi plini de înțelegere. Dădu din cap.

— Vreau să merg într-un loc curat și liniștit, șopti ea. El o luă de mână, nu formal, cum făcea de obicei, ci

își înlănțui degetele cu degetele ei și o conduse la mașina lui. Îi spuse șoferului care își petrecuse toată ziua stând și privind, să se întoarcă acasă și că domnișoara Caulden se va întoarce mai târziu.

Treisprezece

Hank o duse pe Amanda în luminișul unde fuseseră în ziua aceea la picnic.

Aproape că fu nevoit s-o tragă afară din mașină.

— Amanda, spuse el, dar ea nu-i răspunse, așa

că el îi luă ambele mâini într-ale sale. Vorbește-mi, Amanda. N-ai mai văzut niciodată un grad așa mare de sărăcie, nu-i așa? Ai stat izolată în casa ta frumoasă și nici măcar n-ai avut habar că există oameni de genul ăsta. Sunt oamenii care adună recolta ca să ai tu

ce pune pe masă. O altă categorie, mai plăcută decât ceea ce ai văzut astăzi, sunt cei care fabrică mătasea pe care o porți și extrag diamantele de pe degete.

Ea încercă să se smulgă din mâinile lui, dar el o ținu strâns.

— Vreau să mă întorc

acasă și să-mi ard hainele. Vreau să am din nou programe după care să-mi trăiesc viața.

Lacrimile îi năvăliră în ochi. Dă-mi drumul, am spus! Vreau să merg acasă!

În timp ce ea se zbătea, el o cuprinse în brațe.

— Dă-i drumul! Plângi, Amanda! Plângi cât de mult poftești. Asta meriți.

Ea încercă să se lupte cu el. Nu voia să plângă și nu voia să-l mai vadă vreodată.

— Dă-mi drumul! Vreau să merg acasă!

— Poate chiar ești

acasă, spuse el, strângând-o în braţe şi ţinându-i mâinile cu care încerca să-l lovească. Ea nu avu suficientă putere pentru a se lupta şi după puţin timp renunţă, rămânând agăţată de el. Părea atât de sănătos şi de puternic. Văzuse astăzi

oameni bolnavi, oameni care nu-și permiteau să meargă la doctor. Începu să plângă în brațele lui și el se lăsă pe spate, sprijinindu-se de trunchiul unui copac.

— Eu îmi fac probleme ce note voi lua la test, în timp ce ei nu au ce mânca, spuse ea

printre lacrimi.

El îi desfăcu părul și îl lăsă să cadă liber pe umeri.

— Nu e vina ta.

— Dar tatăl meu...

Își apropie buzele de ale ei pentru a o face să tacă și spre surprinderea amândurora fu ca explozia unei bombe.

Amanda își deschise gura sub gura lui și se lipi cu putere de el. Niciunul nu mai realiză că mâinile lui Hank căutau sânul Amandei și când îl găsiră corpul ei se topi în brațele lui.

— Amanda, șopti el, cu buzele lipite de ale ei, trebuie să ne oprim sau

nu voi mai fi în stare s-o fac mai târziu.

— Te rog, nu te opri, spuse ea disperată. N-aș mai putea suporta ca încă un bărbat să mă respingă. Fă dragoste cu mine! Fă-mă să mă simt întreagă și curată.

Fă-mă să mă simt că valorez mai mult decât

niște note la un test.

Hank voi să spună „nu”. Era obosită și supărată și s-ar fi putut să regrete a doua zi.

— Te rog, Hank, șopti ea. Te rog.

Odată, el se gândise că dacă Amanda i-ar spune „te rog” ar face orice i-ar cere.

Ghicise corect. Nu-i putea refuza nimic și orice urmă de rațiune dispăru.

Se ridică cu ea în brațe și se îndreptă spre helești eu.

— Ce spui de o baie, iubito?

Intră cu ea în apă, cu tot cu haine, pantofi și

tot ce mai aveau pe ei.

Contactul cu apa rece o trezi pe Amanda.

— Doctore Montgomery, în legătură cu ce am spus mai înainte... începu ea nervoasă. El o sărută.

— Te poţi lupta cu mine sau mă poţi ajuta, dar rezultatul va fi

același. În seara asta când vei pleca de aici nu vei mai fi aceeași persoană.

Apa îi venea Amandei până la mijloc. Îl privi în ochi și știu că el îi spune adevărul. Se întrebă dacă l-a dorit din prima clipă când l-a văzut. În seara asta va face ce va

dori. În seara asta nu va urma ce scrie într-un program și nu va aștepta să-i spună altcineva ce trebuie să facă.

— Da, spuse ea și începu să-și descheie rochia.

Hank îi dădu mâinile la o parte și începu să-i descheie îndemânatic

nasturii rochiei.

Când termină i-o dădu jos de pe umeri. Ochii ei îl priveau cu atâta intensitate încât păreau că-l străpung ca un cuţit.

— N-am dorit nimic în viaţa mea atât de mult cum te doresc pe tine acum, Amanda,

spuse și o trase spre el.

Amanda era prea uimită ca să poată gândi. Viața ei fusese atât de lipsită de afecțiune încât ea-i răspunse cu toată pasiunea pe care o ținuse înăbușită atâția ani. El reprezenta flirturile pe care nu le

trăise, dansurile, contactul cu oamenii, fiecare roman de dragoste citit. El reprezenta fiecare prăjitură, fiecare pahar cu șampanie, fiecare ținere de mână.

— Da, da, fu tot ce putu ea să spună cu capul răsturnat pe spate

și cu mâinile afundate în părul lui des.

Hank îi cuprinse sfârcul cu gura și-l trase cu putere. Genunchii ei se înmuiară și el o susținu în brațe, cu mâna înfiptă în fundul ei rotund și tare. Apoi o ridică și rochia ei sfâșiată căzu în apă.

Amanda rămase doar cu ciorapii negri de mătase ce erau susţinuţi de jartiere din dantelă neagră.

Hank îi petrecu picioarele în jurul mijlocului lui, în timp ce mâinile îi cuprinseră ambele fese și gura rămase pe sâni,

plimbându-se repede cu mișcări circulare în jurul sfârcului întărit. O scoase din apă și o culcă cu spatele pe iarbă. Își plimbă limba pe abdomenul suplu, mușcând cu dinții părțile mai moi din jurul buricului.

— Hai să vedem ce

gust ai peste tot, spuse el și-și afundă limba în locul ei cel mai intim.

Amanda deschise larg ochii. Îl apucă cu mâinile de păr și încercă să-l îndepărteze, dar atunci limba lui începu să se miște, iar buzele să sugă. Mâinile lui începură din nou să-i

mângiie sânii, degetul mare frecându-i sfârcurile întărite și sensibile.

Exact când credea că va muri, gura lui începu să coboare pe partea interioara a coapselor, făcând-o să se simtă din ce în ce mai fierbinte. Ea gemu în timp ce el

continua să-i mângâie picioarele peste mătasea ciorapilor. Mătase și piele. Când ajunse cu mâinile la glezne se opri și se depărta de ea.

Amanda deschise ochii disperată. Asta fusese tot?

— E doar o pauză, iubito, spuse el răgușit,

citindu-i parcă gândurile. Începu să-și scoată hainele și Amanda își întoarse privirea.

— Nu, nu vei face asta, spuse el și se aplecă spre ea, lăsându-și corpul între picioarele ei desfăcute. Ea simți mirosul ei pe fața lui și

în loc să-i fie silă i se păru și mai intim. Nu-ți întoarce privirea de la mine, spuse el. Mă vei privi exact cum și eu te privesc.

Mă vei săruta acolo unde te sărut și eu.

Amanda deschise gura pentru a se opune, dar el îi introduse limba

în gură, o plimbă pe marginea dinților și-i trase limba în gura lui. Amanda își dădu seama că nu avea să spună „nu” indiferent ce i-ar fi cerut ei să facă.

El se dezbrăcă repede și dacă Amanda crezuse înainte că va muri, acum, simțindu-i pielea

goală lipită de a ei, crezu că înnebunește. Ea îi sărută buzele, bărbia, gâtul, spațiul dulce cuprins în scobitura claviculei; apoi își adânci fața în părul de pe piept și își frecă obrazul de el simțindu-l inima bătând nebunește. Brațele lui puternice îi

strângeau capul, împingându-l mai jos.

Când el se ridică, gura ei se lipi de abdomenul lui suplu și musculos. Simți cum bărbăția lui îi mângâie gâtul, atât de fină, atât de puternică. Și apoi o simți în dreptul gurii.

— Nu, spuse ea și-și

feri capul.

— Nu cred în jumătăți de măsură, spuse el răgușit. Gustă-mă, Amanda.

Ea îi apucă organul întărit în mâini și-l supse cu putere. Era tare și neted, ca marmura încinsă și ea-l supse cu putere, încă și încă.

Gemu când el se îndepărtă, dar îl simţi la fel de înnebunit pe cât era şi ea.

Când el o pătrunse o găsi udă, şi pregătită să-l primească. El intră încet, ca mâna într-o mănuşă. Amanda se arcui spre el, dar el o calmă şi se trase puţin în

afară.

Nu îndrăznea să se mişte prea mult pentru că simţea că e gata să explodeze.

Amanda descoperi curând ritmul mişcărilor şi începu să se unduiască încet, în timp ce el se sprijinea în mâini deasupra ei, cu

ochii închiși și cu o expresie de fericire dureroasă întipărită pe fața-i frumoasă. Amanda era exact ca un copil ce descoperea o jucărie nouă și minunată, alunecând înainte și înapoi, afară și înăuntru.

Apoi corpul ei începu să se strângă și degetele

i se înfipseră adânc în spatele lui, în timp ce-l trăgea tot mai adânc în ea. Îl voia cât mai aproape. Voia să-i simtă pielea fierbinte și bronzată lipită de a ei. Își ridică picioarele și le arcui în jurul spatelui lui, trăgându-l tot mai adânc în interiorul ei.

Orice rezervă dispăru și el deveni sălbatic: un animal sălbatic, violent, fără judecată care se adâncea în ea, ținând-o atât de strâns de parcă întreaga lui existență depindea de ea. Numai ea îi putea dărui ceea ce avea nevoie.

Terminară amândoi

într-o explozie de fulgere care îi făcu să se cutremure şi se încleştară unul de celălalt atât de strâns de parcă ceva i-ar fi putut despărţi. Erau unul singur.

Amandei îi trebui mult timp până să-şi revină. Îl ţinea strâns cu

brațele, cu picioarele, cu mușchii interiori pe care abia îi descoperise în noaptea asta. Își îngropa fața în gâtul lui, atingându-l cât putea de mult.

Hank o ținea la fel de strâns. Nu mai trăise niciodată o astfel de experiență. Nici o

femeie nu-i produsese o asemenea erecţie, de parcă întreg corpul se concentrase în organul lui bărbătesc. Când ea începu să slăbească strânsoarea, el nu se putu îndura să-i dea drumul. Îi întinse picioarele de-a lungul picioarelor lui şi, făcând

tot ce putea ca să nu părăsească corpul, se răsuci pe spate trăgând-o după el. Îi simți corpul fierbinte peste el. O voia în întregime, fiecare fir de păr, fiecare por. Se gândi că poate adormise.

Era atât de liniștită ca o femeie care fusese

satisfăcută. Îi acoperea atât de perfect fiecare părticică din corp, de parcă fuseseră tăiați amândoi din aceeași bucată și doar din întâmplare separați. Dar acum se întâlniseră din nou.

Îi mângiie părul de la tâmplă și stătu cât de

liniștit putu pentru a o lăsa să doarmă.

Dacă cineva merita odihnă, ea era aceea. De când o văzuse prima oară voise să-i deschidă ochii asupra vieții din jurul ei, dar astăzi, când ea făcu acest lucru, el ar fi dorit s-o scoată din casa aceea plină de

suferință. Fusese atât de îngrozită de câtă sărăcie văzuse! Și el văzuse că se învinovățea pentru asta. De ce oare credea că toate relele din lume sunt din vina ei? De ce credea că era responsabilitatea ei să-i dea lui Driscoll ceea ce dorea? Sau lui Caulden?

Oare făcea vreodată ceea ce voia ea?

O trase mai aproape și o simți cuibărindu-se la pieptul lui ca un copil mic...copilul lui, scumpul, iubitul lui copil.

Amanda se ridică și-l privi.

— Cred că voi

adormi.

El îi trase capul din nou pe umăr.

— Dormi cât vrei.

Dar Amanda reîncepea să devină Amanda, nu o mașină oarbă de pasiune. Începea de asemenea să-și amintească câte ceva din ceea ce făcuse.

— Doctore Montgomery, eu...

— Hank, spuse el și-i trase capul jos. Nu voia ca acest moment să se sfârșească.

Nu voia să se mai despartă vreodată de ea. Ăsta era locul lui, de unde nu voia să mai plece.

— Cred că ar trebui să mă duc acasă, spuse ea încet.

— Nu încă, răspunse el și-și puse un picior peste ea, dar în acel moment toată intimitatea lor dispăru.

Amanda știa că trebuie să plece de lângă el. Trebuia să se ducă

undeva și să se gândească la ceea ce se întâmplase în noaptea asta. Și începea să se simtă jenată de unde se afla și de ceea ce făcuse.

Se depărta de el și se întoarse cu spatele pentru a-și acoperi sânii goi.

— Cred c-ar trebui să

mă îmbrac.

Vraja se rupse pentru Hank. Era din nou domnișoara Caulden. Dacă ea voia să se poarte formal, putea și el s-o facă la fel de bine.

— Ultima dată când ți-am văzut hainele erau pe cale să se scufunde.

Amanda se simțea ca

un beţiv, a doua zi dimineaţa. Acum trebuia să plătească pentru ceea ce făcuse. Va trebui oare să intre în casa tatălui ei goală puşcă? îi luă cămaşa din iarbă şi şi-o trase peste cap.

— Acum ce-o să mă fac? spuse ea mai mult

pentru sine.

Hank se ridică încercând fără succes să-și stăpânească furia. Singura ei grijă era cum va ascunde ceea ce făcuse față de Driscoll. Mersese prea departe cu simpatia pentru o altă persoană. Va veni o vreme când Amanda va

trebui să înceapă să gândească pentru ea, o vreme când va trebui să spună: „Asta e ceea ce vreau”.

— Te duc acasă, spuse el categoric. Ne vom strecura la fel ca în noaptea când ne-am întors de la dans.

Nici un cuvânt, se

gândi Amanda, nici un „Rămâi cu mine”. Nici un cuvânt de dragoste.

Nimic despre „Vreau să-mi petrec restul vieții cu tine”. A fost doar o împerechere ca între două animale și acum trebuia să se ducă acasă. O merita, nu-i așa? Venise după el, îl

căutase, se suise cu el în mașină, îi ceruse să facă dragoste cu ea. Cum spuneau bătrânii?

Ferește-te de ceea ce singur ceri, pentru că s-ar putea să primești. Ei bine, ea primise ceea ce ceruse și acum nu avea decât să plătească pentru asta.

Se ridică.

— Ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai duce acasă, spuse ea rece. Era gata să izbucnească în lacrimi. Acum el se va duce la Reva sau poate la italianca aia drăguță la care îl văzuse uitându-se azi? Nu putea suporta

să-l privească în ochi. Se gândi că nu era cu nimic mai bună decât femeile de la marginea orașului. Voi găsi o cale să intru în casă, spuse ea în cele din urmă.

El o duse acasă fără ca vreunul din ei să spună un cuvânt, fiecare preocupat cu propriile-i

gânduri, amândoi furioși și răniți în sentimentele lor.

Amanda stătu pe locul din față purtând doar cămașa lui și ciorapii negri care-i veneau până la genunchi.

— Oprește aici, spuse ea arătând capătul aleii

principale ce ducea la fermă. Voi merge pe jos.

El se înfurie crezând că ea vrea să scape mai repede de el. Oare se va arunca plângând în brațele reci ale logodnicului ei?

— Nu te va ierta pentru asta, știi, nu se putu abține să-i spună.

— Nu, cred, că nu. Ea nu știa exact la cine se referise el, dar oricum, părea să conteze prea puțin, pentru că se îndoia că cineva ar putea-o ierta. Se dădu jos din mașină și el nu se deranja să o ajute, nici nu-i spuse nimic când plecă, lăsând-o singură

în întuneric.

Amanda merse încet de-a lungul aleii principale și când ajunse în dreptul casei văzu o lumină în living. Privind pe fereastră o văzu pe mama ei citind. Amanda își lipi capul de fereastră.

— Pssst! spuse ea.

Grace Caulden își ridică privirea și o văzu pe fiica ei. Veni repede la fereastră.

— Amanda, te simți bine? Arăți de parcă ai fi avut un accident.

— Mai rău, spuse Amanda. Mamă, poți să-mi aduci niște haine? Se pare că eu, le-am

pierdut pe ale mele.

— Cu multă plăcere, draga mea, spuse Grace și părăsi camera.

Peste câteva clipe apăru afară ducând o rochie pe braţ.

— Dragonul ăla, doamna Gunston, îţi supraveghează camera. A trebuit să mă furişez.

— E un monstru, nu-i așa? spuse Amanda, rămânând în întuneric pentru ca mama ei să nu-i vadă gradul de goliciune în care se afla.

— Vrei să-mi spui de ce ai venit acasă îmbrăcată într-o cămașă bărbătească? Nu cumva este cămașa doctorului

Montgomery, nu-i așa?

Amanda nu știu ce să-i răspundă. Tot ce voia era să se ducă în camera ei și să fie lăsată în pace.

Grace o privi un timp, apoi zâmbi.

— Oricând vei vrea să-mi povestești voi fi gata să te ascult.

Amanda dădu din cap. Îi era teamă că va izbucni plâns dacă va începe să povestească.

Intrară împreună în casă. Taylor stătea în capul scărilor de parcă o aştepta.

Părea foarte înalt, iar faţa îi era întunecată.

— E foarte târziu,

Amanda, spuse el.

— Sunt foarte obosită, răspunse ea.

— Să vii să stăm de vorbă în bibliotecă. A sosit astăzi o notă de plată exorbitantă pentru niște sandvișuri. Trebuie să te explici. Și de asemenea să explici de ce părul îți este

desfăcut.

Amanda nu mai putu să suporte.

— Sunt prea obosită să merg în bibliotecă, iar nota de plată pentru sandvișuri poate fi trecută în contul anilor când m-am lipsit de ce mănâncă oamenii normali. Acum te rog să

mă scuzi, mă duc la culcare.

Amanda era prea obosită ca să se gândească cât de revoluționar sunaseră cuvintele ei.

Lăsă în spatele ei un Taylor împietrit și o mamă care zâmbea larg. Odată ajunsă în camera

ei își scoase rochia de pe ea și se băgă în pat, neobosindu-se să-și mai pună cămașa de noapte.

Doamna Gunston ciocăni ca de obicei la ușa Amandei, după care intră. Camera era complet răvășită: hainele aruncate pe jos, ciorapii aruncați într-un colț

îndepărtat, jartierele trântite pe speteaza scaunului. Aşternutul atârna pe jumătate jos, iar în mijlocul patului dormea pe burtă o Amanda goală, cu un picior atârnând pe margine.

Pentru o clipă, doamna Gunston fu prea

șocată ca să poată vorbi.

— Scoală-te de acolo! strigă ea în cele din urmă. Cum îndrăznești să-ți arunci hainele peste tot? Cum îndrăznești...

— Pleacă de aici! spuse Amanda furioasă, răsucindu-se și ținând cearșaful peste piept.

Hai, pleacă de aici și spune-i Marthei să-mi aducă o cafea. O cafea tare.

Doamna Gunston se supuse.

Amanda se ridică și-și duse mâna la cap. O durea, iar vocea stridentă a femeii îi accentuase durerea. Își

ridică privirea și-l văzu pe Taylor stând în ușă. Acum vine în dormitorul meu, se gândi ea. Acum, când ea îl implorase s-o bage în seamă, acum, când un alt bărbat a...a atins-o.

— Nu-mi place asta, spuse Taylor. Doamnele nu strigă.

Amanda zări o urmă de interes în ochii lui când o văzu stând întinsă în pat, acoperită numai cu un cearceaf. Și acest interes al lui îi făcu rău.

— Trebuie să mă îmbrac ca să merg la serviciu. Vrei te rog să închizi ușa?

Taylor făcu un pas în cameră.

— Amanda, nu te pot lăsa să mergi în locul acela. Șoferul a spus că era plin de oameni nespălați.

— Numele șoferului e James și, da, sunt oameni nespălați, dar asta e din cauză că n-au

bani... nici mâncare, nici un loc unde să doarmă.

— Amanda, spuse Taylor ferm, îți interzic să te duci. Noaptea trecută arătai la fel de scandalos ca una din lucrătoarele de pe câmp, iar în dimineața asta... Se întrerupse și o privi.

— Și în dimineața

asta ce? în dimineața asta nu arăt ca eleva ta? Oh, Taylor, te rog pleacă înainte să ne certăm.

Trebuie să mă îmbrac și te rog nu-mi mai spune că-mi interzici să mă duc acolo pentru că voi fi nevoită să te contrazic. Așteaptă până ce se va recolta hameiul

și toată lumea va pleca și atunci vom sta de vorbă, dar te rog, nu mă face să spun ceva ce voi regreta mai târziu.

Taylor păru că nu mai știe ce să zică, așa că se retrase și închise ușa în urma lui.

Amanda se sprijini de tăblia patului. Se simțea

de parcă o altă persoană era în interiorul corpului ei. Strigase la doamna Gunston, care o înspăimânta întotdeauna, și-i spusese lui Taylor că nu va face ceea ce el îi ceruse. Se duse la birou și găsi un program nou, făcut de Taylor. În momentul de

față trebuia să se afle jos, îmbrăcată în rochia de mătase cu dungi albe și roz care o făcea să arate de parcă ar fi avut opt ani și să mănânce două ouă moi și o felie de pâine prăjită.

Aruncă programul pe birou. Părea atât de frivol să stea aici și să

învețe, în timp ce atât de mulți oameni aveau nevoie de ajutor. Frivol, se gândi ea, un cuvânt pe care-l folosise atât de des la adresa lui Hank.

— Hank, spuse ea cu glas tare, încercând să vadă cum sună. Nu părea să i se potrivească. Era prea nou, prea

modern, prea lipsit de romantism. Ce nume era trecut pe cărţile sale? Luă una din cărţi de pe raftul de lângă pat şi o deschise la prima pagină?

Doctorul Henry Raine Montgomery.

— Raine, şopti ea. Sună ca un cavaler din

trecut, un bărbat puternic, viril, oare se luptă pentru drepturile oamenilor simpli, Raine, se gândi ea, sir Raine. Ba chiar mai bine lord Raine.

Se dădu jos din pat căscând și întinzându-se și se îmbrăcă cu un costum albastru.

Era prea întunecat, prea sobru pentru gustul ei și se gândi că astăzi se va opri pe la croitor și va alege câteva haine noi, ceva ce i-ar plăcea lui Raine, pardon, lui Hank.

Se duse la baie, la o oră nepotrivită dacă ținea cont de program, apoi bătu la ușa camerei,

unde mama ei își petrecea cea mai mare parte a timpului și o invită la micul dejun.

— Tata mănâncă pe la ora asta. Poate că mâncăm cu toții împreună, numai noi trei.

— Așa cum făceam pe vremuri, înainte ca...

Grace se opri. Nu trebuia să adauge, „înainte de venirea lui Taylor”.

Fu o masă plăcută, dar Amanda nu vorbi prea mult, în timp ce părinţii ei păreau că au nevoie de ore, ca să termine tot ce aveau să-şi spună. Amanda se

concentră asupra nopții trecute. Poate că-l judecase greșit, poate că Raine, adică Hank, o voia cu adevărat. Poate că nu fusese ca orice altă femeie pentru el.

Cu gândurile ocupate le spuse la revedere părinților ei, fără să-și dea seama cât de mult se

schimbase. Taylor o aștepta lângă mașină și ea se înarma cu putere pentru a-i răspunde cu argumentele potrivite.

— Aș vrea să te rog să nu te duci, spuse el blând.

— E nevoie de mine acolo, răspunse ea.

— E nevoie de tine și

aici.

— Aici nimeni nici măcar nu știe că trăiesc. Stau toată ziua în camera mea, printre cărți și hârtii. De-abia mi-am văzut propriii părinți în toți anii ăștia. Te rog, nu-mi îngreuna și mai mult situația, Taylor. Vreau să simt că

sunt folositoare cuiva.

Taylor își puse mâinile pe brațele ei.

— Îmi ești folositoare mie, spuse el și Amanda simți disperarea din vocea lui.

Fu aproape gata să-i spună că rămâne cu el, dar imaginea copiilor înfometați o opri.

Dacă exista un mod de a-i ajuta, o va face.

— Numai până ce hameiul este strâns, spuse ea. Vreau să ajut să se desfășoare totul în liniște cu sindicaliștii.

— Sindicaliștii! spuse el, luându-și mâinile de pe ea. Din ochi îi dispăruse privirea aceea

rugătoare. Nu știi despre ce vorbești. Oamenii ăștia vor să-ți ia mâncarea de la gură. Vor...

— Așa că o faci tu înaintea lor, nu-i așa? Le iei tu mâncarea, înainte ca ei s-o poată face. Oh, Taylor, vino cu mine. Vino să-i vezi pe

oamenii aceia. Nu sunt niște hoți. Sunt doar...

El se dădu un pas înapoi.

— Uiți că am condus recoltarea timp de opt ani împreună cu tatăl tău. I-am văzut. Sunt murdari...

— La revedere, Taylor, spuse ea și se

îndepărtă de el.

Pe drumul spre oraș mintea ei se chinui cu o mie de gânduri contradictorii. Atât de multe lucruri i se întâmplaseră în ultimele săptămâni. Înainte de venirea doctorului Montgomery era mulțumită și fericită, iar

acum totul în mintea ei era confuz. Nu mai știa dacă Taylor era profesorul ei, bărbatul pe care-l iubea sau dușmanul ei. Și doctorul Montgomery? Iubit? Prieten? Profesor? Dușman?

La Cartierul general al sindicaliștilor era un

haos total. Joe îi spuse că totul era din cauza ei, pentru că lucrătorii auziseră că se distribuie mâncare pe gratis. Nu avea încredere în Amanda pentru că era o Caulden și făcea tot ce putea ca să-i arate acest lucru.

Amanda urcă spre

camera unde stătuse ieri cu doctorul Montgomery. În ciuda faptului că-și spunea, că faptele petrecute ieri nu însemnau nimic, inima îi bătea cu putere când ajunse la ușă.

Deschise ușa. Bărbatul care făcuse dragoste cu ea noaptea

trecută o ținea în brațe pe Reva Eiler și o săruta. Întreaga lume se prăbuși pentru Amanda. Avusese dreptate în ceea ce-l privea. Ea nu era nimic altceva decât o nouă experiență pentru el, nimic mai mult. El voise să vadă dacă va reuși s-o facă să lupte pentru

drepturile ei, exact așa cum făcea cu lucrătorii.

Se gândi cu dor la Taylor.

Când hameiul va fi recoltat va fi fericită să se întoarcă la programele lui și la viața obișnuită pe care o dusese.

— Bună dimineața,

spuse ea veselă și se așează la birou. Îi auzi pe doctorul Montgomery și pe Reva despărțindu-se, dar nu privi spre ei.

— Bună dimineața, Amanda, spuse Hank încet.

Ea nu-l privi.

— Doctore Montgomery, spuse ea

politicos, începem să lăsăm oamenii să intre? Sau poate dorești să păstrezi camera asta pentru întâlnirile tale personale? Eu pot să merg jos în hol. Da, cred că asta voi face.

— Amanda, dă-mi voie să-ți explic.

Ea îl privi și când

ochii lor se întâlniră își aminti fiecare mângâiere din noaptea trecută, fiecare șoaptă pe care el i-o spusese. Simți că se înroșește și întoarse capul.

— Ce să-mi explici, doctore Montgomery? I se păru că-l aude gemând. Fără îndoială,

era supărat că fusese prins de una din iubitele lui, cu cealaltă. Să-mi explici noile traduceri? Să-mi explici cum să le spun oamenilor că ăsta este un sindicat și nu o bucătărie?

Voi face tot ce-mi va sta în putință.

— Vreau să-ți explic

despre Reva. Ea...

— S-a aruncat în braţele tale? Ochii Amandei trimiteau fiăcări. Bietul de tine! Se pare că asta ţi se întâmpla foarte des.

— Amanda, te rog, eu...

Ea apucă un *coup-papier* de pe masă.

— Dacă mai faci un pas spre mine, voi folosi asta.

Ochii lui erau plini de furie. Calm, veni până la ea și o apucă de încheietura mâinii.

O strânse până ce cuțitul căzu pe masă.

— Fă ce vrei, spuse el. Hai să ne apucăm de

treabă.

Oamenii aşteaptă.

Amanda era fericită de zgomotul din jur şi de mulţimea de oameni adunată. O ajutau să uite ce se întâmplase noaptea trecută. Reva continua să o privească cu un aer triumfător şi de câteva ori îl surprinse

pe doctorul Montgomery uitându-se la ea, dar își întoarse repede capul.

La ora unu, Hank o luă de mână și-i spuse:

— Mergem la masă.

— Nu, mulțumesc, răspunse Amanda. Nu mi-e foame.

— Ziua când ție nu-ți

va fi foame va fi ziua sfârșitului lumii. Vino cu mine sau fac o scenă atât de urâtă încât nu vei mai putea să-ți ții capul sus în oraș.

— Nu sunt convinsă că-mi pasă, dacă asta mă face să nu fiu singură cu tine. Sau poate că le invităm și pe celelalte

prietene ale tale? Haremul tău, ca să fiu mai exactă.

— Te duc pe sus, o amenință el.

Amanda se ridică și merse cu el, dar nu-i dădu voie să o atingă. Se opri în dreptul mașinii.

— Nu mă urc în acel obiect cu tine, spuse ea.

Indiferent ce-mi vei face.

Hank aproape zâmbi.

— Bine, atunci să încercăm la restaurant.

El nu mai spuse nimic până când nu se aşezară. Hank comandă specialitatea casei pentru amândoi.

— Mulţumesc, spuse

ea răutăcioasă. Sunt obișnuită să-mi aleagă alții ceea ce mănânc.

— Ce te supără de fapt? Noaptea trecută? Sau ce s-a întâmplat azi dimineață? Dacă e noaptea trecută, eu...

— Aș prefera să uit noaptea trecută, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Eu n-o voi uita cât voi mai avea de trăit, spuse el încet și încercă să-i apuce mâna, dar tocmai atunci chelneriţa sosi cu mâncarea.

Spre surprinderea amândurora Amanda izbucni în lacrimi.

Chelneriţa văzu și-i aruncă lui Hank o

privire încruntată pentru că o făcuse să plângă.

Jenat, Hank luă tava din mâna chelneriței, așează farfuriile și paharele pe ea apoi o apucă de braț pe Amanda și o trase spre capătul restaurantului.

Cei de la bucătărie îi

priviră surprinși, iar Amanda încercă fără succes să se stăpânească. El nu se opri până când nu ieși afară din restaurant și merse la câțâva metri distanță de ușa din spate, la umbra unui stejar bătrân. Aproape o forță să se așeze.

— Bine, vorbește, spuse el, punând tava jos și așezându-se în fața ei.

— Doctore Montgomery, eu...

— Nu mă mai înnebuni cu numele ăsta, Amanda. După ce s-a întâmplat noaptea trecută am depășit etapa formală.

Vreau să-mi spui de ce ai venit să-ți cauți de lucru la mine, de ce ai vrut să fac dragoste cu tine și de ce plângi acum?

Deși n-o spusese, el știa că o parte din el ar fi dorit, ca ea să-i spună, că a venit pentru că s-a îndrăgostit de el. Nu era

sigur ce va face dacă ea îi spunea asta, dar după noaptea trecută, era aproape gata să-i ceară să se căsătorească cu el. Să petreacă fiecare noapte în extazul pe care-l trăise noaptea trecută...

— Am fost grosolană cu Taylor azi dimineaţă,

spuse ea și Hank simți că toate speranțele i se prăbușesc. Și cu doamna Gunston,

— Ce îngrozitor! spuse el sarcastic. Sperase că gelozia era ceea ce o înfuriase pe Amanda de dimineață. Reva se aruncase asupra lui și el dorise să vadă,

dacă buzele altei femei îl fac să-şi piardă minţile aşa cum făcuseră buzele Amandei noaptea trecută. Dar nu fusese la fel. Deci, continuă Hank, eşti furioasă pe mine şi plângi pentru că ai fost grosolană cu Taylor azi dimineaţă? Dar cu noi cum rămâne?

se gândi el. Cum rămâne cu noaptea trecută?

Amanda încercă să-și redobândească controlul. Hank îi întinse o farfurie cu mâncare și ea începu să mănânce, începea deja să asocieze mâncarea cu bărbatul ăsta.

— Am venit să lucrez

pentru tine pentru că mi-am dat seama că ai avut dreptate într-o anume privință.

Hank o privi plin de speranță.

— Eu nu prea știu mare lucru în privința vieții.

— Oh, spuse el categoric.

— Adică, cunosc unele aspecte ale vieții, dar nu știu nimic despre întâlnirile dintre fete și băieți și... păi, doctore Montgomery, se pare că nu știu nimic despre dragoste.

— Te-ai descurcat bine noaptea trecută, spuse el încet privind-o

cu ochii aprinși.

Ea își feri privirea.

— Într-un fel a fost drăguț din partea ta că m-ai învățat ce să fac. Știu că am fost nemulțumită pentru că nu te voiam ca profesor, dar când Taylor a venit pentru prima oară în casa noastră, am fost

nemulțumită și de el, pentru că mi-a făcut un program.

Îi zâmbi ușor.

— Nu-mi imaginam să fie nemulțumit cineva de ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută, spuse Hank.

— Te rog, nu fii grosolan cu mine,

doctore Montgomery. Tu ai fost cel care ai vrut să-mi fii professor.

— Și atunci care-i problema? întrebă el furios. Ai venit să vezi cum trăiește cealaltă jumătate a societății, nu-i așa? Așa că acum întoarce-te la logodnicul-profesor,

simțindu-te bine că ai avut o mică evadare. Asta e?

Ochii Amandei se umplură din nou cu lacrimi. Lăsă jos farfuria.

— Oh, la naiba, spuse Hank și-i întinse batista lui. E-n regulă, spuse el blând. Spune-mi ce te supără.

— Totul! spuse Amanda din adâncul inimii. Mă simt atât de nemulţumită, atât de neliniştită. Înainte de venirea ta eram atât de fericită! învăţam toată ziua, petreceam seri minunate de poezie cu Taylor, dar acum... Se opri şi-şi suflă nasul.

Acum capul îmi bubuie de muzică zgomotoasă și nu mai vreau să-mi petrec tot timpul stând în casă. Vreau să-mi folosesc cunoștințele dobândite. Și pun la îndoială tot ce spune Taylor și ce spune tatăl meu. Și mai e și sărăcia oamenilor ăstora! Mă

simt ca o prinţesă care a trăit până acum izolată într-un turn.

Hank n-avea de gând să-i ţină o lecţie, n-avea nici măcar de gând să-i spună că trăise izolată.

— Aşa că ai venit să lucrezi cu mine pentru a vedea mai mult din lumea de afară?

Noaptea trecută a făcut și ea parte din tratamentul tău, pentru a-ți vindeca neliniștile?

— Nu știu ce a însemnat noaptea trecută, răspunse ea sinceră. A făcut numai să-mi sporească confuzia. Am impresia că nu mai știu cine sunt

și ce vreau. Și Taylor se poartă atât de diferit. O clipă mă tratează ca pe o fetiță... îmi vorbește ca unui copil... și apoi îmi promite sărutări, dacă îmi fac bine lecțiile.

— Ce face? întrebă Hank împietrit.

Amanda nu-i răspunse direct.

— Cred că Taylor e la fel de derutat ca și mine. Nu cred că știe exact dacă sunt o școlăriță sau o femeie. E de atâta timp împreună cu mine încât nu cred că-și mai amintește cum trebuie să se poarte cu o femeie.

Hank nu-i spuse că asta era ceva ce nu se

uita. Încercă să-i privească problemele de la o anumită distantă, de parcă era una din studentele lui şi nu o femeie a cărei gură... O studentă! îşi spuse el. Gândeşte-te ca la o studentă.

— Ce-ţi place mai mult să fii, Amanda?

întrebă el cu vocea unui profesor. O femeie sau o școlăriță?

Ea își luă din nou farfuria cu mâncare.

— M-am simțit atrasă de tine, doctore Montgomery, nu pot nega acest lucru.

Hank își încleșta dinții pentru a se abține

de a spune ceva.

— Dar nu cred c-aș fi fost atrasă, dacă știam cum să-l fac pe Taylor să se gândească la mine ca la o femeie. Îl privi și văzu că supărarea din ochii lui dispăruse și asta o făcu să se relaxeze, e mult adevăr în ceea ce mi-ai spus.

Sunt un fel de prizonier în propria mea casă, dar asta e din cauză că n-am știut ce să fac ca să mă eliberez. Abia când am hotărât să-mi întrerup studiile și să vin să lucrez pentru tine, am putut să mă rup de temnița în care fusesem închisă. Și azi dimineață

Taylor...

— Ce-a făcut Taylor? întrebă Hank, încercând să-și păstreze tonul vocii rece.

— Azi dimineață eram... ei bine, dormeam fără cămașă de noapte și ușa era deschisă.

Taylor a intrat și... și

m-a privit cu interes. M-a privit ca pe-o femeie, nu ca pe un copil.

Hank puse jos farfuria. Simţea că nu mai poate înghiţi nimic.

— Ah, reuşi el să spună. Ce însemnase de fapt noaptea trecută pentru ea? Că în sfârşit insensibilul Taylor a

realizat că ea este femeie? Deci, spuse el, a privit o femeie pe jumătate goală și a părut interesat, nu-i așa?

— Reușești întotdeauna să-l faci pe Taylor să pară inuman. Nu înțelegi că mi-a fost profesor de când eram un copil? Bineînțeles, că

se gândește la mine ca la o școlăriță.

De aceea când l-am sărutat a...

— Ce-a făcut?

— A fost scârbit de mine, răspunse ea încet, amintindu-și durerea simțită atunci.

De atunci m-a mai sărutat, dar n-a fost la

fel.

— La fel ca și ce?

— Păi, știi tu, răspunse ea înroșindu-se.

— Poate că ar trebui să-mi spui.

— Ca noaptea trecută, cu ce-am făcut noi... Se pare că eu nu m-am putut stăpâni.

Tu ai mult mai multă experienţă decât Taylor. Vreau să spun, femeile peste tot se îngrămădesc în jurul tău. Reva te sărută, Lily Webster te priveşte de parcă ar voi să facă cu tine ce-am făcut noi doi şi sunt convinsă că mai ai încă multe alte femei la

universitate.

— Sute, spuse el. Mii. Peste tot unde mă duc femeile cad direct în pat cu mine. Nu-şi putuse reţine sarcasmul din voce. Îl făcea să se simtă ca un gigolo, în vreme ce Taylor părea un cetăţean respectabil, pe care oricine şi l-ar fi dorit de

soț. Unde vrei de fapt să ajungi, Amanda?

— Mă întrebam dacă n-ai putea să mă înveți. Vreau să spun, m-ai mai învățat tu, dar eu am fost o elevă proastă. Poate voi fi acum mai receptivă.

— Ce să te învăț? Cum să faci dragoste?

Sprâncenele lui Hank erau atât de ridicate în semn de uimire, încât aproape că se uneau cu părul.

— Nu, nu asta. M-ai învățat noaptea trecută și-ți sunt recunoscătoare. Nu-mi va mai fi frică de noaptea nunții și voi ști

ce să fac.

— Cu plăcere, spuse Hank și se abținu să-i spună că se îndoiește că Taylor știe să facă ceea ce făcuseră ei noaptea trecută.

— Vrei să mă înveți despre acea parte din viață pe care nu o găsești în cărți? Cum ar

fi dansul, filmele și celelalte lucruri pe care femeile și bărbații le fac împreună? Poate dacă nu mă voi mai comporta ca o școlăriță, Taylor va înceta să mă trateze ca atare.

Taylor, se gândi Hank. Începea să-l urască pe bărbatul ăsta.

Deci, ea se gândea la noaptea trecută ca la preludiul nopţii ei de nuntă cu Taylor. Deci ce mai aştepta Hank să audă din gura ei? Că după noaptea trecută nu mai suporta să trăiască fără el? Voia ca să devină o a doua Blythe Woodley? Cu Blythe

dorise să se culce și apoi ea să se întoarcă la celălalt bărbat. Acum Amanda făcea exact acest lucru și el nu înțelegea de ce asta îl înfuria atât de tare.

— Filme, ha? Altceva nu mai dorești? întrebă el în cele din urmă. Alte lecții de sex?

Ea roși și-și feri privirea.

— Sunt convinsă că am cuprins totul aseară.

— Ești ca un iceberg, spuse el de parcă discutau despre vreme. Mai sunt multe alte poziții, de exemplu tu să stai deasupra, sau în picioare, sau stând jos,

sau...

— În picioare? întrebă ea curioasă. Cum adică? Vreau să spun, mă întreb cum e posibil, fizic, cum...?

— Eu stau în picioare, tu îți petreci picioarele în jurul mijlocului meu și eu te susțin așa cu mâinile...

își făcu mâinile ca niște cupe de parcă i-ar fi susținut fesele în ele. Și eu te pun pe „prietenul” meu.

— Prie... ce? râse Amanda, apoi se opri brusc. Cred că noaptea trecută a fost destul pentru capitolul ăsta. Voi aștepta până la

căsătoria mea cu Taylor. Deși nu și-l putea imagina pe Taylor așezând-o pe... Doctore Montgomery, spuse ea încet, crezi că aș putea avea un copil după ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Hank sorbi din ceaiul cu gheață.

— Sper că nu, spuse el sincer.

— Dar ceea ce am făcut credeam că a însemnat procreere. Sunt puțin îngrijorată din cauza asta.

— Amanda, spuse el exasperat. Îi vorbea de parcă el era o altă femeie. Nu mă pricep

prea mult la lucrurile astea. M-am culcat cu multe... Vreau să spun, cu câteva femei și nu cred că vreuna din ele are un copil cu mine. De fapt sunt convins că dacă așa ceva s-ar fi întâmplat mi-ar fi spus. Și a face dragoste este pentru procreere, dar

este în același timp și ceva plăcut. Ție nu ți-a plăcut noaptea trecută?

Amanda nu-l putea privi în față. Să-i placă? Aproape că murise de plăcere. În dimineața asta aproape că ar fi fost în stare să-l împuște când îl găsise sărutând-o pe Reva.

— Da, mi-a plăcut, șopti ea. Dar credeam că fiecare... împerechere echivalează cu un copil. Perechile căsătorite...

Se întrerupse pentru că de fapt nu avea nici cea mai mică idee ce fac perechile căsătorite.

— Perechile căsătorite, continuă

Hank calm, fac dragoste frecvent. De exemplu, dacă să spunem, noi doi am fi căsătoriți, aș face dragoste cu tine în fiecare noapte și în fiecare dimineață înainte de a pleca la serviciu. Probabil că aș veni acasă și la prânz. N-ar fi posibil să faci un

copil de fiecare dată.

— Înțeleg, spuse Amanda.

Încercă să păstreze discuția în niște limite, dar simțea că pielea i se încălzește.

La prânz? La lumina zilei? Se întrebă cum arată oare la lumina zilei fără haine pe el?

Cunoștea senzația apropierii de el când era dezbrăcat, dar nu știa cum arată. Oare avea umerii atât de lați pe cât păreau? Avea oare șoldurile..?

Tuși pentru a-și drege vocea. Habar n-aveam, spuse ea. Îți mulțumesc că mi-ai spus.

— Ești binevenită oricând, spuse el amabil. Îți voi arăta, îți voi spune orice vrei să știi.

— Foarte... ăăăă... drăguț din partea ta. Îi zâmbi slab și privi spre farfuriile murdare de pe jos. Nu avea decât să-i spună că vrea un alt fel de prânz și el o va lua în

mașina lui și atunci mâinile lui vor...

— Ești gata să ne întoarcem? întrebă el.

— Da, spuse ea ridicându-se.

Hank îi puse mâna pe braț.

— Vrei să-mi povestești ce s-a întâmplat între tine și

Taylor în ziua când ai pierdut pariul? Ce s-a întâmplat că l-a făcut să te respingă și te-a pedepsit cu probleme de matematică?

— Aș prefera să nu discut despre astă, răspunse ea.

— Poate aș putea să te ajut, să nu se mai

întâmple din nou, dar n-am cum, dacă nu-mi spui ce n-a mers.

Ea nu dorea să-și amintească de acea după-amiază.

— L-am sărutat. Stătea în fața mea, m-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat.

— Pur și simplu.

Ea nu înțelese ce voia el să spună.

— Cum altfel? făcusem pariul acela îngrozitor și m-am gândit că o fac pentru binele fermei, pentru că spuseseși că vei pleca dacă reușeam să-l fac să arate că e capabil de pasiune. Așa că l-am

sărutat. Cum altfel trebuia să fac? Dacă te sărut pe tine, tu...

Se opri. Tu înțelegi ce vreau.

— Eu înțeleg perfect. Te-ai comportat ca o școlăriță și nu-i de mirare că el te-a tratat așa.

— Elevele nu-și

sărută profesorii. Sau poate că studentele tale o fac.

— Niciodată, dar dacă una ar face-o, m-aș comporta exact cum a făcut Taylor cu tine.

— Oh, spuse ea, simțind că toată durerea din ultimele zile era din cauza ei. Nu sunt

convinsă că înțeleg ce vrei să spui.

— Vino, hai să ne întoarcem. Vom petrece câteva minute împreună și-ți voi arăta cum trebuie să seduci un bărbat. Modul cel mai bun în care s-o faci.

Ea ezită.

— Credeam că vrei să

te învăţ cum să fii o femeie modernă.

— Eu mă gândisem la filme sau poate să mă înveţi cum să dansez tango.

— Reva se pricepe la bărbaţi. Pun pariu că dacă Reva l-ar săruta pe Taylor, nu ar pedepsi-o dându-i probleme de

matematică.

Amanda își pipăi degetul pe care purta inelul de logodnă, dar văzu că-l uitase acasă.

Își aminti că Reva îl ajutase pe Taylor să-i aleagă inelul.

— Hai să mergem, doctore Montgomery, spuse ea. Nu mă pricep

la multe lucruri, dar cel puțin sunt o elevă silitoare.

El o privi cum ridică tava cu farfuriile murdare și se îndreptă spre restaurant. Până acum el nu aflase la ce nu se pricepea. Zâmbind, o urmă. Avea de predat o lecție.

Paisprezece

Traversară strada prăfuită în liniște, fără să scoată un cuvânt. Amanda descoperise că nu putea vorbi, gândindu-se la ceea ce avea să urmeze. Nu era decât o lecție, își spunea ea, o lecție pe care i-o va

transmite apoi lui Taylor. La urma urmei, Taylor era cel care o interesa, nu? Taylor era bărbatul pe care-l iubea de ani de zile. Taylor era bărbatul cu care urma să se căsătorească. Avea nevoie să învețe ce trebuie să facă ca să se transforme în ochii lui

dintr-un copil într-o femeie. Și doctorul Montgomery era atât de drăguț s-o învețe acest lucru!

— Intră aici, îi spuse Hank, deschizând ușa camerei de serviciu.

— Aici? întrebă ea.

— E singurul loc mai intim. Haide, am lipsit

deja prea mult.

Ea avu impresia clară că el vrea să se achite de obligație și apoi să fie liber.

Problemele oamenilor de sus erau cu siguranță mult mai importante decât problemele ei.

Îl urmă înăuntru și el închise ușa cu cheia.

Hank întoarse o găleată cu fundul în sus și se așează pe ea.

— În primul rând, dacă el stă în picioare ești dezavantajată, pentru că e mai înalt decât tine. Așteaptă până când e așezat, pentru că atunci ai mai multe șanse. Acum,

trage de fir și închide lumina, iar apoi vino și așează-te pe genunchii mei.

— Dar... începu ea.

— Presupunem că eu sunt Taylor. Te vei descurca mai bine dacă e întuneric.

Amanda, dacă vrei să trăiești după programe

și după ce te vei mărita, atunci nu trebuie să te învăţ ceea ce am de gând. Depinde numai de tine.

Ea stinse lumina și în încăpere se făcu un întuneric deplin, dar mâinile doctorului Montgomery o găsiră și o traseră la el în poală.

— Ce faci, Amanda?! Trebuia să înveți la latină!

— Da, eu... Ah, înțeleg, ești Taylor.

— Mă prefac că sunt, o corectă el. Amanda, dacă aș fi eu, mi-aș pune uite așa brațele în jurul tău, spuse el mângiindu-i spatele, și mâinile mele

ar face asta. Își plimbă mâinile în josul brațelor ei, iar degetele mari îi atinseră sfârcurile. Și te-aș săruta așa. O sărută ușor, prelung, într-un fel care-i aminti de noaptea trecută. Brațele ei îl cuprinseră, limba i se împleti cu a lui. Gemu când îi cuprinse sânii în

mână. Stând jos, spusese el.

Oamenii pot face dragoste și stând jos. Se lipi mai tare de el. Dar el o îndepărtă.

— Dar nu sunt eu. Eu sunt Taylor. Hank se simțea dureros de neconfortabil. Ea reușise deja să-l înnebunească.

Taylor ar sta în felul următor, spuse el, lăsând braţele să-i cadă de-a lungul corpului, fără s-o atingă. O fâşie de lumină pătrundea de afară şi el văzu din nou cât de minunat de frumoasă era. Părea că tristeţea dispăruse din ochii ei.

— Acum ce ai de gând să faci? o întrebă el.

— Nu știu. Cu tine n-ar trebui să fac nimic. Tu pari întotdeauna pregătit. Putea să simtă cât de pregătit era el în momentul de față, chiar în dreptul coapsei ei stângi, inima îi bătea cu

putere, dar el părea atât de rece și de neafectat de sărutul lor... ei, poate nu chiar total neafectat. Cred că l-aș săruta, spuse ea aplecându-se spre buzele lui, dar el se feri.

— Nu, începi prin a fi mai subtilă. Uite, sărută-mă întâi pe gât și

cu mâna asta descheie-mi nasturii de la cămașă. Iar mâna cealaltă mi-o poți pune în păr.

— Oh, spuse ea, înțeleg. Era lecția cea mai ușoară pe care o primise vreodată.

Părul lui era moale și mătăsos, părând că se împletește printre

degetele ei. Nasturii cămășii lui se descheiara cu ușurință și ea își alunecă palma înăuntru pentru a-i simți pielea goală. Așa? întrebă ea.

— Exact, șopti el.

Își puse buzele pe gâtul lui. Fierbinte și netedă, așa era pielea lui. Cu urme de păr din

loc în loc. Atinse firele de păr cu limba. Avea un gust atât de bun!

— Urechea, spuse Hank de-abia putând să se mai audă din cauza bătăilor nebunești ale inimii lui.

Amanda se gândi să încerce și asta. Îi luă lobul urechii în gură și-l

mușcă ușor între dinți. El își luă mâinile de pe șoldurile lui și le puse pe coapsele ei. Ea își plimbă limba pe marginea urechii.

— Mă descurc bine? șopti ea.

— Până aici e foarte bine, reuși el să spună.

Ea începu să facă

lucruri fără să-i mai spună el: îi sărută tâmplele, ochii și apoi coborî pe obraji. Îi descheiase aproape toată cămașa și voia să-și simtă sânii goi lipiți de pielea lui fierbinte, voia să-i simtă părul întunecat pe pielea ei netedă.

— Și urechea asta? șopti ea și-și folosi limba pentru a mângâia cealaltă ureche.

Se lipi mai strâns de el și era atât de plăcut să-și simtă sânii presați de pieptul lui. Ar fi voit să-și deschidă rochia și să-i simtă gura pe piele.

Îl sărută buzele de

parcă era ultimul lucru pe care-l făcea înainte de a muri, apoi, introduse limba în gura lui, fermecându-l, atacându-l, sugându-i buzele, mușcându-i buzele; apoi gura ei coborî de-a lungul gâtului și dinții apucară ușor pielea. Mâinile ei începură să-i

scoată hainele.

Hank renunță să mai joace un joc. O luă în brațe de parcă n-ar fi cântărit nimic și-i ridică rochia peste șolduri. Chiloții ei se rupseră astfel că se așeză goală peste pantalonii lui. Mâna lui stângă o apucă cu putere de ceafă, în

timp ce limba lui îi invada colţurile cele mai ascunse ale gurii. Cu mâna dreaptă începu să-şi desfacă pantalonii, mângâind-o cu articulaţiile degetelor în locul ei cel mai intim.

Cineva încercă uşa.

— Cred că e încuiat, se auzi vocea Revei

afară. Ai tu cheia sau o are Hank?

— Cred că sunt niște chei pe sus, răspunse Joe. Mă duc să caut.

— Vin și eu cu tine, spuse Reva apoi se adresă unei a treia persoane: Tu stai aici. Te poți curăța de voma copilului.

Înăuntru Amanda și Hank deveniră conștienți cine erau. Și unde se aflau.

— Cred c-am face mai bine să plecăm, spuse Amanda. Nu cred că ei vor înțelege.

Nici eu, se gândi Hank, începând automat să-și încheie nasturii

pantalonilor.

Amanda găsi în cele din urmă firul care aprindea lumina și trase de el. Pentru o clipă ochii lor se întâlniră, dar ea nu îndrăzni să-l privească mult timp.

Hank descuie ușa și privi afară. Reva și Joe nu coborâseră încă, dar

lângă ușă stătea liniștită o femeie ținând de mână o fetiță ce părea bolnavă.

— Bună, spuse Hank. Noi, aăăă... Amanda începu să-i vorbească femeiii cerându-i scuze pentru că găsise ușa încuiată și încercând să-i explice ce făceau acolo.

Trecură amândoi pe

lângă ea și începură să urce scările.

La etaj Hank se opri.

— Ce limbă era asta? o întrebă el.

— Italiană. Nu e italiancă?

— Cred că da, dar nu sunt sigur pe ce limbă ai vorbit tu.

— Oh! Grecește

probabil, spuse Amanda neajutorată. Poate rusește. Poate latină.

El o privi și de-abia se abținu să nu o atingă. Încă îi mai simțea limba în ureche.

— Du-te și aranjează-ți părul, îi spuse, apoi înapoi la lucru. La ora două sosește încă un

tren. Tatăl tău a dat anunț pentru lucrători în trei state. Cu cât se prezintă mai mulți oameni, cu atât concurența e mai mare. Poate concedia cu sutele și tot mai are cine să-i strângă recolta. Du-te acum. Cine te va vedea își va da seama imediat.

Amanda plecă în grabă spre toaletă. Când se privi în oglindă văzu că fața îi ardea, părul îi cădea pe umeri și buzele erau roșii și umflate de atâta sărutat. Făcu tot ce putu ca să repare ceea ce putea fi reparat. Cel puțin nimeni nu-i va vedea chiloții sfâșiați.

Pentru o clipă se sprijini cu spatele de ușă. Părea că tot ce avea el de făcut era s-o atingă și ea lua foc pe dată. Făcuse lucruri îndrăznețe, rușinoase.

Taylor, încercă ea să-și reamintească. Era îndrăgostită de Taylor și voia ca el s-o privească

ca pe o femeie. Ăsta era scopul ei.

Părăsi toaleta și merse în biroul încins care era plin de oameni ce încercau să înțeleagă ce înseamnă un sindicat. Amanda trebuia să le explice că nu-și vor pierde slujba dacă cereau un pahar cu apă.

Privi spre doctorul Montgomery înainte de a se așeza. Văzu că avea părul ciufulit la spate și își dori să i-l poată netezi, dar în timp ce-l privea, Reva trecu pe lângă el și-i trecu mâna prin păr. Apoi veni lângă Amanda și-i spuse încet:

— De ce vrei să ai doi

bărbaţi? Dă-mi mie pe unul din ei, vrei?

Vinovată, Amanda încercă să se concentreze asupra familiei hinduse din faţa ei.

Trebuia să găsească o limbă în care să se înţeleagă cu ei. Nu mai privi a doua oară spre

Hank.

Dar Hank nu-şi putea lua ochii de la Amanda. Câteodată nici nu-şi putea aminti ce era un sindicat pentru a le explica oamenilor. Îşi aminti cum crezuse la început despre ea că e o mironosiţă, o mică încrezută nesuferită.

Asta până când o atinsese prima dată.

Reva continua să-l bată la cap cu ce trebuia să facă aşa că încetă să mai viseze cu ochii deschişi.

— Există ceva în oraş unde să mă pot duce cu o fată? Există vreo distracţie?

Întrebă el la un moment dat.

Reva îi dărui cel mai dulce zâmbet.

— E un târg lângă Terrill City și mor de nerăbdare să merg, spuse ea, ca un apropo.

— Un târg. Grozav!

Hank îi scrise un bilet Amandei, îl

strecură printre alte hârtii și-l rugă pe Joe să i le pună pe birou. Amanda tocmai discuta cu o familie de spanioli și când citi biletul lui Hank, îl traduse automat în spaniolă. Tânăra femeie zâmbi, în timp ce frumosul ei bărbat îi răspunse că ar

fi bucuros să meargă împreună cu ea la un film în seara asta și la carnaval mâine seară. Amanda roși până în vârful urechilor.

La ora 4:30 Hank veni lângă biroul ei.

— Ei bine? o întrebă el.

— Sunt logodită cu

altcineva. Nu mă pot întâlni cu tine.

— Credeam că vrei să te învăţ cum să te comporţi la o întâlnire, nu să-ţi petreci toată seara prostindu-te, în timp ce-i citeşti poezii lui Taylor.

— Oh, spuse ea. Voia să meargă cu el, voia să

vadă un film, voia să stea alături de el.

Și era foarte conștientă că în câteva zile el va pleca.

— Da, mi-ar plăcea să merg.

— Și mâine la carnaval?

— Da, fu tot ce putu să răspundă.

Reva se afla prin apropiere și trase cu urechea. Nu era drept ca Amanda să aibă totul, iar ea nimic. Apoi zâmbi. Se întrebă dacă logodnicul Amandei știe unde își petrece Amanda serile.

Tot restul zilei Amanda se simți de

parcă aștepta să se întâmple ceva minunat. De câteva ori își aminti de Taylor dar își spuse că făcea asta pentru el.

La ora șase Hank veni la biroul ei.

— Gata? întrebă el. La șase și jumătate începe spectacolul.

Amanda își luă geanta

și plecă cu el.

Reva rămase cu ochii ațintiți la ușă.

— Geloasă? o întrebă Joe râzând.

— Mda, poate, răspunse Reva. Bogații obțin totul.

— Crezi că Doc o place pentru că e bogată? Atunci

înseamnă că nu l-ai văzut cum o privește când merge prin cameră. E mult mai interesat în ce are ea, decât ce are tatăl ei.

— Ți-a cerut cineva părerea? i-o trânti Reva. Știu pe cineva care va fi interesat de ce fac ăștia doi. Plecă de la Cartierul

general al sindicaliștilor și se îndreptă spre ferma Caulden.

Hank merse împreună cu Amanda spre clădirea Operei unde rula ultimul film. Nu o atinse... deși ar fi dorit foarte mult.

— Dacă am fi o

pereche logodită ar trebui să mă iei de braţ acum, îi spuse el întinzându-i braţul.

Amanda îi zâmbi.

— Altceva?

— Există posibilitatea să ţi se facă frică în timpul filmului. Am auzit că viaţa eroinei e în pericol de la început

până la sfârșit.

— Și ce trebuie să fac dacă mi-e frică?

— Ține-mă de mână, îi răspunse el, ducându-i vârfurile degetelor la buze. Te voi apăra.

Ea privi un moment spre buzele lui apoi își reveni.

— Te rog nu uita că

ești doar profesorul meu, doctore Montgomery și nu logodnicul meu.

— Nu uit asta nici o clipă. O conduse în holul întunecat și se așezară undeva pe la mijlocul sălii.

Amanda nu știa exact cum se aștepta să fie un

film, dar nu crezuse să fie atât de captivant. Pericolele care o amenințau pe tânără eroină păreau atât de reale! Eroul negativ era atât de rău, complota mereu, se furișa și stătea la pândă, căuta ocazii ca s-o răpească pe eroină.

Hank o urmări pe

Amanda, îi văzu emoţiile întipărite pe faţă exact cum ar fi făcut un copil. Ea îl apucă strâns de mână la o scenă mai periculoasă şi el o cuprinse pe după umeri şi o trase spre el. Când eroina aproape fu călcată de tren Amanda îşi îngropa faţa în

umărul lui. Nu-i plăcuse niciodată un film atât de mult! se gândi Hank.

Când filmul se termină și se aprinse lumina el nu dorea să plece, nu dorea să-și ia mâinile de pe ea. Văzând că ea continuă să-l țină strâns, se gândi că și ea simte la fel.

— Ce-ar face o pereche logodită acum? întrebă ea, ţinând mâna braţului care-i cuprinsese mijlocul. El o invitase doar la film. O va duce oare şi acasă? Se va duce acasă şi va descoperi că Taylor i-a programat pentru seara asta lectura unei poezii?

Cum ar putea ea să citească poezii, când a văzut o femeie aproape zdrobită de un tren?

— Te voi duce probabil, undeva unde să luăm o cină liniștită, cu lumânări și muzică de viori, iar apoi vom merge să dansăm.

El îi spunea, nu o

întreba dacă vrea să meargă, se gândi ea.

— Nu cred că putem face asta. Nu știu să dansez.

— Dar poți. Fi învățată. Se pare că ai o mare capacitate de a învăța.

— Cred că asta depinde de profesor.

Buzele lui se apropiară foarte mult de ale ei și ea speră că o va săruta.

— Hei! strigă un bărbat din capătul sălii. Plătiți și pentru al doilea spectacol?

Hank și Amanda se dezlipiră unul de altul și părăsiră sala. Odată

ieșită afară, Amanda nu fu în stare să vorbească. Ar fi trebuit să-l roage s-o ducă acasă, la Taylor.

— Știi, îi spuse Hank, trebuie neapărat să înveți să dansezi. Dacă tu și Taylor sunteți invitați la Casa Albă și Președintele te invită la dans? Ce vei spune

atunci? Că nu știi să dansezi?

Amandei începea să-i revină buna-dispoziție.

— Cred că ai dreptate. Dar nu pot învăța să dansez îmbrăcată așa. Privi în jos la costumul ei sobru. Rochia mea de dans a fost sfâșiată și nu am

reparat-o.

El o luă de braţ.

— Cred că putem rezolva asta. Unde s-a găsit o rochie, se mai pot găsi câteva.

— Înţeleg că aţi cerut să mă vedeţi, spuse Taylor Driscoll privind-o pe Reva în living-ul

fermei Caulden. Își spuse din nou că era îngrozitor de strident machiată și purta o rochie ieftină, dar se simți iarăși atras de ea. I-ar fi plăcut s-o vadă fără fardurile alea groase pe față, îmbrăcată în ceva simplu și elegant, poate de culoare

albastru deschis. Cu ce vă pot ajuta? întrebă el.

Reva simțea dorința acestui bărbat pentru ea. Era foarte reținut, dar ea l-ar fi putu elibera, i-ar fi plăcut foarte mult să-l sărute, să-l vadă aplecându-se peste ea, lipindu-și buzele de ale ei. Se

întoarse cu spatele la el.

— Mă simt ca o școlăriță, spuse ea. Am venit să vă vorbesc despre Amanda, dar acum nu sunt sigură că e bine s-o fac. Poate ar fi mai bine să plec.

El nu voia ca ea să plece. Deși nu-i plăcea să recunoască, se simțise

foarte singur în ultimele săptămâni.

Amanda era mereu plecată, pe J. Harker nu-l mai vedea niciodată, iar doamna Caulden cu siguranță că nu-i adresa niciun cuvânt.

— Așteptați, îi spuse el Revei. Nu vreți să serviți un ceai, sau poate

un sherry?

Ceai, se gândi Reva. Fără îndoială servit într-un ceainic de argint. Îl privi pe Taylor și văzu dorința din ochii lui. Ai grijă, fetițo, se atenționa ea, nu este de tine. Simțea cumva că în afara acestei case era la fel de sărac ca și ea. Ar fi avut

bani numai dacă se căsătorea cu Amanda.

— Da, se auzi ea răspunzând, mi-ar plăcea să beau un ceai.

Peste o oră Reva atacă subiectul pentru care venise. Îi spuse lui Taylor de Amanda.

El păru să nu ia în serios, dar ea văzu

durerea din ochii lui. Și uimirea. Amanda nu știa să se descurce cu un tip care s-a încins prea tare, nu știa nici măcar să danseze. Oare logodnicul ei era tot atât de înapoiat?

— Deci, se pare, că dumneavoastră credeți că între cei doi există un

atașament care crește de la o zi la alta, spuse Taylor, încercând să-și ascundă sentimentele. Amanda era singura femeie în care crezuse și ea îl trădase.

— Pot să fiu sinceră cu dumneavoastră? Hank este un bărbat de vis, dar între noi doi fie

vorba, dumneavoastră nu prea luptați pentru Amanda. De fapt i-o oferiți pe o tavă de argint.

Taylor se strâmbă.

— Eu i-am spus Amandei să-l evite, dar credeam...

Reva își puse ceașca jos.

— De ce nu vă duceți să-i trageți un pumn?

— Pardon?

— Cred că nu-i o idee bună, spuse Reva. După cum l-a făcut praf pe Sam Ryan, nu cred că aveți vreo șansă în fața lui. Dar totuși aveți un avantaj, sunteți logodit cu Amanda.

Mâine seară trebuie să se ducă la carnaval în Terrill City cu Hank. De ce n-aţi invita-o dumneavoastră la târg? Va fi nevoită să meargă cu dumneavoastră, din moment ce sunteţi logodiţi.

— La un târg? întrebă Taylor uimit. Nu pot să

cred. Mâine seară oricum este programată o lectură din opera lui Thackeray la...

— Lectură? spuse Reva mirată, apoi se aplecă spre el. Când aţi cerut-o în căsătorie, cum aţi făcut?

— Cred, domnişoară Eiler, că astea sunt

lucruri personale.

— A fost ceva personal? Ați îngenuncheat și i-ați jurat iubire veșnică? I-ați spus că veți muri dacă nu se căsătorește cu dumneavoastră?

— Nu-mi vine să cred că...

— Așa credeam și eu.

Se lăsă pe spate pe canapea.

Hank așa ar fi făcut. Când Hank va cere în căsătorie o femeie, credeți-mă, va fi foarte romantic. Probabil că va angaja violoniști, va avea o cadă plină de șampanie și o va face pe acea femeie să se simtă

cea mai frumoasă, cea mai dorită femeie din lume.

— Înțeleg, spuse Taylor, începând chiar să înțeleagă. Domnișoara Eiler se referea la romantism. Credeți că Amandei i-ar plăcea asta?

— Tuturor femeilor

le place să fie curtate. Toate femeile vor ca un bărbat să fie obsedat, să fie înnebunit după ele. Ăsta e romantismul... când un bărbat îi arată unei femei interes. Nu trebuie neapărat să fie cu flori și viori, poate doar bărbatul să vrea ca acea femeie să fie tot

timpul în apropierea lui. A vorbi e romantic. Un bărbat gelos e ceva romantic. Dacă o iubiți pe Amanda, atunci va trebui să i-o arătați.

— I-am dat un inel, spuse Taylor apărându-se.

— Pe care nu l-am văzut niciodată pe

degetul ei din ziua când noi doi l-am cumpărat.

Nu cumva i-aţi spus din întâmplare că eu v-am ajutat să-i alegeţi inelul?

— Cred că am menţionat lucrul ăsta.

Reva scoase un geamăt. Exista pasiunea în interiorul lui, ea

simțea acest lucru, dar era închisă undeva foarte adânc. Avea nevoie de cineva să-l ajute s-o elibereze.

— Domnule Driscoll, dacă îmi permiteți, voi fi foarte directă. Cred că o privește pe Amanda. Dacă nu vă veți lupta pentru ea, într-una din

zile, foarte curând, va fugi cu Hank Montgomery.

Taylor o privi. Cum să se lupte? Poate poemele lui Robert Bums ar ajuta la ceva.

Reva îi văzu confuzia.

— Invitaţi-o pe Amanda la carnaval, repetă ea. Luaţi-o la

carnaval și făceți-o să se distreze.

Câștigați-i câteva premii. Plimbați-o. Duceți-o prin Tunelul Dragostei și sărutați-o sălbatic.

Aduceți-o acasă și încercați să intrați cu forța în dormitorul ei. Făceți-o să creadă că

înnebuniți de dorință pentru ea.

Taylor o privea cu gura căscată. Nu se putea imagina făcând vreunul din lucruile înșiruite de ea, cu Amanda, dar i-ar fi plăcut s-o sărute pe domnișoara Eiler.

Reva îi văzu privirea

și își dori mai mult decât orice pe lume să-l atingă pe acest bărbat.

Era ceva în felul lui de a fi care o fascina.

— Poate, domnule Driscoll, spuse ea încet, că nu aveţi suficient exerciţiu în a săruta femeile pătimaş.

— Poate că nu,

răspunse el la fel de încet.

Se aplecară unul spre celălalt foarte încet și când buzele lor se atinseră fură amândoi străbătuți de un curent electric. Taylor își puse mâna pe ceafa Revei ținând-o strâns. Reva fu prima care se desprinse

din îmbrățișare și privi în ochii lui adânci și negri. Sărac, se gândi ea.

Amintește-ți asta. E la fel de sărac ca și tine. Îndrăgostește-te de el și vei sfârși prin a avea șase copii și nimic cu ce să-i hrănești.

— Nu-i rău, spuse ea, dar trebuie să mai

exersezi, ia-o pe Amanda la carnaval și exersează cu ea. Eu trebuie să plec acum. Trebuia să plec înainte de a începe să „exerseze” ea cu el. Bună seara, domnule Driscoll.

— Dar magazinul nu este deschis, îi spuse

Amanda lui Hank în timp ce stăteau amândoi în fața vitrinei. Înăuntru se vedea agățată o rochie minunată de dans, cu corsajul din dantelă *Chantilly*.

— Știi povestea lui Aladin? întâmplător știu cuvintele fermecate care deschid toate ușile, la

orice oră din noapte și din zi.

Ea îl privi. Când el îi zâmbi simți că i se înmoaie genunchii.

— Și care sunt cuvintele fermecate?

— Plătesc cu bani gheață, spuse el și Amanda izbucni în râs. Haide, proprietara

locuiește la etaj. Hai s-o chemăm să ne deschidă și să-ți alegi niște rochii.

Amanda simți puțină gelozie când văzu cu câtă bucurie proprietara magazinului se oferi să deschidă magazinul pentru Hank... din nou. Cealaltă rochie i-o cumpărase tot de acolo.

În timp ce coborau scările, Amanda îi șopti:

— Păreți foarte buni prieteni voi doi.

Hank se opri pe scările întunecate și o lipi de perete.

— Dacă noi doi am fi fost logodiți, cred că asta ar fi fost o remarcă de gelozie. Ești geloasă,

Amanda?

— Bineînțeles că nu. Cum aș putea să fiu geloasă pe tine, dacă sunt îndrăgostită de un alt bărbat?

— Pe cine vezi mai repede sărutând-o pe drăguța proprietară? Pe mine sau pe Taylor?

— Sunt mult mai

obișnuită să te văd pe tine sărutând un număr mare de femei. E o minune că n-ai pus asta drept condiție pentru intrarea în sindicat: toate femeile frumoase trebuie să-l sărute înainte pe doctorul Montgomery.

El râse auzind asta și

se îndepărtă de ea. În interiorul magazinului Amanda uită complet tot ce era legat de bărbaţi. Nu mai fusese într-un magazin de îmbrăcăminte de când avea paisprezece ani şi Taylor venise la ea în casă. De atunci fusese atât de ocupată cu

învățatul încât nu mai acordase atenție hainelor. Taylor îi alegea hainele, cât mai sobre, care să îi acopere cât mai mult din piele. Dar aici erau rochii din materiale atât de fine, cu dantele, rochii din mătase transparentă, din satin, din crape de

chines.

Se întoarse şi-l privi pe Hank.

— Dă-i drumul, îi ordonă el râzând de expresia ei. Probează totul. Cumpără-ţi tot ce-ţi place.

— Trimiteţi nota tatălui meu, spuse Amanda înainte de a lua

să probeze prima rochie.

— Plătesc eu pentru tot cu bani gheață, spuse Hank încet proprietarei. Îi plăcea foarte mult ideea de a cumpăra ceea ce atingea pielea Amandei. Și puneți la socoteală și câteva perechi din astea, spuse el, arătând spre seturile

de lenjerie din mătase neagră.

Amanda îi arătă fiecare rochie pe care o probă, lui Hank. Nu putea explica felul în care el o făcea să se simtă, ca femeia cea mai frumoasă din lume. Alese cinci rochii și se îmbrăcă cu cea văzută în

vitrină. Plecară împreună spre mașină, Hank ducându-i pachetele cu cumpărături.

— Arăt bine? întrebă ea. Era foarte întuneric, mai ales acolo unde el parcase mașina.

Vreau să spun, dacă tu ai fi un bărbat și eu o

femeie, o femeie nelogodită, ai fi interesat... adică, ai crede că arăt bine?

Hank aruncă pachetele în mașină, apoi îi luă mâna Amandei și o trase în întunericul de la baza palmierilor.

— Amanda, spuse el

încet, dacă ai fi a mea, în clipa de față aș fi atât de copleșit de frumusețea ta încât aș... îi ridică mâna la gură și mușcă din vârful degetului mare. Nu era un sărut, era mai degrabă de parcă, voia s-o devoreze, începu să-i sărute interiorul palmei,

mușcând-o și sugând părțile moi. Dinții și limba lui ajunseră apoi la articulație și urcară din ce în ce mai sus, oprindu-se o secundă pe fața interioară a cotului, apoi merseră mai sus, sărutându-i părțile cele mai delicate și mai sensibile ale brațului.

Amanda își lăsă capul pe spate, cu ochii închiși, în timp ce gura lui se plimbă peste dantela ce-i acoperea umărul, apoi peste claviculă, după care ajunse la celălalt umăr și coborî de-a lungul brațului până la palmă, mușcându-i din nou

vârful degetelor.

— Amanda, spuse el. Îi ținea două vârfuri de deget în gură și ea putea să-i simtă limba, dinții, căldura umedă din interiorul gurii lui.

— Da, spuse ea și prin acest da, fusese de acord cu orice i-ar fi cerut el.

— Dacă ai fi a mea, asta e ceea ce ți-aș face, spuse el. Amanda îl privi și chiar prin întuneric putu să vadă pasiunea din ochii lui, nările ce fremătau de dorință. Fascinată, ca un șarpe ce urmărește cântecul fluierului, îl privi trăgându-i degetele

complet în gură. Simți că întreg corpul îi e cuprins de slăbiciune și chiar când era gata să se agate de el îi eliberă mâna.

— Hai să mergem undeva să mâncăm, spuse el și se îndreptă spre mașină, ajutând-o să urce.

Ea urcă și-și îngrămădi pachetele în poală.

Hank nu vorbi mult pe drumul spre restaurant. Știa că a intrat într-un joc mortal, știa asta. Dar n-ar fi fost drept față de niciunul din ei. Sub interiorul frumos al

Amandei încă zăcea fetița răsfățată pe care o văzuse prima oară. Nu era femeia potrivită pentru el, indiferent cât era de dulce.

Amanda gândea ceva aproape asemănător. El nu era bărbatul potrivit pentru ea. Când n-o atingea îl putea vedea

așa cum era cu adevărat. Era genul de bărbat cu care să ai o aventură, dar nu era un bărbat pe care o femeie să-l iubească. Femeia care s-ar fi îndrăgostit de el, n-ar fi avut decât de suferit. Încercă să-și repete acest lucru în timp ce-l privea conducând și îi

admira profilul în lumina lunii. Îi privea mâinile puternice ce mișcau volanul, mușchii coapselor care se reliefau prin pantaloni în timp ce apăsa pe pedale.

Hank întoarse capul spre ea, îi văzu privirea înfometată și uită despre

bunul simt., își puse mâna dreaptă pe genunchiul ei și simți mătasea tină.

— Nu porți niciodată altceva decât ciorapi negri de mătase?

— Taylor spune că negrul e culoarea cea mai rafinată, cea mai potrivită pentru

doamne.

Hank râse.

— Sau e nebun, sau e un cunoscător.

— Nu știu nici eu care din ele, spuse Amanda în bătaia vântului.

Restaurantul unde Hank o duse era situat în afara orașului; când

ajunseră Hank opri mașina și o privi. Vru să spună ceva, dar Amanda îi puse degetele pe buze. Arăta de parcă voia să-i spună ceva foarte serios.

— Lasă să dureze atât cât se va putea, spuse ea încet, își îndepărtă apoi mâna. Ce ar face acum un logodnic?

El îi zâmbi. Părea că ea cunoaşte regulile, că jucau doar un joc şi nimic mai mult.

— Mai întâi el ar putea s-o sărute.

— Oh? spuse ea şi se lăsă cu obrazul pe scaunul de piele.

Hank îi atinse faţa cu vârful degetelor. Îi privi

părul și văzu că de la o zi la alta era mai puțin prins strâns.

— Și la fel de bine s-ar putea să n-o sărute.

De foarte puține ori în viață Amanda fusese tachinată și niciodată de un bărbat într-un joc sexual.

— Tu strigă ea și se

năpusti cu pumnii asupra lui. Hank își ridică brațele pentru a se apăra, în timp ce pachetele din brațele Amandei căzură pe jos. Ea nu încetă să-l lovească în timp ce el venea în contact cu părțile cele mai plăcute ale corpului ei.

— Mă predau, strigă el. Te sărut.

— Ba nu, pentru că nu-ți voi da voie, spuse Amanda arogant și se dădu jos din mașină.

Hank sări din mașină, o prinse și o strânse în brațe.

— Mă refuzi, fetițo? o întrebă el imitându-l în

glumă pe eroul negativ din filmul pe care-l văzuseră împreună. Sau ești a mea sau îți arunc bătrâna mamă afară în zăpadă.

— Dar, domnule, spuse ea ferindu-și capul, afară sunt patruzeci de grade.

— Atunci în deșert.

Fără apă. Acum, fetițo, ești a mea?

Amanda se răsuci și-i împinse, apoi începu să fugă.

— Niciodată, strigă ea.

Hank o prinse din câțiva pași și o cuprinse în brațe pe la spate, în timp ce ea încerca să-i

scape din strânsoare.

— Te vreau cu totul, buzele tale, ochii tăi, sânii tăi. Vreau să te sărut și să te mângâi, să fac dragoste cu tine cât e noaptea de lungă.

Amanda nu se mai zbătu și se întoarse cu fața spre el.

— La dracu' cu eroul,

te vreau pe tine, ticălosul. Îl sărută adânc, lipindu-și corpul de al lui, simțindu-i bărbăția întărindu-se la contactul cu corpul ei.

— Amanda, spuse el ținând-o strâns și începând să meargă cu ea în brațe. Piciorul lui alunecă printre ale ei.

Inima ei începu să bată nebunește și nu-și dorea nimic altceva decât să dispară în întuneric cu el.

— Încerci să te sustragi obligației de a mă hrăni? spuse ea în cele din urmă. El se depărta puțin și o privi.

— Ai fost înfometată

din prima zi când te-am cunoscut, spuse zâmbindu-i. Nu numai după mâncare.

— Așa-ți place ție să crezi, spuse ea arogantă și-l împinse la o parte. Cred că arăt groaznic.

Adu-mi geanta și du-mă înăuntru ca să mă pot aranja.

El se supuse rugăminții ei de parcă era lucrul cel mai normal din lume și Amanda zâmbi.

Ce minunat era să tachinezi, să râzi și să-i comanzi unui bărbat! Când el se întoarse își netezi rochia și intrară înăuntru. A fost prima

masă pe care au luat-o împreună fără să se certe. La lumina luminărilor el părea bărbatul pe care-l iubea. La început Amanda se întrebă despre ce vor vorbi, dar părea că au o mie de lucruri să-și spună. Voia să afle atât de multe despre el: unde

crescuse, cum ajunsese să predea economia, unde învățase matematica, cum era familia lui, ce făcea când nu se ocupa de soarta lucrătorilor sezonieri?

— Participi la curse automobilistice? întrebă ea când ajunseră la desert. Și câștigi?

— Aproape la fel de des și pierd.

— Crezi că aș putea veni să te văd câștigând sau pierzând? întrebă ea și-și aminti că în curând el va pleca și *e a* va rămâne aici. Își coborî privirea în farfurie.

— Poate vei veni împreună cu Taylor să

priviţi cursele, spuse Hank. Voise să spună acest lucru ca pe un lucru normal, dar vocea îi sunase tristă. Cred că ar fi bine să te duc acasă.

Ea îşi ridică privirea.

— Dar mi-ai promis că mă înveţi să dansez. Îţi aminteşti ce mi-ai

spus în legătură cu Casa Albă? De aceea mi-ai cumpărat rochia.

El ar fi voit s-o ducă acasă, să pună puțină distanță între ei, dar în același timp nu suporta să se despartă de ea.

— Bine. Să mergem să dansăm, dar te previn, nu mă provoca

prea tare.

— Ce vei face?

— Voi face orice îmi vei cere, spuse el mai serios chiar decât intenționa.

Plăti și plecară din restaurant.

Cincisprezece

Amanda se întinse în pat, apoi se băgă sub pătura ușoară și închise ochii din nou. Nu voia să se trezească vreodată, nu voia să dea ochii cu lumina zilei cu alți oameni. Voia să stea în pat toată ziua și să se

gândească la noaptea trecută.

După cină doctorul Montgomery o dusese la dans. Căutară prin zonă și singurul loc unde se dansa era pe un șlep plutitor de pe Glass River în apropiere de Terrill City.

Șlepul plecase deja și

nu se mai întorcea până la ora 1:00 A.M.

— Îl ajungem din urmă, spusese Hank și amândoi porniră într-o goană nebună prin întuneric, pe străduțe lăturalnice până ce ajunseră la râu. Acolo el închinase o barcă cu vâsle și începuse să

vâslească spre șlep. Vâslea ca un demon. „Am crescut în Maine, îți amintești?" îi spusese el.

Când fuseseră aproape de șlep oamenii care dansau se opriră și veniră să-i privească și să-i încurajeze pe măsură ce se apropiau.

Multe mâini s-au întins pentru a-i ajuta să urce și pentru a lega barca închiriată de șlep.

— Doamna a dorit să danseze. Ce puteam face? Le explicase Hank, făcându-i pe toți să izbucnească în râs.

Au fost centrul atenției toată seara și

Hank avusese dreptate... Amanda nu a avut nicio problemă în a învăța pașii de dans. Spre sfârșitul serii dansa la fel de bine vals, polcă, dansuri scoțiene și tango. Amanda nu se distrase atât de bine niciodată.

În sfârșit nu mai era

diferită de ceilalți oameni. Bărbații o plăceau pentru că era drăguță și plină de viață, iar femeile o plăceau pentru veselia ei.

Mâncară stridii și băură șampanie. Dansară până ce șlepul se întoarse înapoi la bază și formația își

strânse instrumentele și plecă. Se cunoșteau deja fiecare pe nume și-și făcură cu mâna luându-și la revedere.

Hank o ajută să coboare în barca cu vâsle și vâsli până la locul de unde închiriase barca.

— Obosită? o întrebă

el.

Mâna ei se plimba prin apă,

— Mă simt minunat. N-aveam nici cea mai mică idee că așa se distrează ceilalți oameni.

— În loc să rezolve probleme de matematică duminica

dimineaţa?

— Mă întreb câte limbi străine cunosc femeile acelea.

— *Touché,* spuse Hank râzând. Mă dovedesc a fi un bun profesor? Voiai să cunoşti cum trăiesc ceilalţi oameni.

Ea îl privi în lumina

lunii. Părea să arate din ce în ce mai bine, cu fiecare oră care trecea. Ce noapte de vis fusese!

— Ești cel mai bun profesor din lume, răspunse ea încet.

Hank conduse mașina foarte încet pe drumul spre fermă, de parcă nu voia să se despartă de ea,

apoi opri la capătul aleii principale. Niciodată doi oameni n-au mers mai încet când s-au întors acasă!

— Cred că ar fi mai bine să intru, spuse Amanda. Nu-l atinse, dar își dorea ca el s-o ia în brațe: Dacă am fi fost logodiți, poate că un...

începu ea.

— Dacă te ating, Amanda, în treizeci de secunde vom fi dezbrăcaţi şi ne vom tăvăli pe pajiştea mamei tale. Du-te în casă şi eu mă voi întoarce în camera mea de hotel. Ne vedem mâine la Cartierul general şi seara

te voi duce la carnaval.

Ea se apropie de el.

— Hank, șopti ea.

El aproape că sări de lângă ea.

— Hai, Amanda, pleacă odată din fața mea.

Fără să vrea acest lucru, ea se întoarse și porni cu pași șovăielnici

spre casa întunecată și liniștită. Odată ajunsă în camera ei, își puse cămașa de noapte, se băgă în patul gol și-și dori ca el să fie cu ea. În timp ce adormea nu realiză că trecuseră ore de când nu se mai gândise la Taylor.

Acum, când se

trezise, ar fi vrut să stea în pat și să-și amintească fiecare clipă a serii trecute. Dar nu avu cum. După un scurt ciocănit în ușă, doamna Gunston năvăli în camera Amandei. Fața îi era plină de furie, dar în dimineața asta Amanda se simțea prea bine ca

să-i pese.

— Două după miezul nopții, spuse doamna Gunston. Ai lipsit până la ora două după miezul nopții și doar nu-ți închipui că sunt singura care te-a auzit venind acasă la ora asta. Este rușinos! Mă îndoiesc că domnul Taylor te va mai

vrea după asta.

— Crezi că nu? întrebă languroasă Amanda.

— Uită-te la tine, în ce hal arăţi. Leneveşti în pat până la mijlocul zilei, cu părul despletit. Ştiu ce se întâmpla. Nu sunt oarbă. E vorba de acel doctor

Montgomery. Ești ca toate, femeile din orașul ăsta, alergi după un chip frumos. Toată lumea din oraș știe că s-a întâlnit cu una din fetele Eiler. Pentru bărbați de genul lui, femeile nu sunt decât niște trofee pe care trebuie să le câștige. Și ce-a primit de

la tine domnișoară? A primit ce-a voit? El ti-a cumpărat rochia aia? l-ai dat ce voia, ca preț pentru rochie? Ai...

— Ești concediată, doamnă Gunston, spuse Amanda fără măcar să-și ridice tonul.

— Nu mă poți concedia. Lucrez pentru

domnul Driscoll.

— Cine lucrează pentru tatăl meu, lucrează automat pentru mine. Îți repet, ești concediată. Îi voi spune lui Taylor să-ți plătească pe câteva săptămâni în avans, dar vei pleca chiar din seara asta.

— Dar nu poți...

spuse doamna Gunston, însă vocea îi scăzuse în intensitate. Se răsuci pe călcâie și ieși din camera.

— Bravo!

Amanda își ridică privirea și o văzu pe mama ei stând în ușă și zâmbind cu gura până la urechi.

— N-ai să întârzii, draga mea? spuse Grace și închise ușa iar Amanda putu s-o audă fluierând veselă prin hol.

Amanda se dădu jos din pat și se grăbi să se îmbrace. Nu voia să piardă nici un minut de la serviciu. Presupuse că ar fi trebuit să fie

îngrijorată de faptul că o concediase pe doamna Gunston, de reacţia tatălui ei şi a lui Taylor, dar în clipa de faţă era mulţumită că i-a dat papucii tiranei.

Coborî în goană scările şi se grăbi spre sufragerie. Dansul din seara trecută îi făcuse o

poftă de mâncare cumplită. Se opri brusc văzându-l pe Taylor stând în capul mesei cu un ziar în faţă. Părea că nu-l mai văzuse de ani de zile, dar în clipa în care dădu ochii cu el deveni din nou Amanda-elevă. Spatele ei păru să-şi amintească de bara de

oțel pe care el o pusese să o poarte și brusc se îndreptă.

— Bună dimineața, spuse ea cu voce rece, lipsită de cel mai mic entuziasm.

Taylor puse ziarul jos și o privi. Servitoarea apăru cu un ou moale și o felie de pâine prăjită.

Taylor îi făcu semn cu mâna.

— Adu-i te rog domnișoarei Caulden șuncă și jumări de ouă, biscuiți cu unt și miere. Vrei ceai sau cafea? o întrebă el pe Amanda.

— Ce... ceai, reuși ea să spună.

Când servitoarea

plecă el o privi din nou.

— Cred că trebuie să stăm de vorbă.

Fără să știe exact de ce, Amanda simți o amenințare în glasul lui. Voia să evite ceea ce avea el să-i spună.

— Trebuie să plec la Cartierul general. Oamenii vor sosi și

trebuie să stau de vorbă cu ei. După calculele noastre sunt aproximativ șaisprezece limbi diferite. Nu le vorbesc pe toate, dar uneori găsesc pe câte cineva care vorbește una din limbile cunoscute de mine și putem astfel explica oamenilor ce

este un sindicat. Uneori e chiar amuzant. E nevoie de cinci dintre noi ca să ne descurcăm cu câte unul care vorbește cine știe ce dialect chinezesc. E foarte interesant și e nevoie de mine...

Taylor își puse mâna peste mâinile ei.

— Te iubesc, Amanda.

— Oh, spuse ea. Oh.

Își îndepărtă mâna când servitroarea veni și așeză în fața ei farfuria plină cu mâncare.

Amanda începu să mănânce, dar gustul mâncării o făcu să se gândească la doctorul

Montgomery. De obicei, când mânca bunătăți, era cu el. Mâncarea uscată și lipsită de gust o mânca când era cu Taylor.

Taylor începu din nou să vorbească după ce rămaseră singuri.

— Nu cred că m-am descurcat prea bine în

transformarea din profesor în logodnicul tău. Sunt unele lucruri pe care le fac mai greu și unul din ele este acela de a-mi exprima sentimentele.

Ea putea vedea clar, cât îi era de greu și o parte din ea ar fi vrut să-i spună, că nu-i nevoie

să-și exprime sentimentele, își dorea să poată pleca cât mai repede la serviciu.

Își dorea din suflet să meargă diseară la carnaval. Oh, Doamne, se rugă ea, nu lăsa să mă împiedice ceva să merg la carnaval!

— Am stat treaz

toată noaptea, spuse el. Te-am auzit când ai venit.

Cine nu m-a auzit? se întrebă ea.

— Nu vreau să știu și nu vreau să mi se spună ce te-a putut face să întârzii până la ora aceea, dar nu mă pot abține să nu mă gândesc

că parţial e din vina mea. Nu ştiu dacă ai realizat că motivul pentru care te-am ţinut sub o disciplină atât de severă a fost, că mi-era teamă să nu te pierd. Ştiu că tu consideri că motivul pentru care te-am cerut în căsătorie este ferma şi trebuie să-

ți mărturisesc că siguranța materială e foarte importantă pentru mine. Dar vreau să mă căsătoresc cu tine pentru că te iubesc.

O privi și Amanda văzu că ochii lui întunecați de care se temuse întotdeauna erau plini de durere.

— Mi-ai redăruit încrederea în femei, Amanda. Mama mea... Se opri și-și întoarse capul.

Ochii ei se măriră. Amanda nu știa nimic despre familia lui.

— Mama ta? întrebă ea încet.

El privi din nou și ei i

se păru că vede lacrimi în ochii lui. Își puse mâna peste mâna lui.

— Mama mea m-a trădat și atunci am crezut că toate femeile sunt ca ea, dar tu nu ești așa, Amanda. Ești bună și drăguță și eu... eu m-am purtat îngrozitor cu tine.

— Nu, nu-i adevărat, protestă ea strângându-i mâna. M-ai învățat atâtea. Sunt probabil femeia cea mai educată din America.

El îi zâmbi recunoscător.

— Atunci nu mă urăști?

— Să te urăsc? Sigur

că nu. Suntem logodiți și trebuie să ne căsătorim, ai uitat?

Voi să-i arate inelul, dar realiză că-l uitase din nou.

El zâmbi fericit.

— Amanda, voi fi sincer cu tine. Nu prea mă pricep să fac curte unei femei, dar mă voi

strădui. De azi înainte nu mai ești eleva mea și eu nu-ți mai sunt profesor. S-a terminat cu programele, s-a terminat cu lecțiile. Vom face exact ce fac celelalte cupluri logodite.

Amanda, vreau să fim fericiți.

Atunci de ce eu nu sunt fericită? se gândi Amanda. De ce îmi vine să fug în camera mea și să plâng cam pentru următorii patru ani?

— Su... sună minunat, spuse ea.

— Nu pari foarte fericită, spuse el tachinând-o. Poate ai

nevoie de niște dovezi. Se răsuci în scaun și o bătu pe genunchi. Vino la mine în brațe.

Singurul cuvânt care putea descrie ceea ce simți Amanda fu oroarea.

— Nu arăta atât de șocată, Amanda. E un lucru foarte normal

pentru niște oameni logodiți.

Țeapănă, ea se ridică și el o cuprinse cu brațele și o trase pe genunchii lui.

— Nu-i așa că te simți minunat? Amanda, ești într-adevăr foarte frumoasă. Mâinile lui se plimbară pe brațul ei și

încercă s-o tragă înspre el și s-o sărute.

Prin mintea Amandei începură să se deruleze o mulțime de imagini: stătea pe genunchii lui Hank în camera de serviciu.

— „Cred că acum l-aș săruta”, spusese ea.

— „Nu”, răspunsese

Hank. „începi prin a fi mai subtilă. Sărută-mă pe gât, descheie-mi cămașa, bagă-ți mâinile în părul meu”.

Taylor o sărută, dar acel sărut n-avu darul s-o liniștească. El se trase deoparte părând amuzat.

— Văd că ne va lua

timp până să ne obișnuim. Amanda, știu că ai prefera să fii acum în camera ta învățând, dar mai există și alte lucruri în viață, în afară de cărți. După ce ne vom căsători vor fi o serie de obligații de care o soție trebuie să se achite față de soțul ei.

Nu obligației, de fapt, sper că îți va face plăcere ceea ce se întâmplă între o femeie și un bărbat.

Amanda rămase țeapănă la el în brațe și-și aminti cuvintele lui Hank: „Gustă-mă”.

— Cred că voi putea învăța, spuse ea.

— Atunci, relaxează-te, Amanda, spuse el cu tonul lui Taylor, profesorul.

Acţionând din reflexul dobândit în atâţia ani de supunere, ea se lăsă pe el şi-şi sprijini capul de umărul lui. El o strânse la piept părând a fi foarte

mulțumit, în timp ce Amandei îi trecu prin cap absurda idee că nu se potrivesc împreună. Se gândi că poate e prea grea pentru corpul lui firav și deși el îi spusese să se relaxeze ea își dădea seama că ar fi fost foarte jenat dacă ea ar fi început să-l mângiie, să-

și plimbe limba pe urechea lui. Nu se putea abține să nu se gândească la Hank: el părea că o ridică în brațe ca pe un fulg, de fiecare dată când o lua din mașină și nimic nu-l jena.

— Vrei să-mi dai ocazia să-ți fiu iubit în

loc de tutore? o întrebă Taylor.,

— Bineînţeles, spuse Amanda. Dacă ne vom căsători...

— Dacă!

— Când ne vom căsători, vom fi iubiţi.

Taylor chicoti.

— Micuţa mea floare timidă! Te voi iniţia în

dragoste. Nu vreau să fac pe grozavul, dar am ceva experiență.

Eu, de asemenea, voi ea să spună, dar era convinsă că n-ar fi bine.

El o îndepărtă puțin ca să o poată privi.

— Vom începe din seara asta. Vin să te iau de la Cartierul general...

trebuie să văd unde lucrezi... și vom merge împreună la carnaval, în Terrill City.

— La carnaval? întrebă ea îngrozită. Dar...

— E ceva rău în legătură cu carnavalul? Poate ai prefera să mergem în altă parte. La

dans, poate? La un film? Putem să ne plimbăm doar la lumina lunii. Ți-ar plăcea un picnic la lumina lunii? Ar fi frumos. Putem lua prăjitură cu ciocolată. Știu cât de mult iubești ciocolata.

Amanda nu mai putea suporta. Se scula

din brațele lui.

— La carnaval ar fi minunat. Acum chiar că trebuie să plec la... ezită puțin, la serviciul meu. Ne vedem diseară.

— Nu-mi dai un sărut, de la revedere? întrebă el ușurat.

Ea se aplecă să-l sărute și el își puse o

mână pe ceafa ei și-i dădu un sărut apăsat, cu gura deschisă, în timp ce cu cealaltă mână îi atinse sânul.

Ea se trase brusc de lângă el.

El chicoti din nou.

— Vezi, pot fi și altceva în afară de profesor. Du-te acum.

Ne vedem diseară.

Rigidă, Amanda părăsi camera. Câteva clipe mai târziu se afla în mașină în drum spre Cartierul general. Acum avea tot ce-și dorise în viață: Taylor o iubea, o trata ca pe un adult și în seara asta se va duce la carnaval împreună cu

bărbatul pe care-l iubea de când era copil.

Era femeia cea mai norocoasă din lume. Atunci de ce se simțea de parcă viața ei se sfârșise?

De ce îi venea să se ascundă în camera ei și să nu mai iasă niciodată de acolo?

Când ajunse la serviciu, corpul ei era foarte încordat, fața lipsită de orice expresie și dinții încleștați. Prima persoană pe care o văzu fu Hank și pentru o clipă ochii lui se întâlniră cu ai ei și părură să ia foc. Ea își feri privirea. El veni la

biroul ei și se aplecă lângă ea.

— Ai întârziat, șopti el. Te-ai întors târziu aseară? îi simți doar răsuflarea în ureche, dar fu de ajuns pentru a fi străbătută de fiori prin tot corpul.

— Poți să-mi scazi orele din salariu, spuse

ea rece, mutându-se de partea cealaltă a biroului. Salariul pe care nu mi l-ai plătit, aș putea să adaug.

Hank veni lângă ea.

— S-a întâmplat ceva? Dacă nenorocitul ăla de Taylor ți-a făcut ceva, îl voi...

— Taylor mi-a spus

că mă iubește și că mă duce diseară la carnaval, doctore Montgomery.

Trebuie să-ți mulțumesc pentru lecțiile date. Se pare că m-au ajutat de minune. Îi întinse mâna.

Îți voi, rămâne profund îndatorată.

El îi privi mâna

întinsă.

— N-ai pentru ce, spuse la fel de rece. Dacă mai ai nevoie de... ajutor... o măsură din cap până în picioare cu o privire nerușinată... Dă-mi de știre. Își scoase portofelul din buzunarul interior al hainei și extrase două

hârtii de cinci dolari pe care i le trânti pe birou. Pentru serviciile prestate, spuse el. Acum, ai de gând să lucrezi sau bogata domnișoară Caulden are treburi mult mai importante de făcut?

— Pot face mai multă treabă într-o zi, decât

faci tu într-o săptămână, spuse ea și-și dori ca el să plece odată din fața ei, pentru a nu-i mai aminti de sărutările lor, de felul cum dansaseră sau cum făcuseră dragoste împreună.

— Vom mai vedea. Se răsuci și merse la biroul lui.

Bineînțeles că toată lumea din jur auzi. Joe privi spre Reva și clătină din cap de parcă ar fi vrut să spună: „S-au certat zdravăn!” Reva privi în gol și zâmbi, dar zâmbetul nu ținu mult.

O îndepărtase pe Amanda de Hank, dar nu-l plăcea să și-l

închipuie pe drăguțul domn Driscoll împreună cu Amanda. Faptul că Amanda îi avea pe amândoi o înfuria pe Reva.

Hank știa că se purtase copilărește dar nu-și putea înfrâna furia împotriva Amandei.

Ea îi spusese

întotdeauna doar adevărul, acela că-l iubea pe Taylor. Voise să învețe despre sex pentru a-și putea ademeni logodnicul. Numai că, pe undeva, el nu crezuse niciodată asta cu adevărat. Nu crezuse că ea vrea cu adevărat să se căsătorească cu ticălosul

ăla lipsit de sentimente. Hank începu să trântească hârtiile pe birou și să țipe la toată lumea până ce Reva îl privi încruntată.

— Ce vrei de fapt? îl întrebă ea. Vrei să te căsătorești tu cu Amanda? Dacă-i așa, de ce nu te duci s-o ceri și

să încetezi să ne mai faci viața la toți imposibilă?

— Nu. Nu vreau să mă căsătoresc cu ea, i-o trânti el. E îndrăgostită de peștele ăla rece și pe lângă asta e o mică... îngâmfată. Nu aceasta fusese cea care dansase cu el noaptea trecută.

Nu fusese o îngâmfată

cea care îi stătuse pe genunchi în camera de serviciu. Și nu aceasta fusese femeia care-l implorase să facă dragoste cu ea... N-ai nici o treabă de făcut? țipă Hank la Reva.

Când ea-i întoarse spatele el o apucă de braț: Vii cu mine diseară

la carnaval?

Reva își dădu ochii peste cap.

— Amanda se duce la carnaval cu logodnicul ei, așa că, tu vei apărea din întâmplare, însoțit de o altă femeie, așa-i?

— Vrei să vii sau nu?

— De ce nu? spuse ea dezgustată. Nu poate să

fie mai rău decât cealaltă întâlnire cu tine, Hank. Cand vei pleca, orașul ăsta se va îmbolnăvi și va muri de plictiseală.

Amanda era mulțumită de toate treburile dificile pe care doctorul Montgomery i le dădu și știa că unele din ele erau inventate,

dar cel puțin o țineau ocupată și nu o lăsau să se gândească. Merse singură la masă și pentru prima dată de când îl cunoscuse pe Hank nu-i fu foame deloc.

Când se întoarse, doi bărbați se luaseră la bătaie pentru o tânără

drăguță și unul înfipsese cuțitul în celălalt. Urmă o oră de haos până când veniră doctorul și șeriful. Șeriful voi să-l bage pe Hank la închisoare.

— El a produs toată nebunia asta și va trebui să plătească, spuse șeriful întinzând mâna

după brațul lui Hank.

— Numai dacă ai vreo dovadă... începu Hank.

Amanda păși între cei doi. Șeriful era un bărbat scund, cu un gât gros din care cauză fusese poreclit „Buldogul” de când era copil. Amanda îl văzuse

vorbind cu tatăl ei.

— Doctorul Montgomery nu are nicio legătură cu bătaia, spuse ea.

Șeriful Ramsey o privi cu respect pentru că tatăl ei îl plătise în secret pentru a-i asigura o „extra” protecţie.

— Domnișoară

Caulden, nu știu ce căutați aici, dar omul acesta este o amenințare pentru liniștea comunității noastre. Vrea să înceapă un război între culegători și fermieri. Am auzit că a adus arme și există dovezi că i-a înarmat cu cuțite pe culegători.

Amanda fu la început puțin zăpăcită auzind aceasta, dar apoi continuă:

— Nimeni nu le-a dat arme sau cuțite și vă asigur că tot ce facem aici e să le spunem oamenilor că au dreptul de a se înscrie într-un sindicat.

— Domnișoară Caulden, scuzați-mă că vă contrazic, dar tot ce vor acești oameni este vărsare de sânge. Privi spre Hank și arătă cu degetul. Și al tău va fi primul sânge care va curge.

Privi din nou spre Amanda: Vă sfătuiesc să

plecați de aici înainte de a se întâmpla ceva îngrozitor.

Mă duc chiar acum să vorbesc cu tatăl dumneavoastră. Sunt sigur că nu știe în ce v-ați băgat.

Se întoarse și se îndreptă spre ieșire, iar două din ajutoarele lui îl

cărară pe bărbatul înjunghiat.

Amanda se întoarse spre Hank.

— Ce-a vrut să spună prin vărsare de sânge?

— Unii cred că singura cale de a organiza un sindicat este violența. Cred că nimeni nu ascultă problemele

altora dacă nu îi se atrage atenţia şi cea mai bună metodă este să curgă puţin sânge.

O privea intens în timp ce ea analiza cele spuse de el. Va alerga probabil înapoi la cărţile ei şi la lumea unde se afla în siguranţă, se gândi el;

— Dar dacă le explicăm acestor oameni ce este un sindicat, putem organiza unul fără violenţă.

— Să formezi un sindicat nu e greu. Când sindicaliştii prezintă proprietarilor de pământuri revendicările lor, atunci începe

supărarea. Cum să-i faci pe fermieri să nu râdă în fața unei petiții?

— Prin grevă, spuse Amanda.

Hank râse.

— Să facă grevă și să aștepte ca servitorii să le aducă mâncarea pe tavă în timpul acesta?

Amanda văzu că Reva

și Joe zâmbeau și ei; de asemenea și o familie care înțelegea limba engleză. Din nou se simți ca una care nu aparținea acelui loc. Începuse să creadă că face parte dintre ei că poate ajuta la ceva, dar ei nu o consideraseră niciodată una de-a lor.

O consideraseră mereu bogata domnișoară Caulden care nu-i în stare să înțeleagă că nu toată lumea are servitori și bugete nelimitate.

— Poate că ar fi trebuit să-și economisească ceva bani, spuse ea cu răceală. N-au decât să

creadă ce vor vrea, se gândi ea. Poate că își cheltuiesc banii pe băutură sau pe filme. Poate că ar trebui să le traduc povestea greierului și a furnicii. Dădu jos un fir de praf imaginar de pe rochia de mătase. N-am putea ruga una din femeile

astea să facă puțină curățenie?

Se așează la birou și cu spatele spre ceilalți.

Nimeni nu spuse nimic și Amanda oscila între furie și lacrimi. Toți se credeau atât de deștepți, dar o judecau pe ea numai după circumstanțele nașterii

ei, nu după ceea ce se vedea clar că este ea.

Hank era derutat de ieșirea ei. O luase peste picior pentru că nu-i plăcuse felul în care ea intervenise între el și șerif. Îi amintise că ea era fiica dușmanului. Dar cuvintele ei fură foarte neașteptate

pentru el. Lucrase din greu toate zilele astea și nu arătase nici o clipă că ar fi fost dezgustată de lucrători.

La ora șase fix, Taylor Driscoll își făcu apariția și Hank simți o ură oarbă față de acest bărbat. Iar când Taylor o privi pe Amanda cu

niște ochi iubitori, plini de dorință,

Hank rupse un creion în două.

— Ești gata? o întrebă Taylor încet.

Amanda își strânse lucrurile și plecă fără să-și ia rămas-bun de la ceilalți. Nu scoase nici un cuvânt până când ea

și Taylor se așezară pe bancheta din spate a limuzinei.

— Deci, aici lucrezi? o întrebă Taylor. Nu era obișnuit să facă conversație. În ultimii ani vorbise cu Harker despre fermă și cu Amanda despre lecțiile ei.

— Aici este locul unde lucrez, dar nu și locul căruia îi aparțin, spuse ea cu amărăciune.

Taylor zâmbi. În noua lui postură, aceea de a nu-i mai fi profesor, nu avea de gând să-i spună ce gândea despre casa aceea murdară, plină de oameni la fel de

murdari. Se întinse și-i luă mâna.

— Nu, draga mea, sigur că nu aparții acestui loc. Locul tău e lângă mine și lângă oameni de nivelul tău.

Amanda îl privi și se întrebă dacă ea era la fel ca el. N-avea nici un chef să meargă la

carnaval, dar nu voia să meargă nici acasă. Poate că locul ei era lângă Taylor! Bineînțeles că era lângă Taylor!

Carnavalul era zgomotos și murdar. Mirosea urât. Totul lucea. Totul era țipător... și Amandei îi plăcu imediat. Era ceea ce-i

trebuia pentru a uita de oamenii care o considerau o fetiță bogată și răsfățată.

Imediat ce se dădu jos din limuzină, Taylor dori să se urce înapoi și să plece. Locul era la fel de hidos precum își amintea. Deasupra capului lui atârna o

reclamă luminoasă.

Prințesa Fatima, o beduină înfocată din orașul legendar Nineveh va dansa dansul mistic numit Anaconda, *exact cum l-a dansat Hypatia în Sfânta Scriptură.*

Lângă reclamă era o

femeie uriașă confecționată din pânză, cu un șarpe încolăcit în jurul ei. Pentru asta fusese el la facultate? Fusese la facultate ca să scape.

— Amanda, putem pleca din locul ăsta dacă te deranjează.

Amanda privea cu

ochi mari tot ce era în jurul ei: jonglerii, diversele aparate la care doritorii își încercau aptitudinile fizice, vânzătorii care nu mai conteneau să facă reclamă produselor de pe tarabă. Toți păreau să strige în același timp.

— Nu, e minunat,

nu-i așa? îl luă de mână. Oh, Taylor, îți mulțumesc atât de mult că m-ai adus aici. Ce facem mai întâi? Ți-e foame? Ce spui de niște floricele de porumb?

Mâncam când eram copil. Ce crezi că e un *corn dog?* Vrei să încercăm să aflăm?

— Oh, da, sigur, hai să vedem, spuse Taylor, gândindu-se că precis i se va face rău.

Oare toţi bărbaţii treceau prin asta de dragul femeii iubite? Dacă era aşa, e o minune că unii se căsătoresc până la urmă.

O oră mai târziu

Taylor era convins că i se va face rău. Mâncase floricele, alune, ceva îngrozitor care se chema *corn dog* și având sentimentul că-și făcuse datoria refuzase politicos o bomboană din caramel învelită în ciocolată pe care Amanda i-o oferi. Fusese

chiar destul de calm când o femeie grasă și murdară care pretindea a fi ghicitoare privise în palma Amandei și spusese:

— Vei dansa ca o regină și vei avea un fiu care va deveni rege.

Acum Amanda privea cu jind spre o tarabă

unde un bărbat îmbrăcat într-o cămașă purpurie din satin îl invita pe Taylor să-și încerce aptitudinile în a arunca cu o minge în niște sticle de lapte. Iar premiul câștigat dacă nimereai ţinta era o păpușă urâtă, îmbrăcată în niște pene de un roz

țipător.

— Amanda, ce s-ar întâmpla dacă o persoană ar câștiga?

— E doar de amuzament, spuse ea,

— Haideți, domnule, îi strigă tânărul. Trei încercări pentru un bănuț. Nu merită o doamnă așa frumoasă să

dați pentru ea un amărât de bănuț? O privi pe Amanda din cap până în picioare.

Eu aș plăti un bănuț ca s-o câștig pe ea.

Amanda îl privi pe Taylor cu ochi rugători și în timp ce el căuta un motiv potrivit pentru care să nu participe la

jocul ăsta prostesc fură daţi la o parte de o altă pereche care parcă nici nu-i văzuse. Buna dispoziţie a Amandei dispăru când îl văzu pe doctorul Montgomery împreună cu Reva oprindu-se în faţa lor. Îl văzu pe Hank ochind cu prima minge toate

sticlele?

— Plecăm? îi spuse ea lui Taylor.

Hank se întoarse făcând pe miratul.

— Ia te uită, domnișoara Caulden. Ce plăcere să ne întâlnim aici. Driscoll, spuse el salutându-l cu capul pe Taylor.

— Mai aruncaţi o dată, domnule? îl întrebă tânărul, neslăbind-o pe Amanda din ochi.

Hank ochi a doua oară şi nimeni iar toate sticlele, apoi se întoarse spre Taylor.

— Nu te-au învăţat să ţinteşti unde ai făcut

școala?

— Cred că ar trebui să plecăm, îi repetă Amanda lui Taylor, dar el nu se mișcă.

Hank dădu jos un al treilea set de sticle.

— Alegeți, domnișoară, spuse tânărul spre Reva, arătându-i păpușile care

atârnau.

Fața Revei se lumină în timp ce alese o păpușă îmbrăcată cu pene roz. Niște instincte primare îl făcură pe Taylor să înțeleagă că nu premiul propriu-zis îi făcea pe bărbați să participe la jocul ăsta, ci dorința de a-și etala

aptitudinile în fața femeii care-i însoțea. De fapt acea femeie era adevăratul premiu al jocului.

În anii petrecuți la ferma Caulden își uitase trecutul, toți anii în care se târâse prin școală.

Una din slujbele pe care le avusese pentru a

se întreţine fusese ceva asemănător acesteia.

Lucrase tot într-un bâlci unde în fiecare seară ţinea locul celor care nu-şi puteau face numărul. Trecuse astfel succesiv pe la toate probele de aptitudini.

Căută în buzunar şi scoase un bănuţ.

— Taylor, spuse Amanda, nu trebuie să participi la așa ceva. N-am nici cea mai mică dorință să am una din acele... acele...

— Păpuși de prost gust, completă Hank. Ți-e teamă că va pierde și te vei simți jenată? o întrebă el încet.

— N-a pierdut încă nimic în favoarea ta, îi răspunse ea.

Dar de fapt nu dorea ca Taylor să se facă de râs. Taylor cunoștea că șmecheria consta în faptul că sticlele de pe rândul de jos erau cele mai grele. Pe vremea când lucrase la târg

fusese nevoit să demonstreze că sticlele pot fi date jos.

Doborî toate cele trei seturi de sticle cu ușurință și Amanda, cu un strigăt de triumf adresat lui Hank își alese o păpușă.

— Încercăm și la ochitul cu arma? întrebă

Taylor. Sau te pricepi numai la ceea ce implică forța brută, nu și cunoștințe dobândite?

— Pune-mă la încercare, răspunse Hank.

— Nu sunt sigură... începu Amanda, dar cei doi bărbați o porniră înaintea femeilor.

Amanda îi aruncă un zâmbet slab Revei și privi spre păpușă. E drăguță, nu-i așa?

— Ce anume? Prostia lor sau păpușa?

— Cu siguranță că păpușa, răspunse Amanda.

Bărbații merseră de la o tarabă la alta. Hank

trebui să lucreze mai mult pentru a afla de fiecare dată care era șmecheria care stătea la baza câștigului, dar lua totul atât de în serios de parcă era vorba de propria-i viață. Taylor câștiga acolo unde era nevoie de foarte multe cunoștințe teoretice, dar

Hank îl bătu acolo unde se cerea multă forță. Făcu clopoțelul să sune și trânti în brațele Revei un animal uriaș de pluș. Apoi mai participă încă o dată și-i câștiga unul și Amandei, dar ea nu vru să-l primească.

Pe la ora nouă brațele celor două femei erau

încărcate cu păpuși, animale de pluș, farfurii, cupe, castroane și pachete surpriză. Cei doi bărbați mergeau în fața lor ca lei la vânătoare.

După ce epuizară fiecare joc se întoarseră și priviră unul la altul.

— Putem să ducem

aceste lucruri la mașină? întrebă Amanda. Și dacă n-ai nimic împotrivă Taylor, aș vrea să merg acasă. Simt că mă încearcă o durere groaznică de cap.

Reva stătea și privea de la un bărbat la celălalt. Nu credea că Amanda pricepea ce se

întâmplă, dar ea pricepea. Era sigură că Taylor câștigase premiile pentru ea... nu pentru Amanda.

Văzuse felul în care Taylor o privise de fiecare dată când câștigase câte un trofeu. Aruncase obiectul în brațele Amandei, dar

privise de fiecare dată în direcţia Revei. Cred că s-ar putea să fiu îndrăgostită de el, se gândi Reva cu groază. Era total nepotrivit pentru ea... nu avea un ban...şi-şi închipuia că el nu s-ar căsători vreodată cu o femeie de teapa ei, dar în clipa de faţă voia

să plece de la carnaval și să fie împreună cu el. Nu face asta, își spuse ea. Are nevoie de bani la fel de mult ca și tine și își va vinde și sufletul pentru a se căsători cu Amanda și a pune mâna pe ferma Caulden. Dar înainte de a se căsători cu Amanda îl putea avea

ea.

Reva se strâmbă de parcă ceva o durea foarte tare și scăpă jos aproape toate premiile din brațe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Amanda, încercând să-și elibereze un braț pentru a o ajuta.

Dintr-un pas, Taylor

fu lângă ea, petrecându-și brațul în jurul ei.

— Nu-i decât o durere de stomac. Cred că ar trebui să mă duc acasă.

— Hai să mergem atunci, spuse Hank în silă.

Reva gemu și-și apăsă stomacul cu mâinile.

— Mersul cu mașina aia mică a ta! Sper că nu-mi va fi mai rău. Privi spre Taylor și văzu cum ochii i se luminează.

— O duc eu acasă, spuse Taylor. Se poate întinde pe bancheta din spate.

— Dar nu vreau să

stric cheful tuturor. Ochii ei se întâlniră cu ai lui Taylor și crezu că înțelesese mesajul.

Taylor se îndrepta și-i spuse Amandei cu tonul de profesor:

— Amanda, o voi conduce pe domnișoara Eiler acasă, dar nu trebuie ca tu să-ți strici

seara. Poți să rămâi și sunt sigur că doctorul Montgomery te va conduce acasă. Nu așteptă ca vreunul din ei să răspundă. Haideți, domnișoară Eiler, dați-mi voie să vă duc eu lucrurile astea. Noapte bună, Amanda și nu sta prea târziu. Se

îndepărtă, cu Reva mergând alături de el.

Amanda își încleșta dinții.

— Ar fi trebuit să-i învinețesc ambii ochi când am avut ocazia, spuse furioasă.

Hank începu să râdă.

— Ce s-a întâmplat? Ți-a furat cineva

prietenul?

— Vrei te rog să mă duci acasă acum? În clipa asta?

— Ce zici de o călătorie prin tunelul dragostei?

— Aș merge mai curând printr-unul cu șerpi, spuse ea și începu să meargă înaintea lui.

El o prinse de braţ.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Mi se pare că ni s-a dat o ocazie minunată. Reva a fugit cu prietenul tău de gheaţă, deşi ceea ce vrea de la el mă depăşeşte, şi noi doi suntem singuri.

Vrei să mergem undeva mai intim?

— Cu tine nu.

O smuci atât de tare încât două animale și o farfurie îi zburară din brațe.

— Ce-i cu tine? Noaptea trecută ai dansat în brațele mele de parcă eram doi îndrăgostiți. Am fost amanți. Nu trebuie

decât să te ating și...

— Corect! țipă ea la el. Nu valorez mai mult pentru tine decât o femeie plătită, dar când e vorba să mă aperi îți sunt complet străină. S-ar putea să-mi cunoști trupul, dar cu siguranță că nu știi nimic despre mine.

— Amanda, șopti el, am atras mulțimea. Hai să mergem într-un loc liniștit.

Ea începu să meargă și el se luă după ea.

— În camera ta, poate?

— Ce naiba e cu tine? Ce te-a făcut atât de al dracului de furioasă pe

mine? Faptul că am venit aici cu Reva? Gelozia e ceea ce te-a înfuriat atât de tare?

Amanda își deschise brațele și lăsă să-i cadă toate trofeele.

— Bărbații! spuse ea printre dinți. Crezi că de fiecare dată când o femeie se înfurie e din

cauză că este geloasă? Nu-mi pasă dacă te întâlnești cu Reva Eiler. Nu-mi pasă dacă te întâlnești cu o sută de femei. Sunt furioasă de ceea ce s-a întâmplat azi după-amiază. S-ar putea să nu știu multe lucruri despre cum funcționează un sindicat

și s-ar putea să fiu naivă în multe alte privinţe, dar să fiu a naibii... da, da, m-ai auzit bine... a naibii dacă te voi lăsa pe tine sau pe oricine altcineva să mă trateze ca pe o fetiţă din înalta societate, care n-are nimic în cap. N-am făcut niciodată parte din

societate până când nu te-am cunoscut pe tine. Întâmplător îmi pasă de oamenii ăia pe care i-am întâlnit la Cartierul general. Mi-am înfruntat logodnicul și familia pentru că am vrut să fiu de ajutor pentru o cauză în care am început să cred, iar tu, împreună

cu ceilalți, mă tratați de parcă n-aș avea creier în cap. De parcă n-aș avea nici un pic de conștiință. Acum, doctore Montgomery ia-ți premiile și mașina ta iute și ascunde-te undeva unde să nu fie văzut de prea multă lume. Eu voi merge pe

jos acasă.

Se răsuci pe călcâie, aproape calcă în picioare o rață de pluș și plecă.

Șaisprezece

Hank reuși s-o facă să se urce cu el în mașină. Nu fu prea ușor. El nu știa exact de ce era ea atât de furioasă, dar părea că sentimentele îi fuseseră rănite azi la serviciu.

De două ori pe

drumul spre casă încercă să vorbească cu ea, dar nu reuși.

Poate că era nefericită pentru că realizase în sfârșit că nu-l iubea pe acel om fără sentimente, pe Driscoll. Era bine că-și dăduse în sfârșit seama de asta, dar Hank nu vedea de ce

își varsă furia pe el.

— Atenție! țipă Amanda.

Hank văzu cei doi oameni din mijlocul drumului în aceeași clipă cu Amanda.

Era prea târziu să mai încerce să oprească mașina, așa că încercă să-i evite, cotind spre

stânga. Știu imediat cine sunt cei doi bărbați.

— Rămâi în mașină, Amanda, spuse el încet. Indiferent ce se întâmplă, rămâi în mașină. Și nu le spune cine ești. Nu vreau ca numele Caulden să fie pomenit în fața acestor oameni. Ai înțeles?

Amanda realiză că era ceva serios și că nu era cazul să continue niște certuri personale. Dădu din cap spre Hank.

Bărbații începură să alerge spre mașina lui Hank și ajunseră în dreptul ei exact când Hank cobora.

— Bună, Doc, spuse

cel înalt. Deși părea tânăr avea părul alb și niște ochi de un albastru deschis ce luceau în lumina farurilor. Îl cunoști pe Andrei, nu-i așa?

Hank nu schiță nici măcar un zâmbet.

— Ultimul tău tovarăș a fost ucis în San

Diego, nu-i așa? Whitey, n-avem nevoie de tine aici.

— Nu așa se vorbește unui vechi prieten, spuse Whitey Graham.

— Formăm un sindicat, spuse Hank și nu vrem vărsare de sânge.

Whitey se sprijini cu

mâna de spatele mașinii și se aplecă spre Hank.

— Violența este singurul mod de a-i face pe oameni să te bage în seamă și tu știi asta. Nu se întâmpla nimic dacă va curge puțin sânge... iar cel al Caulden-ilor va fi primul. Am auzit despre modul în care-i

tratează pe culegători. Anul ăsta o să-i venim de hac ticălosului.

Hank își ține respirația și speră din tot sufletul că Amanda va rămâne liniștită în mașină și nu-i va lăsa pe acești doi oameni să afle cine este. Acești bărbați erau niște fanatici,

dedicați unei cauze și această cauză însemna pentru ei mai mult decât viața sau viețile oricui altcuiva. Voiau să arate lumii întregi ce era greșit și hotărâseră că asta era singura cale de a atrage atenția asupra lor. Credeau că americanii vor

muşamaliza o serie de incidente dar nu vor putea trece cu vederea vărsarea de sânge.

Whitey Graham umbla cu câte un tovarăş dintr-o parte în cealaltă a Americii şi incita diferitele grupuri de lucrători sezonieri la violenţă şi vărsare de

sânge. Îi învăța pe lucrători să se revolte, împotriva felului în care erau trataţi. Furia îi putea costa uneori viaţa, dar măcar forţau mâna fermierilor să le aprobe reformele. Iar Whitey considera că această soluţie merita orice preţ.

— Caulden îl joacă pe degete, pe șeriful de aici, spuse Hank. E un bărbat care poate fi ușor corupt cu numele de „Buldog” Ramsey care te face praf doar cu mâinile goale.

— Dacă pune mâna pe mine, spuse Whitey. Privi spre Amanda. Am auzit că fata lui Caulden

lucrează pentru tine.

— Așa e și lucrează foarte bine. A ajutat foarte mult în lămurirea lucrătorilor despre necesitatea constituirii într-un sindicat.

— Asocierea într-un sindicat, râse batjocoritor Whitey. Trebuie să aibă grijă de

burțile lor și Caulden știe asta foarte bine. Caulden ține toate hățurile. Îi poate trata pe culegători cum poftește și ei n-au ce face decât să se supună. Ochii lui Whitey sclipiră în lumina farurilor. Într-o zi vom lua puterea din mâna unora precum

Caulden. Într-o zi sindicatul va vorbi în numele lucrătorilor. Dar înainte de a se întâmpla așa ceva trebuie să aprindem câteva focuri.

— Focurile tale îi ard pe oameni! strigă Hank. Întoarce-te de unde ai venit, Whitey. Uniunea Mondială a Muncitorilor

a trimis organizatori și eu le spun culegătorilor ce este un sindicat. N-avem nevoie de tine și de armele tale aici.

Din nou Whitey se întoarse și privi din spate spre Amanda. Ea nu părea să-și fi clintit un mușchi de când mașina se oprise.

— Am auzit că fata lui Caulden e foarte drăguță. La fel de drăguță ca doamna?

Hank fiuieră.

— Fata lui Caulden e la fel de drăguță ca și tatăl ei. Nu-i lipsește decât trabucul în colțul gurii și ai putea spune că sunt frați gemeni. Pe

doamna asta o cheamă Janet Armstrong.

— Păcat, spuse Whitey. Pariez că ticălosul de Caulden ar face orice ca să-și apere fiica.

În timp ce Hank privi spre ochii sălbatici, scânteietori ai lui Whitey simți fiori pe

șira spinării. Amanda ar fi o primă țintă pentru fanatismul lor. Ar putea-o răpi și apoi l-ar șantaja pe Caulden. Ar putea-o ucide pentru a atrage atenția lumii asupra problemelor lucrătorilor sezonieri.

— Pot să mă descurc foarte bine cu tot ce se

întâmplă aici, Whitey, spuse Hank făcând tot posibilul pentru ca vocea să nu-i tremure. Întoarce-te de unde ai venit.

Whitey ieși din raza de lumină trimisă de faruri.

— Sigur, Doc. Voi pleca cât de curând,

atunci când voi vedea că nu sunt probleme.

Când voi vedea că oamenii mei sunt trataţi aşa cum se cuvine, întâi de către Caulden, apoi de către ceilalţi fermieri care cultivă hamei. Nu voi face necazuri. Vocea începea să i se piardă, în timp ce se îndepărta de

mașină. Transmite-i salutări acelei domnișoare Caulden din partea mea. Cum o cheamă? Amy, nu-i așa? Nu, parcă Amanda. Spune-i că Whitey Graham îi transmite salutări.

Se auziră pașii îndepărtându-se și apoi

se lăsă liniștea.

Hank rămase pe loc și în ciuda nopții calde simți fiori. Se întoarse la mașină fără să-i spună nimic Amandei. Deși îi era frig, transpiră și când ajunse la fermă era lac de sudoare. Opri mașina și se întoarse spre Amanda.

— Nu vreau să aud nici un protest din partea ta, dar mâine aș vrea, să nu vii la serviciu. De fapt, aș vrea să nu ieși din casă deloc. Pune-i pe Taylor să-ți dea niște lecții de făcut și petrece-ți ziua în camera ta.

Amanda nu răspunde

tonului său autoritar. După o vreme îl întrebă:

— Crezi că vor să-l omoare pe tatăl meu?

Pe Hank nu-l interesa decât siguranța ei. Se blestemă în gând pentru faptul că-i permisese să lucreze, împreună cu el, pentru faptul că în felul acesta a expus-o unor

astfel de pericole.

— Whitey nu e complet sănătos. El se crede de partea lucrătorilor, dar de fapt e doar o scuză pentru a-și justifica actele de violență. Anul trecut în Chicago a bătut un copil de opt ani... Se opri brusc. Era atât de

tulburat de amenințarea directă pe care Whitey o adresase Amandei, încât nici nu mai putea judeca clar. Nu cred că vrea să-l omoare pe tatăl tău. Mai degrabă vor fi omorâți oameni nevinovați, oameni care au câte șase copii de crescut. Whitey vrea doar să curgă sânge

pentru ca ziarele să scrie despre el. Nu contează al cui sânge. Își coborî vocea.

Poate fi chiar al tău, Amanda.

— Oameni nevinovaţi, spuse Amanda. Tatăl meu s-ar putea să nu fie ucis, dar oameni „nevinovaţi” da.

Asta implică faptul că tatăl meu e vinovat de ceva?

— Amanda, nu vreau să vorbesc despre asta. Tatăl tău vrea să obțină profit pe orice cale. Nu-i pasă ce face atâta timp cât obține un profit. Ți-am spus că a dat anunț pentru culegători, în trei

state. Se vor prezenta cu miile. Poate două mii dintre ei vor fi de acord să se înscrie în sindicat şi vor părăsi câmpurile dacă condiţiile sunt intolerabile, dar vor mai rămâne alte câteva mii care vor fi atât de fiămânzi încât vor lucra în orice condiţii.

— Tatăl meu nu este inuman, spuse Amanda încet.

Poate că era din cauza apariției lui Whitey, dar Hank simți că-i crește tensiunea.

— Tatăl tău și-a izolat propria soție pentru că înainte de a se căsători cu el a dansat

pe o scenă. Și-a transformat propriul copil într-un automat fără sentimente și l-a încredințat unui bărbat care o ține nemâncată și pe care-l ascultă necondiționat. Nu cred că tatăl tău e un om care e în stare să se pună în situația celor care o duc

mai prost că el. Caulden își pune ceva în cap și urmărește orbește acel țel. Nu contează câți oameni sunt zdrobiți în cursa lui de realizare a acelui țel. Vrea să aibă profit de pe urma hameiului și hameiul trebuie să fie cules. Nici măcar nu cred că se

gândește că acei culegători sunt și ei oameni. Sunt mașini de obținut profit.

— Tatăl meu nu este așa, spuse Amanda. Nu-l cunoști absolut deloc. Își aminti de mesele pe care le luaseră împreună în ultimele zile. Refuză să-și amintească cuvintele

lui când îi spusese că nu poate suporta s-o vadă în fața ochilor. Fusese vina ei că îl făcuse să simtă așa. Coborî din mașină fără să aștepte ca Hank să-i deschidă portiera.

Hank sări din mașină și alergă la ea. Se opri în fața ei și-i puse mâinile

pe umeri.

— Amanda, indiferent ce simți față de tatăl tău, nu contează acum. Ce contează pentru mine este să te știu în siguranță. Vreau să-mi promiți că vei sta mâine acasă și nu vei veni la Cartierul general.

— Ce-ai fi făcut dacă

Reva era amenințată?

— Reva? întrebă el. Ce legătură are cu toată povestea asta? Ești încă geloasă că Reva și Taylor au plecat împreună de la carnaval?

Amanda plecă din fața lui, dar el veni după ea.

— Vreau să-mi

promiți, Amanda.

— Dacă viața Revei ar fi fost amenințată ai fi considerat probabil că e curajoasă că a înfruntat situația. Dar când e vorba de mine, îmi spui să stau închisă în camera mea pentru că mă consideri o fetiță prostuță din lumea

bună, nu-i așa?

Hank rămase cu gura căscată. Nici un bărbat nu trăia suficient de mult pentru a le înțelege pe femei.

— Dacă viața Revei ar fi amenințată aș vrea ca și ea să stea într-un loc unde ar fi în siguranță.

— Dar Reva e săracă

și eu sunt bogată și asta-i marea diferență.

Hank se simțea de parcă dăduse peste cap un sfert de sticlă de whisky.

— Oamenii ăia te vor pe tine pentru că ești fiica lui Caulden. Amanda, promite-mi că stai în casă,

Ea trecu pe lângă el.

— Nu-ți face griji din cauza mea, doctore Montgomery. Îmi pot purta singură de grijă. Dacă nu, sunt convinsă că mă voi descurca cu ajutorul banilor în orice situație.

Porni în grabă spre casă.

Hank rămase afară cu pumnii încleștați de furie. Dacă va trebui o va lega de patul din camera ei, dar nu avea de gând să o lase să se expună fanaticilor ălora. Nu înțelegea de ce era atât de furioasă, dar nu avea de gând ca din cauza unor mofturi să-și

riște viața. Se întoarse spre mașină.

Amanda se sprijini de ușa de la intrare pentru câteva clipe. Deși nu înțelegea, simțea că în ultimul timp se lăsase condusă de emoții. Oamenii ăia o speriaseră, o speriaseră foarte tare. Bărbatul ăla

cu numele de Whitey avea o voce care o străpungea ca lama unui cuțit. Vorbise despre crime așa cum altul ar vorbi despre o carte. Astăzi, când vărsarea de sânge fusese legată de sindicat, ei i se păruse ceva imposibil. După ce-l auzise pe Whitey nu

numai că i se părea posibil, dar părea ceva foarte firesc.

Dacă ar exista ceva ce ar putea să facă? Deodată îi trecu un gând prin minte.

Vărsarea de sânge era legată de presupunerea că tatăl ei i-ar pune pe culegători să lucreze în

condiții inumane. Dacă ar putea să-i facă pe sindicaliști să înțeleagă că tatăl ei nu era monstrul pe care-l credeau, ar putea preveni în felul acesta violeta.

Deși era târziu tatăl ei se afla încă în bibliotecă. Până acum

nu îndrăznise niciodată să-l deranjeze, dar în ultimul timp părea să facă o groază din lucrurile pe care înainte nu ar fi îndrăznit. Ciocăni la ușa bibliotecii și când el îi spuse să intre o deschise.

Când el o privi încruntat, fu gata să se

întoarcă și să renunțe. J. Harker Caulden nu era un bărbat căruia să-i placă surprizele și apariția neașteptată a fiicei sale era evident nedorită.

— Tată, aș vrea să discut cu tine despre ceva important, spuse ea încercând să-și

stăpânească bătăile inimii.

— Dacă e în legătură cu căsătoria ta cu Taylor...

— Nu, nu-i vorba despre asta, spuse ea repede. Oare toţi bărbaţii credeau că femeile nu sunt interesate decât de

gelozie și de povești de dragoste? Am lucrat cu sindicaliștii și oamenii cred că tu ești un... tiran, iar eu aș vrea foarte mult să-i conving că nu ești așa. Vreau să-i fac să înțeleagă că-ți pasă de cei ce lucrează pentru tine.

J. Harker puse jos

stiloul, se lăsă pe spate în fotoliu și o examina atent. Lucrurile se schimbaseră în orânduirea acestei case și el nu înțelegea care era cauza acestor schimbări. Unele îi plăceau, dar altele nu. Îi plăcea că soția lui filtrează cu el și că *fiica*

l u i începe să prindă puțin curaj. Dar nu-i plăcea ca ea să creadă că are dreptul să-i ceară socoteală de modul în care conduce ferma. În ultimele zile și Taylor îi făcuse probleme. Ce știau oameni ca Amanda și Taylor despre cum trebuie condusă o

fermă?

Toată viața și-o petrecuseră cu nasul în cărți. Harker începea să se îndoiască că făcuse un pas înțelept când îl alesese pe Taylor de ginere. Poate că ar trebui să găsească pe altcineva care să se căsătorească cu fiica lui.

Dar acum Amanda stătea în faţa lui, ca un iepure speriat care făcuse un act de curaj cerându-i socoteală despre cum conduce ferma. Fu tentat să-i spună să iasă naibii afară din biroul lui, dar apoi se gândi că ar fi mai înţelept să se folosească

de legăturile fiicei sale cu acea drojdie a societății care o reprezentau sindicaliștii. Poate că în felul ăsta putea preveni necazurile. Nu că ar fi contat foarte mult pentru el...

„Buldog” mobilizase mult mai mulți oameni

decât era necesar care aveau să stea în câmp cât timp dura culesul. Ei ar fi oprit orice chiar înainte de a începe.

— Ți-au spus că tot ce mă interesează e profitul? o întrebă J. Harker.

— Păi... da.

— Că nu-mi pasă de

cei care muncesc în câmp?

Amanda începea să se liniștească.

— Da, așa mi-au spus.

— Sper, Amanda, că nu i-ai crezut. Că nu te-ai aliat cu ei împotriva propriului tău tată.

— Nu, domnule, n-

am făcut așa ceva. Dar am vrut să aud adevărul din gura ta.

— Îmi pare bine că ai venit la mine. E timpul să înveți câte ceva din viața fermei de pe urma căreia trăiești. Vezi tu, nu e primul an în care avem probleme. În ultimii unsprezece ani

au tot fost zvonuri despre izbucnirea unor greve și despre diverse crime, dar am trecut cu vederea fără măcar să spun ceva în apărarea mea. Toți cred că obțin un profit uriaș de pe urma fermei, dar adevărul e că de-abia o țin pe picioare.

Sindicaliștii ăștia nu se gândesc decât la banii care-i obțin de pe urma vânzării hameiului, dar uite cheltuielile pe care le am de făcut. Amanda, obțin douăzeci și patru de dolari pentru un balot de hamei și douăzeci de dolari se duc pentru plata mâinii

de lucru.

— Dumnezeule, costă nouă mii de dolari pe an numai sfoara pentru a face spalierele pe care se întinde hameiul. Nimeni nu se gândește la sfoară, cred probabil că o iau de undeva gratis. Și mai e și costul uscatului și al transportului. Și anul

ăsta a fost atât de secetos încât am obţinut numai două treimi din recolta de anul trecut. Toate lucrurile astea se adună. Se opri şi o privi.

— Aş vrea să-i plătesc pe oamenii ăştia mai mult, continuă el. Ştiu că sunt săraci şi că ei cred despre mine că

sunt bogat, dar îi plătesc și eu cu cât pot. Anul ăsta prețul hameiului e atât de scăzut încât va trebui să tai din toate cheltuielile, dar nu voi tăia și din salariile culegătorilor, Amanda. Voi tăia din toate celelalte cheltuieli pentru ca să le pot plăti

oamenilor salarii cât mai mari. De exemplu, în fiecare an le dădeam voie proprietarilor de magazine din Kingman să instaleze mici chioșcuri în câmp. Lucrătorii își cheltuiau banii pe mărfurile din Kingman. Dar anul ăsta nu-mi mai pot permite

să fiu generos. Taylor va organiza niște chioșcuri în care voi vinde mărfuri cumpărate de mine. În felul ăsta voi realiza un mic profit, fără să fiu nevoit să tai din salariile culegătorilor.

Amanda simțea că radiază de fericire. Tatăl ei nu era un monstru,

așa cum spunea toată lumea. Oamenii nu-l înțelegeau.

— Dacă liderii sindicali vor veni să-ți ceară, de exemplu, să trimiți apă pe câmp culegătorilor, ce le-ai răspunde?

J.Harker zâmbi.

— Am aranjat deja să

existe limonada pentru culegătorii de pe câmpuri. Și mâncare.

Și puțuri cu apă rece.

— Oh, spuse Amanda zâmbind. Simțea că-i vine să danseze de fericire. Nu va fi nevoie ca sindicaliștii să ceară ceva. Lucrătorii vor ști că au dreptul să

protesteze, dar nu vor avea de ce s-o facă. Cine s-ar putea supăra pe un om care le trimite limonadă pe câmp? Îți mulțumesc, spuse ea zâmbindu-i. Le voi spune sindicaliștilor. Porni spre ușă.

Noapte bună, tată, zise ea și ieși din

cameră.

Urcă scările spre camera ei de parcă nu atingea pământul.

Totul era aranjat. Nu va fi niciun pic de violență. De fapt, nici nu era necesară constituirea unui sindicat. Dacă toți fermierii vor fi ca tatăl ei și vor trimite limonada

pe câmp lucrătorii nu vor avea nevoie să se grupeze într-un sindicat.

Amanda se dezbrăcă și se băgă în pat cu zâmbetul pe buze. A doua zi îi va putea spune încrezutului doctor Montgomery să-și înghită cuvintele. Iar

bărbatul ăla îngrozitor, Whitey, va fi dezamăgit. Nu va avea niciun rost să atragă atenția ziarelor față de un fermier care plătește salarii mari culegătorilor și care le trimite mâncare și limonada pe câmp. Și nu va avea de ce să se teamă să meargă mâine la

Cartierul general al sindicaliștilor. Era în siguranță, tatăl ei o făcuse să fie în siguranță. Tatăl ei, care în ciuda celor spuse de ceilalți, era un om bun.

Adormi fără să se gândească măcar o singură dată la Taylor. Nici nu se trezi când la

ora trei dimineața Taylor se furișa cu pantofii în mână pe scări.

— Limonada! țipă Hank la ea. Ți-ai riscat viața venind aici din cauza limonadei?

De îndată ce intră în clădire Hank o înhață de

braţ şi o trase în camera de serviciu. Acum stătea şi o privea cu ochii mari de furie.

— De ce te-ai deranjat să cauţi un loc retras? Când ţipi în halul ăsta toată lumea aude.

— La dracu' cu cine mă aude! Unde vrei să te

duci?

Amanda încercă să deschidă ușa camerei, dar el o încuie.

— N-am de gând să stau aici și să ascult un astfel de limbaj.

El o apucă de umeri și o trase cu fața spre el.

— Ce ți-a spus tatăl tău e mai rău decât orice

limbaj pe care-l cunosc. Te-a minţit, Amanda. N-a făcut decât să te mintă. Dacă s-ar fi purtat bine cu lucrătorii n-am mai fi avut noi ce căuta aici.

— Asta am încercat şi eu să-ţi spun. Nu va fi nici un pic de violenţă. Îi poţi spune prietenului

tău Whitey să se ducă acasă. Poate va găsi alte ferme pe care să le hărțuiască.

Hank îi dădu drumul și se schimbă la față.

— Chiar crezi asta, nu-i așa, Amanda? întrebă el încet. Chiar ne crezi niște ticăloși? Crezi că guvernatorul

m-a trimis degeaba aici? Crezi că nu vrem decât să-i facem probleme unui bărbat drăguț și iubitor cum e tatăl tău?

— Cred că l-ați judecat greșit. Nu spun că alții nu-i persecută pe lucrători, dar tatăl meu e un om bun. Face tot ce poate ca să fie bine

pentru culegători. Are cheltuieli enorme și nimeni nu ține seama de ele. El...

Se întrerupse când Hank o dădu la o parte și descuie ușa. Îi ținu ușa deschisă în timp ce ieșea.

— Du-te acasă, domnișoară Caulden,

spuse el obosit. Ăsta nu-i un loc pentru tine. Nu ești decât o placă ce repetă tot ce aude și nimic mai mult. Dacă aveam nevoie să aud platitudinile lui Caulden, l-aș fi rugat pe el să mi le spună el însuși. Acum du-te acasă și stai închisă până ce

hameiul va fi cules, iar ceea ce e scris să se întâmple se va întâmplă.

Amanda trecu pe lângă el.

— Ți-ai băgat ceva în cap și nu-ți pot schimba *p ă r e r e a* , spuse ea arogantă. Dar vei vedea. Sper numai că ești suficient de bărbat să

recunoşti că ai greşit. La revedere, doctore Montgomery.

Îi întoarse spatele şi părăsi clădirea.

Pe drumul înapoi spre fermă furia ei atinse punctul culminant. Cei care se ocupau cu organizarea sindicatului voiau să creadă că nu

merge bine ceva, voiau ca numai ei să aibă dreptate, voiau să creadă că lucrătorii sunt la fel precum scalvii care construiseră piramide unui faraon puternic. Astăzi va începe culesul și până mâine toți se vor convinge că la ferma Caulden oamenii erau

trataţi aşa cum se cuvine.

Zâmbi în sinea ei când îşi aminti cum reacţionase doctorul Montgomery. Va fi oare dezamăgit când va vedea că sindicatul nu-şi avea rostul? Voia să prezinte o petiţie prin care să ceară oamenilor să le fie

adusă apa pe câmp. Era curioasă să-i vadă expresia când va vedea că oamenilor le fusese adusă nu numai apă rece, ci și mâncare și limonadă.

Poate că-i va cere voie tatălui ei să ducă ea limonada. Se vedea oferindu-i doctorului

Montgomery un pahar aburit cu limonada rece și zâmbindu-i grațios. Se îndoia foarte tare că el va recunoaște că greșise. Coborî din limuzină și intră în casă. Prima persoană cu care se întâlni fu Taylor. Avea ochii puțin cam obosiți, dar stătea foarte drept.

— Amanda, spuse el sever, tocmai plecam să te iau. Slujba ta în locul acela odios s-a terminat. Culesul începe azi și nu văd nici un motiv pentru care să continui să te expui printre oamenii aceia.

— Nu sunt „oamenii aceia”; sunt ființe la fel

ca și noi. Dacă tu nu ai bunul simț să te gândești la ei în felul acesta, cel puțin o face tatăl meu.

— Nu admit să-mi vorbești pe un astfel de ton, Amanda.

Amanda începu să-l contrazică din nou, dar se opri. În câteva zile

doctorul Montgomery va pleca înfrânt și ea va rămâne singură cu Taylor. Ar fi mai bine să facă pace cu el.

— Îmi cer scuze. Căldura e de vină. M-a adus la capătul nervilor. Mi-am părăsit deja slujba și n-am de gând să mă mai întorc.

— Bine, spuse el repede. Acum cred că ar fi mai bine să stai în camera ta până se termină totul. Ai fost și așa mult prea mult implicată.

— Bineînțeles, murmură ea și începu să urce scările, dar se opri și se întoarse.

Taylor, mă întrebam dacă nu se poate să merg și eu pe câmp să dau o mână de ajutor. Aș putea să împart limonada, poate.

Ochii lui Taylor se măriră.

— Să împarți...? Se liniști și continuă: Vor fi bărbați acolo și nu cred

că e un loc potrivit pentru o doamnă.

— Dar am lucrat cu acei bărbaţi.

— Amanda! Nu mă contrazice! Nu-ţi pot permite să te duci pe câmp. Vrei să ne dai mai multă bătaie de cap?

— Nu, spuse ea şi realiză că mâna lui

strângea cu putere balustrada. Părea că nicăieri nu era nevoie de ea. Nu aveau nevoie de ea la Cartierul general și nu aveau nevoie de ea pe câmp.

— Ți-am scris un nou program și ți l-am pus pe birou. Nu te pot testa pentru că e nevoie de

mine pe câmp. Și, Amanda, după ce hameiul va fi recoltat, va trebui să stăm de vorbă despre concedierea doamnei Gunston. N-am putut-o convinge să rămână.

Stătea jos privind-o în timp ce urca scările.

Odată ajunsă în

camera ei, Amanda realiză că starea ei euforică dispăruse.

Citi noul program și-și aminti că Taylor îi spusese că nu va mai avea de acum încolo alte programe. Își aminti că el îi vorbise despre când vor fi iubiți. Dar Taylor pe care îl întâlnise acum

era la fel de rece și de formal cu acela pe care îl știa din totdeauna.

Împături programul și-l lăsă pe masă după care se trânti pe pat. Era atât de cald și ea nu-și găsea liniștea, încercă să se bine-dispună imaginându-și figura doctorului

Montgomery când va vedea cât de mult se înșelase, dar nu reuși.

Se ridică, citi programul și văzu că la ora asta trebuia să traducă *Campaniile lui Cezar* din limba latină și gemu la gândul ăsta. Privi pe geam și o văzu pe mama ei întinsă într-

un șezlong la umbra copacilor citind și mâncând ceva ce semăna a ciocolată. Amanda își luă cartea de limba latină și se duse să stea împreună cu mama ei.

Petrecu o după-amiază foarte plăcută în compania mamei ei, la

umbră. Mama ei îi dădu să citească o poveste fascinantă scrisă de o femeie cu numele de Contesse de la Glace. Era vorba de dragoste și pasiune, despre o femeie care suferea din cauza unui bărbat ce nu merita acest lucru. Amanda o citi cu

aviditate și mâncă aproape jumătate de kilogram de ciocolată.

Ziua următoare Taylor și tatăl ei fură prea ocupați să observe că ea nu-i în camera ei și nu face ceea ce i s-a spus așa că petrecu mai mult timp cu mama ei. Amanda, considerându-

se mai mult decât îndrăzneață, o întrebă pe mama ei despre perioada când dansase pe scenă. Grace îi povesti ore în șir și Amanda realiză că mama ei mai degrabă muncise din greu decât că păcătuise cu ceva.

— Dar ai avut curaj,

spuse Amanda. Aș vrea să am și eu atâta curaj.

— Cred că s-ar putea să ai, îi răspunse Grace. Numai că n-ai găsit acel lucru pentru care să-ți trebuiască curajul.

— Vrei să spui, ca Ariadna? întrebă Amanda, referindu-se la personajul cărții pe care

o citise. N-am curaj să mă hotărăsc să iubesc un bărbat și să mă lupt pentru el?

— Pe cine iubești de fapt, Amanda?

— Pe Taylor, bineînțeles, răspunse Amanda repede, dar fața i se înroși. Vremea petrecută cu doctorul

Montgomery fusese o experienţă şi nimic mai mult. Dar o parte din ea îşi imagina cum se va purta el când va descoperi că nu a avut dreptate în ceea ce priveşte ferma Caulden. Îi va părea oare atât de rău încât o va cere în căsătorie? Şi-l închipuia

spunându-i Amanda, draga mea, vreau să-mi petrec restul vieţii împreună cu o femeie atât de înţeleaptă ca tine.

Amandei îi plăcea ideea ca el să recunoască că ea nu era de fapt atât de proastă...aşa cum o făcuse să se simtă

întotdeauna. Dar oare îl iubea? S-ar căsători cu el? L-ar părăsi pe Taylor și pe părinții ei pentru a călători împreună cu el în lung și-n lat în mașinuța aceea galbenă?

— Amanda, îi întrerupse Grace visarea cu ochii deschiși, e posibil să fie doctorul

Montgomery ăla al tău?

Amanda se întoarse și privi. El era, venind dinspre câmpuri. Asta era, se gândi ea.

Venea să-și ceară scuze și să... Oare putea să spere la mai mult?

— Amanda, îi spuse Grace și îngrijorarea se citea în vocea ei, nu-l

cunosc personal pe doctorul Montgomery, dar am impresia după felul în care merge că este furios.

Amanda zâmbi.

— Furios pe el însuși, poate. Cred că a descoperit că venirea lui aici n-a avut niciun sens. E un bărbat foarte

mândru și sunt convinsă că nu-i place să recunoască că n-a avut dreptate.

Amanda se ridică și-și netezi fusta.

— Sper că nu te deranjează dacă-l poftesc la ceai. Cred că voi comanda limonada.

E o glumă între noi

doi.

— Cum vrei tu, draga mea, dar doctorul Montgomery îmi pare...

— Aici erai! strigă Hank când fu la câțiva metri de ea.

Avea o cămașă cu mâneci scurte și era atât de transpirat de parcă fusese prins de o

furtună. Ți-am spus să stai înăuntru ca să fii în siguranță, dar iată-te aici, unde toată lumea te poate vedea, îi crezi pe toți care-ți spun minciuni, dar nu mă crezi pe mine care-ți spun adevărul.

Amanda roși și refuză să privească spre mama

ei. Deschise gura să spună ceva, dar Hank o apucă de braţ şi începu s-o tragă în urma lui.

— Opreşte-te! reuşi ea să spună. Asta e mama mea şi...

— Bună ziua, doamnă Caulden. Amanda vine cu mine. Vreau să-i arăt cum îi tratează tatăl ei

pe oamenii care lucrează pentru el.

— Făceţi-o prin toate mijloacele, spuse Grace privindu-l cu interes. Nimeni nu-i spusese că doctorul Montgomery era un bărbat atât de frumos, atât de viril şi de tânăr.

— Nu vreau să merg

cu tine, spuse Amanda.

— Vei merge pe picioarele tale sau te voi târî în urma mea.

Avea ochii încercănați și nu se răsese de câteva zile. Arăta aproape înfricoșător.

— Nu vreau...

Hank se aplecă, își

puse umărul în dreptul stomacului ei și o ridică.

— Dă-mi drumul! strigă Amanda, lovindu-l în spate cu pumnii.

Hank o trânti jos.

— Sunt prea obosit ca să mai fiu și bătut.

— Mamă, ajută-mă! țipă Amanda.

— Prăjituri, doctore

Montgomery? întrebă Grace Caulden întinzând farfuria.

— Mulţumesc, spuse el şi luă un pumn, apoi se întoarse şi plecă.

Grace continuă să citească, dar trebuiau să mai treacă multe ore ca să-i dispară zâmbetul de pe faţă.

— Lasă-mă jos, spuse Amanda.

Hank o puse jos și apoi o luă de mână și începu s-o tragă după el.

— Vreau să vezi ceva, spuse el.

— Mi s-a spus să nu mă duc pe câmp.

El se opri și se întoarse spre ea.

— Încă nu vrei să gândești pentru tine, nu-i așa, Amanda? Crezi tot ce ți se spune fără să pui vreo întrebare. Felul în care tatăl tău i-a tratat pe oameni în ultimii ani a fost atât de îngrozitor încât ei se gândesc la crimă ca să-l facă să înceteze, dar ție

puțin îți pasă.

Caulden îți spune în cinci minute ce om bun e și tu-l crezi în loc să crezi alte sute de oameni care-ți spun contrariul.

— Dar e tatăl meu, e...

— Nu poți face pe cineva bun, numai pentru că așa vrei tu să

crezi despre el. N-ai cum să faci asta. Se răsuci și începu din nou s-o tragă. Vreau să vezi de ce s-au format sindicatele.

Amanda era la fel de furioasă ca și el și se gândi că i-ar plăcea să-l vadă intrând cu mașina lui mică și galbenă într-

o stâncă. Furia o împiedică în prima clipă să vadă ce era înaintea ochilor ei.

Mai întâi simți mirosul. Nu era nevoie să bată vântul ca să simtă acel miros. Erau aproape cincizeci de grade și umiditatea era foarte mare pe măsură

ce se apropiau de câmpurile irigate. Deodată simți că nu vrea să vadă ce se află în corturile care se zăreau la orizont.

— Stai, spuse ea smucindu-se din mâna lui. Nu vreau să merg.

— Nici eu. Aș vrea să fac o baie și poate să

merg la dans diseară, dar ei nu pot și eu nu pot și tu nu poți.

În partea de est a câmpurilor de hamei era un loc viran care acum era plin de corturi și alte adăposturi rudimentare. Din loc în loc se aflau grămezi de paie murdare.

Peste tot era gunoi: oase, carne împuțită, grămezi de bălegar. Peste tot zburau muște mari și Amanda văzu capul slab al unei oi legate la intrarea unui cort. Hank o ținea strâns de mână.

— Tatăl tău închiriază corturile

pentru șaptezeci și cinci de cenți pe zi. Considerând că un om lucrează toată ziua în soarele ăsta și câștigă nouăzeci de cenți, e un pic cam mult, nu crezi? Cei care nu-și pot permite cumpără paie și dorm sub cerul liber. Nu există nici un loc unde

să-și depoziteze gunoaiele.

O trase de mână în mijlocul locului ăluia care duhnea atât de puternic și pentru o clipă Amanda nu putu decât să privească îngrozită. Aici erau toaletele în aer liber. Era o coadă de vreo

cincizeci de persoane care aşteptau şi Amanda văzu o femeie însărcinată care se trase puţin mai departe şi vomă. Când ajunse la câţiva paşi de toalete, Amanda simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

— Tatăl tău a pus la

dispoziție nouă toalete pentru două mii opt sute de persoane, spuse Hank. Femeile și bărbații împart aceleași toalete, sunt doar lucrători, așa că ce contează intimitatea? Sunt tratați ca animalele. Ieri culegătorii au încercat

să cureţe locul aruncând gunoaiele în toalete, dar gropile n-au decât câţiva metri adâncime. Până seara erau pline. Caulden nu le oferă nici un mijloc de curăţare. Vrei să mergi înăuntru, Amanda?

Fecalele sunt peste tot. După cum vezi,

mirosul îi îmbolnăvește pe oameni. Mai stai puțin pe aici și-i vei vedea cum fac pe ei. Mizeria le-a produs dizenterie.

Atitudinea sfidătoare începu s-o părăsească pe Amanda. Nu văzuse în viața ei așa ceva, nici măcar nu-și imaginase

că există. Hank nu mai trebuia să o tragă după el pentru că acum mergea de bună-voie. Se opri la un puţ.

— Sunt numai două puţuri pentru toţi lucrătorii, dar cât timp soarele e sus puţurile sunt secate, iar cel mai aproape se află la mile

depărtare. Nu au prea mult timp de odihnă, dar și-l pierd și pe acesta mergând după apă.

Începu să umble spre câmpurile de hamei, mâna lui încă ținând-o strâns pe Amanda.

Îi dădu drumul când ajunse pe câmp. Pe o parte lucrătorii dăduseră

jos spalierele pe care se întindeau vițele de hamei, dar pe cealaltă parte nu. Câmpul era plin de bărbați, femei și copii care culegeau repede vițele de hamei și le îngrămădeau în saci. Era o căldură de nesuportat.

— Ți-ar plăcea să

lucrezi în căldura asta, Amanda? Un om a murit ieri de căldură. Până acum patru copii au fost luați leșinați. Aici nu sunt toalete, așa că lucrătorii sau nu se duc toată ziua să-și facă necesitățile, sau merg până în tabără și stau ore întregi la coadă.

Trebuie să-și care după ei sacul de trei kilograme cu hamei pentru că altfel, la întoarcere s-ar putea să nu-l mai găsească. Așa că se duc acolo, spuse Hank și arătă cu mâna spre rândurile neculese. Bineînțeles, asta înseamnă că atunci când

ajung acolo cu culesul vor călca peste excremente.

Amanda nu mai putea spune nimic. De-abia se mai putea ţine pe picioare în căldura aceea de nesuportat. Nu opuse niciun fel de rezistenţă când Hank începu din nou s-o

tragă.

El o duse la o căruță, scoase niște bani din buzunar și-i întinse unui bărbat.

— Ce zici de un pahar cu limonada rece? întreba el și-i întinse un pahar murdar cu un lichid fierbinte.

Ea nu îndrăzni să-l

refuze. Luă o înghiţitură, apoi se strâmbă. Cu mare dificultate înghiţi lichidul dezgustător.

— Acid citric, spuse Hank. Lămâile costă mai mult. Cu acid citric tatăl tău poate face rezerve pe care nu plăteşte decât foarte puţin şi apoi

vinde cu cinci cenți paharul și obține un profit de sute de dolari. Luă paharul din mâna ei și-l oferi unei fetițe obosite și transpirate care arăta cam de opt ani. Copilul îl bău dintr-o înghițitură, apoi îl privi pe Hank cu adorație înainte de a se

întoarce la lucru.

— Tatăl tău vinde și mâncare și singura apă pe care o primesc lucrătorii este un pahar pentru un castron de tocană, Mai vrei un pahar cu apă, mai cumperi un castron cu tocană.

Nu poți cumpăra

numai apă și Caulden în niciun caz nu o dă pe gratis.

Începu s-o tragă din nou după el, dar Amanda mergea de bună-voie. Nu trebuia s-o mai țină el ca să nu fugă. Trebuia să vadă totul, trebuia să vadă acea parte a lumii de

care nici nu știa că există. Stătuse în camera ei în fiecare an și nu avusese măcar habar despre oamenii care culegeau hameiul.

Hank o duse spre locul unde se cântărea hameiul, dar nu se putură apropia prea mult pentru că peste tot

erau femei și bărbați care cărau disperați sacii grei plini cu hamei. Pe fețele lor se citea durere și suferință, de parcă se luptau pentru viață.

— Unui bărbat îi trebuie multe ore până să adune un sac plin și apoi trebuie să-l care aici pentru a fi cântărit.

Dar tatăl tău a adus oameni care să controleze hameiul dacă este suficient de curat. Așa că oamenii mai pierd ore prețioase scoțând frunzele și vițele. În mod normal un bărbat poate culege până la o sută cincizeci, chiar două sute de

kilograme pe zi, dar tatăl tău a făcut în așa fel încât să nu poată culege decât treizeci și cinci, patruzeci de kilograme pe zi. Muncesc toată ziua în soarele ăsta și câștigă în jur de nouăzeci de cenți, în cel mai bun caz un dolar și zece cenți pe zi.

Se întoarse și o privi.

— Știi de ce pretinde tatăl tău hamei atât de curat? Din două motive: unul, ca să nu trebuiască să plătească pentru greutatea câtorva frunze și vițe și doi, pentru că vrea ca lucrătorii să plece. Tatăl tău e îngrozitor de deștept,

Amanda. Mă întreb dacă i-ai moștenit creierul. I-a venit în minte o idee foarte ingenioasă ca să-i păcălească pe aceşti oameni.

Tatăl tău a promis prime pentru lucrătorii care stau pe toată perioada culesului. Dacă un lucrător pleacă

înainte ca culesul să fie terminat pierde și prima. Deja o mie de japonezi au plecat. Au spus că nu muncesc în mizeria asta. Pentru fiecare persoană care pleacă tatăl tău câștigă zece cenți. Adunați îi rezultă o sumă din care își va putea cumpăra

trabucurile lui afurisite și... o măsură pe Amanda din cap până în picioare... mătase pentru rochiile tale, Amanda.

Furia lui Hank se epuizase și stătea și privea abătut, cu umerii lăsaţi.

— Te poţi duce acasă acum, Amanda. Du-te

acasă și stai la umbra unui copac cu drăguța ta mamă. Bucurați-vă de ceea ce tatăl tău câștigă pentru voi.

— Ce... ce se va întâmpla aici? reuși ea să spună. Avea vocea răgușită. Era îngrozită de ceea ce văzuse.

— Nu știu. E mai rău

decât am vrut să-mi închipui. Whitey a vorbit foarte mult în dreapta şi-n stânga. Culegătorii sunt înspăimântaţi la gândul că şi-ar putea pierde slujba, dar să-ţi vezi copilul leşinând sub soarele arzător te face să uiţi de asta. Şi la cât de

greu muncesc oamenii ăştia, fără hrană şi apă de băut, la cât cheltuiesc ca să le obţină, le rămân foarte puţini bani de economisit. Unii îi sunt deja datori tatălui tău. Spiritele încep să se încingă.

Cred că în curând vor merge la tatăl tău.

— Nu-i va asculta, spuse Amanda privind o fetiță dând jos vițele de hamei. Avea cam trei ani și se vedea prin chiloții murdari că făcuse pe ea. Amanda nu mai voia să-i ia apărarea tatălui său. Un om care lasă să se întâmple așa ceva, an după an, nu merita să fie

apărat.

Hank își ridică o sprânceană.

— Nu, nu va asculta, dar am de gând să-l forțez să ne asculte. Mă îngrozesc de ce s-ar putea întâmpla dacă nu se fac câteva schimbări.

— Tu? spuse Amanda. Dar azi

dimineață l-am văzut pe șeriful Ramsey venind la noi acasă. Va... încercă ea să spună.

— Va trage mai întâi, spuse Hank. Am luat cunoștință de asta. Acum vreau să te întorci acasă, Amanda. Nu vreau ca Whitey să afle cine ești. Stai în camera

ta. Ba chiar mai bine, de ce n-ai pleca împreună cu mama ta la San Francisco pentru câteva zile?

Amanda nu putu decât să-l privească. Lasă, se gândi ea, întotdeauna am fost lașă.

La paisprezece ani

mi-a fost teamă să-i țin piept lui Taylor și la douăzeci și doi mi-e teamă să-i țin piept tatălui meu. Se întoarse și se îndreptă spre casă. Poate că va putea recupera toți acești ani.

Hank o privi îndepărtându-se. Nu era vina ei, se gândi el, dar

voise să-i arate pentru ce lupta el. Se rugă în sinea lui ca ea să-i urmeze sfatul și să plece din oraș pentru câteva zile. Dar n-avea vreme să se ocupe de Amanda. Trebuia să-l găsească pe Whitey și să vadă ce punea la cale fanaticul ăla. Oamenii ăștia erau

suficient de înfierbântați și n-ar fi trebuit mult ca să-i aduci la limita nervilor.

Șaptesprezece

Ușa bibliotecii era deschisă, dar pentru Amanda n-ar fi contat chiar dacă era închisă. Intră în cameră. Tatăl ei stătea la birou, înconjurat de hârtii, iar Taylor stătea aplecat peste el.

Când o văzu, Taylor se îndreptă și se încruntă.

— Amanda, era vorba să stai în camera ta. Ți-am spus...

Amanda privi numai spre tatăl ei.

— Va fi violență dacă nu faci ceva cu ceea ce se întâmplă pe câmp.

J. Harker o privi și singura mișcare fu aceea că începu să-și mestece trabucul.

— Amanda, nu vorbi despre lucruri de care n-ai habar, spuse Taylor. Te vei duce în camera ta în clipa asta și vei...

— Taci din gură, Taylor, îi spuse ea.

Astea-s probleme de familie. Tatăl ei se așează în scaun și Amanda îl privi în ochi. Mirosul de la toalete și de la gunoiul aruncat peste tot îi mai persista încă în nări. Liderii sindicali vorbesc despre vărsare de sânge și sângele tău va fi primul pe care-l vor

dori.

— Amanda, spuse Taylor, revenându-și din șoc, nu poți...

Ea se întoarse și îl privi.

— Stai jos! îi ordonă ea, de parcă era un cățeluș. Îl privi fix, până ce el o ascultă, apoi merse la biroul tatălui

ei, se sprijini cu mâinile de el și se aplecă în față. Ți-a mers cu hoțiile în toți anii până acum, dar anul ăsta e altceva. Cred că lucrătorii vor îndura lipsa de hrană și de mâncare, dar nu-ți vor răbda înșelătoria în ceea ce privește banii. Dacă nu vei începe să-i

plătești, vor trage, îi privi pe tatăl ei cu aceiași ochi ca ai lui, plini de furie și încăpățânare.

— Amanda, eu... începu Taylor.

Amanda se întoarse spre el.

— Taci sau pleci. Se întoarse spre tatăl ei. Ei

bine?

J. Harker îi aruncă un rânjet batjocoritor.

— Am cincisprezece oameni de-ai mei în câmp. Ei mă informează, cu ce se întâmpla și dacă nu pot ajunge la mine să-mi ceară voie au arme și știu ce să facă cu ele. Șeriful are oameni care

au înconjurat toată zona. Lasă-i să vorbească cât vor, dar sângele care va curge va fi al lor, nu al meu.

Amanda se ridică. Nu avea de gând să-l întrebe de ce este atât de inuman și vedea că nu are cum să-l convingă, i-ar fi plăcut să-l poată

ameninţa. Dar ştia că nimic nu conta pentru el, cu excepţia fermei. Dacă l-ar fi ameninţat că pleacă de acasă dacă nu curăţă tabăra, pentru el n-ar fi însemnat nimic. Hank avusese dreptate: un bărbat care îşi izolase soţia şi-şi încredinţase fiica unui om ca Taylor

era în stare de orice.

J. Harker o privi cu ochi triumfători.

— A câștiga este totul pentru tine, nu-i așa? întrebă Amanda. Indiferent cine îți iese în cale, pe cine calci în picioare, tu trebuie să câștigi. De data asta însă nu vei ieși câștigător.

Poate că încă mai poți înfometa câțiva oameni săraci și fără educație, dar ți-a sunat ceasul.

Mâine ți se va înfunda. Se răsuci și ieși din cameră. Nu mai putea suporta să fie în preajma acestui om.

Taylor veni după ea

pe scări.

— Amanda, spuse el încet, n-am vrut să...

— Ba da, ai vrut, spuse ea privindu-l fix. Ai vrut să mă umilești, să mă degradezi în toți anii ăștia. Ani de zile n-ai încercat decât să-i semeni tatălui meu. El tiraniza mii de

culegători ce nu se puteau apăra și tu mă aveai pe mine pe care să mă tiranizezi. Ei bine Taylor, așa cum oamenii ăia s-au săturat și eu m-am săturat.

— Dar, Amanda, te iubesc.

— Nu, nu mă iubești. Nici măcar nu mă

cunoști. Iubești o păpușă pe care ai format-o așa cum ai crezut tu că trebuie să fie o femeie. Când ai chef de mine, mă târăști afară din cameră. Când nu ai nevoie de mine, mă trimiți înapoi și-mi faci un program care să mă țină ocupată.

Amanda își continuă urcatul pe scări, nevrând să mai piardă timp cu el.

— Amanda, spuse el venind în fața ei, ce ai de gând să faci? Vreau să spun, logodna noastră este...

— Ruptă, spuse ea, apoi se opri și îl privi plină de răbdare. Mai

întâi vreau să fac tot ce-mi stă în putință ca să-i ajut pe oamenii ăia. Voi... se opri căutând ceva ce ar putea face.

Le voi face limonada... limonada adevărată. Și când hameiul va fi recoltat, voi pleca.

— Cu el? se repezi

Taylor la ea. Nu sunt atât de orb pe cât ai crezut.

Îl privi de parcă nu-l mai văzuse vreodată.

— Tu s-ar putea să nu fii orb, dar eu am fost. Dacă Hank mă va vrea, da, voi pleca cu el, dar nu prea cred că mă va vrea. Acum, te rog să

te dai la o parte din calea mea?

Sunt oameni care leşină din cauza căldurii, în timp ce noi stăm şi vorbim despre lucruri neesenţiale.

— Neesenţiale? aproape ţipă el. Întreg viitorul meu a fost hotărât de capriciul unei

femei care tânjește după...

Amanda se răsuci spre el.

— Vei obține ferma, sunt sigură de asta. Unde altundeva va găsi tatăl meu o copie mai perfectă a lui însuși? Niciunul din voi doi nu are nevoie de mine. Dar

lasă-mă să-ți dau un sfat, Taylor. Trebuie să pleci de aici. Trebuie să pleci, chiar azi. Acum. Ar trebui să te duci s-o iei pe Reva și să pleci cu ea fără să întorci capul în urmă. Reva va fi bună pentru tine. Ea e mult prea săracă ca să-i pese de acea piesă pe care tu

o numești coloană vertebrală. Acum trebuie să plec și ca să-ți spun adevărul Taylor, nu-mi pasă ce se întâmplă cu tine.

Se grăbi spre camera ei, își sfâșie rochia grea de mătase pe care o purta și-și puse o bluză ușoară din bumbac cu o

fustă. Erau singurele lucruri mai lejere pe care le avea.

Când fu îmbrăcată, începu să scoată lucruri din sertare. Nu avea o valiză, așa că merse în dormitorul tatălui ei și o luă pe a lui. Își îndesă hainele în valiză și coborî. Nu privi înapoi

spre casă, pentru că nu avea nicio părere de rău că pleacă. Singurul sentiment pe care-l simțea era că libertatea se află dincolo de ușă.

Lăsă valiza în hol și merse la bucătărie. Luă un storcător mare de fructe și sună la băcănia din Kingman de unde

comandă un camion plin cu lămâi.

— Spuneţi să le trimită la Terrill City, spuse ea.

Apoi ieși afară cu valiza într-o mână și storcătorul de fructe în cealaltă, când își aduse aminte că trebuie să-și ia rămas bun de la

mama ei. Stătu o clipă în spatele scaunului mamei ei și tot ce se întâmplase în ultimul timp îi veni în minte. Simțea o furie imensă la adresa ei înseși. Cum de-i permisese lui Taylor s-o îndepărteze de mama ei? De ce îl urmase atât de orbește pe Taylor?

Grace privi în sus spre fiica ei.

— Mamă, eu... Ochii îi erau plini de lacrimi.

— Ai de gând să pleci? întrebă Grace, făcând semn cu capul spre valiză.

— M-am purtat îngrozitor cu tine și...

Grace o întrerupse.

— Te superi dacă vin și eu cu tine? Și asta pentru ce e? Nu e pentru a stoarce creierii cuiva, nu-i așa?

Amanda ridică storcătorul.

— Tata le-a promis lucrătorilor limonadă și am de gând să le dau eu. Îmi închipui că va trece

o zi sau două până ce va primi nota de plată pentru lămâi și va opri livrarea lor.

— Și valiza? E în legătură cu lucrătorii sau cu profesorul acela frumos de economie?

— Eu... Amanda știa că nu fusese în viața ei atât de curajoasă ca în

ultimele câteva ore, dar acest nou curaj începea s-o părăsească. Se lăsă în genunchi și-și puse capul în poala mamei ei. E atât de îngrozitor, plânse ea. Oamenii leșină pentru că tata nu le dă apă pe gratis și eu mă simt atât de idioată. Mi-am petrecut toți anii

ăștia în camera mea și...

— Taci, Amanda, spuse Grace sever. Dacă te vaiți nu vei ajuta pe nimeni. Ai fost o fetiță cuminte și ai vrut să-l faci pe plac tatălui tău. Acum șterge-ți ochii și hai să ne apucăm de treabă. E aproape de asfințit și lucrătorii se

apropie de încheierea zilei de muncă.

Lămâile nu vor sosi până mâine dimineaţă. Aşteaptă aici până îmi împachetez câteva lucruri şi ne vom petrece noaptea în Kingman, iar mâine vom face limonada. Acum şterge-ţi ochii ca să fii

frumoasă pentru profesorul tău.

— Dar, mamă, nu-l poți părăsi pe tata numai pentru că eu plec.

— Ce mă retine aici? între tatăl tău și mine n-a mai fost nimic din ziua în care m-a pedepsit pentru ceea ce el a numit trădare și mi te-a

luat de lângă mine. Am așteptat să văd dacă te măriți cu Taylor sau îți dai seama de nebunia pe care erai gata s-o faci. Nu puteam pleca înainte. Nu puteam să te părăsesc și eu. Dar acum pot pleca. Se ridică.

Așteaptă-mă aici și mă întorc cât pot de

repede.

Amanda se așează pe scaun cu mâinile încrucișate în poală. „Dacă Hank mă va vrea”, spusese ea. Nu era greu de înțeles că-l iubea probabil de mult timp. Cu o grimasă, se gândi că dacă altceva nu avea puternic, încăpățânarea

însă îi era toarta mare. Se încăpăţânase să se convingă că-l iubea pe Taylor, în ciuda felului lui de a fi. Hank îi arătase afecţiune şi o tratase ca pe o fiinţă omenească, dar ea nu încetase să-l ia peste picior. Aproape că se aruncase cu bună ştiinţă

în viața nenorocită pe care ar fi avut-o împreună cu Taylor.

Prima ei grijă erau culegătorii, dar când ei vor pleca se va duce la Hank și-i va cerși, în genunchi dacă va fi cazul, iertare.

Atenția îi fu atrasă de un grup de oameni care.

Se zăreau printre copaci înaintând spre casă. În fruntea grupului era acel bărbat cu părul alb, Whitey Graham.

Amanda sări automat în picioare. Veneau fără îndoială să-i prezinte acele revendicări de care îi vorbise Hank. Începu să alerge spre casă chiar

în clipa când tatăl ei, Taylor și două ajutoare ale șerifului ieșiră pe terasă.

Amanda rămase în umbră. Nu simțea că aparține complet vreuneia din părți.

— Avem o listă de revendicări, spuse Whitey. Nu suntem

mulțumiți de ce se întâmpla pe câmp.

Harker nu făcu vreun semn din care să reiasă că-l auzise pe Whitey. Îl privea fix, cu ochii reci ca de gheață.

Whitey urcă pe terasă, așa că acum era la același nivel cu Harker. Taylor încercă

să protesteze la insolența lui, Dar Harker îl opri.

— Spune ce ai de spus, mormăi Harker.

Whitey citi o listă cu câteva revendicări care includeau nevoia de toalete pe câmp, în tabără, apă de băut gratuită, limonada care

să fie făcută din lămâi și în cele din urmă să fie plătiți cu un dolar și douăzeci și cinci de cenți pentru treizeci și cinci de kilograme culese.

Toți își ținură răsufiarea, așteptând ca Harker să hotărască.

Te rog, se gândi

Amanda, te rog fii de acord cu asta.

Harker vorbi în cele din urmă și fu de acord să aducă mai multe toalete, apă de trei ori pe zi, limonada adevărată și chiar spuse că va plăti cu suma cerută de ei pe inspectorii aleși de

culegători pentru a controla dacă hameiul este curat. Dar nu fu de acord să le ridice lor salariile.

Fu rândul lui Whitey să fie încăpățânat.

— Ți-ai săpat singur groapa, spuse el încet.

Harker îl palmui peste față cu dosul

mâinii.

— Pleacă de pe pământul meu!

În clipa următoare totul se dezlănțui. Unul dintre ajutoarele șerifului se întinse spre Whitey. Acesta fugi pe scări, în timp ce bărbații care-l însoțeau nu știură pe unde s-o apuce mai

întâi. Al doilea ajutor de șerif strigă către Whitey că este arestat, la care Whitey răspunse că nu există nici un mandat emis pentru arestarea lui. Cu aceasta, Whitey și oamenii lui fugiră de pe pământul fermei.

Amanda se sprijini de balustrada terasei. Totul

izbucnise. Nici un om n-ar mai fi putut îndura condiţiile de muncă de pe câmp.

Deodată, Amanda se îndreptă. Unde era Hank? spusese că el va fi cel care va prezenta lista de revendicări. Şi el nici măcar nu fusese printre acei bărbaţi. Se hotărâse

să rămână la distanță? își revenise oare în cele din urmă și realizase că nu era lupta lui? Aproape că izbucnise în râs la gândul acesta. Hank Montgomery nu avea nici o urmă de lașitate în el. El singur îl putea înfrunta pe J. Harker Caulden, un

bărbat care își terorizase familia, dar nu-l intimidase niciodată pe Hank. El înfrunta oameni nebuni, fanatici, ca acest Whitey Graham.

Hank pusese bazele unui sindicat în mijlocul Kingman-ului. Când oamenii scriseseră pe

clădirea unde se afla Cartierul general *Afară din oraș!* el ridicase din umeri și-l pusese pe Joe să dea cu vopsea pe deasupra.

Nu, faptul că el lipsise acum din delegație nu era legat de lașitate sau dezinteres. Și atunci, ce-l făcuse să nu vină? Ceva

îngrozitor se întâmplase probabil pe câmp. Fără să se mai gândească, începu să meargă repede spre câmp. Mama ei o prinse de braţ înainte de a ieşi din grădină.

— Te-ai hotărât până la urmă să pleci fără mine? o întrebă Grace, încercând să pară

neîngrijorâtă, dar vocea ei îi trăda preocuparea.

— Sindicaliștii i-au dat tatei un ultimatum, spuse Amanda.

Grace gemu.

— Îmi închipui cât i-a păsat tatălui tău de asta.

— L-a pălmuit pe conducătorul grupului,

dar, mamă, Hank nu se afla printre ei.

Grace se încruntă.

— Nu înțeleg. Crezi că doctorul Montgomery ar fi putut fi mai convingător?

— Hank mi-a spus că el va fi cel care va veni cu lista de revendicări. Mamă, trebuie să se fi

întâmplat ceva îngrozitor. Știu asta. Mă duc să-l caut pe Hank.

Grace Caulden puse jos valiza cu care venise.

— Hai să mergem. Trebuie să-l găsim.

— Pe câmp e îngrozitor, spuse Amanda căutând ochii mamei ei. Oamenii

sunt...

Grace apucă mâna fiicei sale.

— E timpul să facem ceva, nu crezi? E timpul să nu ne mai ascundem în camerele noastre.

— Da, spuse Amanda și plecară amândouă.

Căutară timp de două ore. Merseră pe la

fiecare cort, călcară peste grămezile de gunoi, auziră multe remarci jignitoare. Întrebară peste tot, folosiră toate limbile cunoscute de Amanda.

Se folosiră de gesturi când epuizară cunoștințele în materie de limbi. Întrebară în

toate felurile în care putură, dar nimeni nu părea să-l fi văzut pe doctorul Montgomery de câteva ore.

Whitey Graham le ieși în cale când erau la începutul celei de-a treia ore de căutare.

— Voi două sunteți din familia Caulden?

întrebă el cu ochi scânteietori. Spiritele sunt cam încinse pe aici la adresa Caulden-ilor. Aţi face bine să plecaţi.

— Vreau să ştiu unde este doctorul Montgomery, spuse Amanda înăbuşindu-şi frica în faţa acestui bărbat.

Whitey rânji.

— A plecat acum câteva ore cu o doamnă drăguță. Nu l-am mai văzut de atunci. Poate că s-a dus să se... Se întrerupse și sugeră printr-un gest vulgar ceea ce-i trecuse prin cap.

Amanda își ascunse

pumnii încleștați în faldurile fustei.

— Mă duc să-l caut. Îl voi târî afară din... pat, dacă voi fi nevoită, dar va veni să vorbească cu tatăl meu. Veți obține mărirea salariilor. Hank va găsi o cale de a-l convinge pe tatăl meu.

Whitey zâmbi

semnificativ.

— Pari foarte convinsă că profesorul are oarece putere. Personal, nu cred să existe ceva care să-l facă pe Caulden să asculte, cu excepţia câtorva gloanţe trase în cineva.

Amanda simţi că transpiră şi speră că faţa

să nu-i trădeze teama.

— Îl voi aduce. Hank știe cum să vorbească. Dacă e cineva care poate să-i vorbească tatălui meu, el este acela.

— S-ar putea să fie prea târziu pentru discuții. O privea de sus în jos cu un aer insolent.

Amanda îi întoarse

spatele și începu să meargă spre Kingman. Grace încercă să țină pasul cu fiica ei.

— Ce om îngrozitor! Mi s-a făcut părul măciucă. Draga mea, unde te grăbești așa?

— Spre casa Revei Eiler, spuse ea cu amărăciune.

— Crezi că doctorul Montgomery e cu ea?

— Da, cred. Pare să aibă nevoie de multe femei în jurul lui.

Grace se împiedică printre mănunchiuriie de iarbă, fusta se agăță de mărăcini și mica pălărioară îi alunecă pe un ochi încercând să se

ţină după Amanda.

— L-am văzut o singură dată împreună cu tine, draga mea, dar mi s-a părut că era nebun după tine.

Amanda ezită, apoi spuse resemnată:

— Aşa se uită la toate femeile.

— Nici un bărbat n-

are suficientă energie să simtă ceva atât de intens pentru două femei.

— Hank are o energie de nebănuit, îi spuse Amanda peste umăr. Cantități enorme de energie. O energie de nebănuit, incredibilă, infinită.

Grace se opri și privi

cu ochi mari spatele fiicei ei.

— Ce norocoasă e femeia pe care o iubește, șopti ea și apoi porni grăbită după Amanda.

Amanda sări peste gardul de la capătul câmpului și apoi o ajută pe mama ei.

— Ai de gând să

mergem pe jos tot drumul pâna în oraş? întrebă Grace, frecându-şi gleznele care o dureau. Se gândi că are o bășică la degetul mic al piciorului stâng.

— Vom face autostopul.

Grace îşi întoarse capul pentru ca Amanda

să nu-i vadă expresia de groază. Ani de zile se rugase ca fiica ei să se rupă de sub asuprirea lui Taylor, dar de la un miel blând la o astfel de emancipată era cale cam lungă. Prima mașină care trecu fu oprită, dar șoferul mergea înainte de intrarea în oraș.

Chipeșul Sam Ryan scoase capul pe geam și-i zâmbi Amandei.

— Văd că ne-am întâlnit din nou, îi spuse el Amandei.

Amanda își îngustă ochii și-i spuse:

— Sam, vreau să ne duci pe mine și pe mama mea la locuința

Revei Eiler.

Sam își retrase capul în mașină.

— Îmi pare rău, dar nu pot. O privi pe Grace de parcă de-abia o observase. Trebuie să duc un comision al tatălui meu.

— Dacă nu mă duci la casa Revei Eiler chiar

în clipa asta, mă duc la părinții tăi și le spun ce mi-ai făcut în seara aceea la dans. Încă mai am rochia aia sfâșiată.

Sam se strâmbă.

— Bine, urcă, dar să știi că nu te aștept acolo.

— Nimeni nu te-a rugat, răspunse Amanda.

Amanda nu scoase un cuvânt în drum spre casa Revei. Nici măcar nu-i răspunse mamei ei, care o întrebă la un moment dat;

— Ce ți-a făcut Sam la dans?

Amanda era prea furioasă pe Hank. Crezuse că-l iubește, îl

crezuse o ființă nobilă, care voia să-i ajute pe cei săraci și neajutorați și el stătea la giugiuleală cu Reva Eiler. Și Amanda care-i spusese lui Taylor să se ducă după Reva! Ce proastă fusese în ceea ce-i privea pe bărbați... și pe femei în același timp. Reva

flirtase cu Hank, apoi îl făcuse pe Taylor s-o conducă acasă de la carnaval. Începu să-și imagineze lucrurile îngrozitoare pe care i le va spune lui Hank și Revei când îi va găsi împreună.

— Am ajuns, spuse Sam. Cu asta suntem

chit. Tata o să mă omoare dacă întârzii.

— Asta și meriți, spuse Amanda, trântind ușa mașinii. N-ar fi trebuit să profiți de femei lipsite de apărare.

— Nu erai chiar lipsită de apărare cu profesorul ăla în preajma ta. Mi-a rupt un

dinte.

Amanda îi zâmbi.

— Poate îți vei aminti data viitoare.

Sam se strâmbă și plecă.

— Draga mea Amanda, spuse Grace, noi două vom avea o discuție foarte lungă când toată povestea asta

va fi lămurită.

Amanda nu răspunse, ci se îndreptă spre ușa Revei și ciocăni. Era o casă mică și murdară, cu un balansoar rupt în față. Una din ferestre avea geamul spart și locul era acoperit cu o bucată de ziar.

La a doua bătaie

Amanda auzi niște pași înăbușiți.

— Ce vrei? strigă răstit un bărbat.

— Sunt Amanda Caulden, domnule Eiler. O caut pe Reva, strigă la rândul ei Amanda. Dacă e acasă, adăugă cu respirația tăiată.

— Doarme, strigă din

nou domnul Eiler.

— Cu cine? șopti Amanda. Trebuie neapărat s-o văd, îi strigă ea bărbatului prin ușă.

O mână furioasă rupse ziarul de la geam. Restul de geam era atât de murdar încât se putea crede foarte bine

că nu este geam. Fața Revei apăru la fereastră.

— Aici sunt, domnișoară Știu-tot, spuse Reva, și sunt singură în pat, deși nu e treaba ta. Ce te aduce în această parte de oraș? Ai nevoie de cineva să-ți spele toaleta?

— Unde-i Hank?

întrebă Amanda.

— Nu-i cu mine.

Amanda o privi.

— Atunci când a plecat? Bănuiesc că vizita lui te-a epuizat atât de devreme.

— Întâmplător e ora zece. Unii dintre noi trebuie să ne sculăm devreme dimineața și să

mergem la serviciu. Nu toți suntem prințese așa că...

— Numai o clipă! spuse Grace, făcând un pas în față, înainte ca voi două tinere doamne... apăsă pe cuvânt... să începeți să vă trageți de păr, cred că trebuie să găsim ceea ce ne-a adus

aici. Reva, doctorul Montgomery se pare că a dispărut și ni s-a spus că s-ar putea să fie cu o femeie care am presupus că ai fi tu.

— Nu a fost aici. A fost toată ziua pe câmp. L-am văzut câteva minute ieri și părea foarte supărat. Spunea

că e îngrozitor ce se întâmplă acolo și mi-a spus să nu mă apropii de acel loc.

— Ai idee unde ar putea fi? întrebă Grace.

— Poate s-a dus direct la hotel și s-a culcat. Sau poate s-a dus la Cartierul general. Sau s-o fi dus să mănânce

ceva. Sau...

— Trebuie să vii să ne ajuți să-l găsim, spuse Amanda. Cred că i s-a întâmplat ceva.

Acum că aflase că nu fusese cu Reva începuse să se liniștească. Whitey o mințise, dar de ce? O mințise în mod intenționat pentru că

era o Caulden? Sau exista un alt motiv?

— N-a pățit nimic, spuse Reva. Hank știe să-și poarte singur de grijă. În afară de asta, e târziu și am nevoie de somn.

— Sau vii de bună voie, sau te trag după mine, spuse Amanda.

— Zău, Amanda, spuse Grace. Sunt convinsă că Reva are dreptate și că doctorul Montgomery e bine. Poate ar trebui...

— Îl vreau pe Taylor, spuse Reva de parcă ar fi fost o marfă.

— S-a făcut, spuse Amanda, cu vocea celui

care ține o licitație, de parcă ar fi vrut să spună: *Vândut femeii în cămașă de noapte murdară.*

— Așteaptă cinci minute să mă îmbrac.

— Renunță la ruj și vei economisi trei minute, spuse Amanda cu un zâmbet dulce.

Grace își întoarse

capul pentru a-și ascunde zâmbetul. În patru minute Reva fu gata și ieși afară. Amanda nu mai pierdu timpul cu remarci răutăcioase, ci începu să dea ordine ca un general... sau ca tatăl ei. Nici Reva, nici mama ei nu îndrăzniră s-o

contrazică. Amanda le spuse unde să caute și le dădu întâlnire în mai puțin de o oră.

Trebuiau să caute prin tot orașul în goană. Peste o oră se întâlniră în fața Biroului forțelor de muncă din Kingman.

— Nici urmă de el, spuse Reva. Începea și ea

să fie îngrijorată. Nu l-a văzut nimeni toată ziua. Joe e la Cartierul general și nu știe nimic de el.

Nici Grace nu fusese mai norocoasă.

— Dacă i-am găsi măcar mașina, spuse Amanda. I se părea că inima i se urcase în gâtlej.

Se simțea copleșită de spaimă.

N-ar fi plecat de pe câmp dacă nu i s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor. Nu voia să-și imagineze ce i s-ar fi putut întâmpla. Auzise prea mult vorbindu-se despre vărsare de sânge și violență.

— Nu și-ar fi abandonat mașina niciodată, șopti ea. Dacă i-am găsi-o...

— Dar mașina lui e în spate, la începutul câmpului, spuse Grace.

Amândouă, Reva și Amanda se întoarseră și o priviră.

— Am trecut pe acolo

și am văzut ceva galben pe câmp. Părea aproape ascunsă printre vițele de hamei, dar mi-am dat seama ce era. Nimic nu are culoarea mașinii doctorului Montgomery.

— I-au făcut ceva, spuse Amanda încet și simți că ceva rău i se întâmplase. Ei voiau

violență și Hank a vrut să-l oprească. L-au dat la o parte.

— L-au dat la o parte? întrebă Grace. Ce Dumnezeu vrei să spui?

Reva făcu un pas înainte.

— Știi, e îngrozitor de târziu și sunt foarte obosită. Aș vrea să merg

acasă și să mă culc.

Trebuie să mă duc la serviciu în câteva ore. Amanda, după ce hameiul va fi recoltat poate mergem să mâncăm undeva împreună.

Amanda îi apucă brațul Revei.

— Vii cu noi la fermă.

Trebuie să-l găsim pe acel Whitey Graham... știu că el e în spatele tuturor acestor lucruri... și să-l facem să ne spună unde e Hank. Reva, dacă nu e prea târziu, crezi că tatăl tău are să ne împrumute o armă? Nu cred că un bărbat de teapa lui Whitey va

asculta de trei femei care-i spun „te rog”.

— O a... armă? întrebă Reva.

— Un pistol, poate. Sau mai bine o pușcă. Două țevi rotunde s-ar putea să-i atragă atenția.

Reva începu să meargă.

— Amanda, îl poți

păstra pe Taylor. Îi poți păstra pe amândoi. Cred că e mai bine să mă duc acasă și să mă culc. Noapte bună, doamnă Caulden, noapte bună, Amanda.

Amanda o ajunse și o prinse de braț.

— Nu face pe fricoasa cu mine. Trebuie să-l

găsim pe Hank. Poate că el e în stare să oprească războiul care e pe cale să izbucnească la noi la fermă, dar mai important e faptul că ar putea fi rănit.

— Nemaivorbind că am putea fi și noi rănite, bombăni Reva.

— Uneori, Reva,

trebuie să faci și ceea ce nu vrei să faci. Nu-i așa, mamă? Mamă?

Cele două femei se întoarseră spre Grace care stătea nemișcată. Fața îi era palidă ca luna.

— Reva, tatăl tău are niște... whisky? întrebă ea răgușit.

— Asta pot să garantez, spuse Reva și se simți teama în vocea ei.

— Hai să nu mai pierdem timp, spuse Amanda. Trebuie să-l găsim pe Hank.

Porni în noapte cu cele două femei urmând-o nehotărâte.

Optsprezece

— Ești sigură că știi cum să conduci chestia asta? întrebă Reva. Sau măcar cum s-o pornești?

Vorbea încet și foarte respectuos. Ieri n-ar fi crezut că domnișoara Știe-tot, Amanda Caulden, e în stare de

vreunul din lucrurile pe care le făcuse azi.

Cele trei femei „împrumutară” o pușcă cu două țevi de la domnul Eiler – care sforăia beat și nu s-a mișcat decât atunci când Grace a înșfăcat sticla de whisky pe jumătate goală din

brațele lui.

Apoi Amanda le duse într-o furgonetă veche și urât mirositoare până la ferma Caulden. Stând în spate, în mașina decapotabilă Grace luă mâna fiicei ei și-i spuse:

— Dacă nu scăpăm cu viață din toată povestea asta vreau să-ți

fac o mărturisire: eu sunt Contesse de la Glace.

Amanda clipi des către mama ei.

— Tu ai scris cartea despre Ariadna și bărbatul acela?

— Trebuia să-mi găsesc o ocupație cât timp am fost izolată în

camera mea. Există drepturile de autor pentru vânzarea cărţilor din care tu şi doctorul tău puteţi trăi foarte bine. Grace se aplecă mai mult spre fiica ei. Şi te rog, ai grijă ca Revei să-i meargă bine, vrei?

Amanda îi strânse mâna mamei ei.

— Când totul se va termina pot să-ti citesc toate romanele? Vreau să recuperez timpul pierdut.

Grace îi zâmbi fiicei sale și nu mai vorbiră nimic tot restul drumului.

Fu ușor să-l găsească pe Whitey Graham; era

pe mica platformă de dans improvizată la capătul câmpului și ținea unul din discursurile lui despre ticăloșiile proprietarilor de pământ. În jur ardeau focuri de tabără, iar oamenii erau furioși, ochii lor obosiți reflectând focul ce

mocnea în interior. În timp ce Whitey începea să antreneze mulțimea într-unul din cântecele revoluționare ale Uniunii Mondiale a Muncitorilor, Amanda păși la marginea scenei și-i făcu semn lui Whitey s-o urmeze.

Grace și Reva priveau

înspăimântate cum Amanda duse țeava puștii la tâmpla lui Whitey și-l întrebă unde se află Hank Montgomery.

Whitey e un tip dur, își zise Reva. El îi spuse Amandei că-i poate spune unde se află Hank, dar că va ajunge

prea târziu pentru ca el să mai poată face ceva.

— Mâine e ziua ce mare. Refuzul lui Caulden de a asculta revendicările a fost ultima picătură.

Locul ăsta va exploda în următoarele douăzeci și patru de ore.

Amanda mută țeava

puștii la nasul lui Whitey.

— Tu vei exploda în următoarele două minute dacă nu-mi spui unde este Hank.

El o privi cu respect pe Amanda și-i spuse că tovarășul său Andrei l-a dus pe Hank undeva departe, în munții Sierra

Nevada, la o baracă unde el și Andrei au stat ascunși câteva zile înainte de a intra în Kingman. Sub amenințările Amandei Whitey îi dădu toate explicațiile cum poate ajunge acolo.

— Voi, bogații, întotdeauna faceți front

comun, nu-i așa?

— Bogați? spuse Amanda. Hank cheltuiește tot ce câștigă pentru Uniune.

Whitey izbucni în râs.

— Familia profesorului e atât de bogată, încât voi, Caulden-ii păreți niște

sărăntoci în comparaţie cu ei. Am încercat să-i convingem pe muncitorii de compania tatălui lui Warbrooke Shipping să intre în grevă acum doi ani, dar...

— N-aţi reuşit, completă ea.

— Amanda, spuse

Grace, acum poți opri toate lucrurile astea. Îl putem lua pe domnul Graham de aici.

Amanda ezită și cântări șansele.

— Oamenii au dreptul să protesteze și doar tata ar putea opri ceea ce se va întâmpla.

Și doar Hank îl poate

convinge pe tata.

Whitey râse din nou. Știa că Amanda nu l-ar fi împușcat și nu-i păsa dacă se ducea după Montgomery... oricum nu se vor întoarce la timp. Ar fi trebuit să scape de doctor pentru că acesta ar putea să strice totul. Îi întoarse

spatele Amandei și se duse la mulțime.

— Bărbatului ăluia nu-i pasă dacă trăiește sau moare șopti Reva.

Amanda nu mai pierdu timpul gândindu-se la Whitey Graham.

— Trebuie să mă duc să-l aduc pe Hank, spuse

ea și porni repede spre locul unde era ascuns Mercer-ul.

Dădură la o parte vițele de hamei care acopereau mașina și priviră la ea.

— Știi cum s-o pornești? întrebă Reva din nou.

— Sper, spuse

Amanda. Nu, voi reuși s-o pornesc, începu să facă tot ceea ce-l văzuse pe Hank făcând pentru a porni mașina.

Învârti de câteva ori cheia în contact până ce motorul prinse viaţă, apoi se ocupă de viteze.

Schimbătorul de viteze mergea foarte

greu încât brațele începură s-o doară. După ce în cele din urmă puse mașina în mișcare nu reuși apoi s-o mai oprească. Pătrunse printre vițele de hamei când în sfârșit mașina se opri.

— Amanda, nu cred... spuse Grace temătoare.

— Mi-am dat seama acum ce trebuie să fac, spuse Amanda, băgând schimbătorul de viteză în marşarier. Mă întorc cât de repede pot. Mai doborî câteva viţe de hamei şi apoi scoase maşina pe drum. Le făcu cu mâna mamei ei şi Revei şi o porni către

est, piciorul apăsând pedala de accelerație până jos.

Atât Hank, cât și Taylor spuseseră despre ea că e o elevă receptivă, dar nu învățase nimic mai repede în viața ei, așa cum învăța acum să conducă mașina. După cincisprezece minute

începu să creadă că se afla de o viaţă în spatele volanului. Îl urmărise pe Hank atât de intens încât ştia după sunetul motorului când trebuia să schimbe vitezele. Era mijlocul nopţii şi drumul era pustiu, aşa că ea goni cât putu de repede, în timp ce

vântul îi răvășea părul. Viteza, faptul că era în stare să controleze o astfel de mașină, o făcură să se simtă puternică. Avu un singur moment mai dificil când întâlni pe drum două căruțe ale căror proprietari hotărâseră să stea de

vorbă în mijlocul drumului. Amanda nu-și pierdu capul, încercă să aprecieze lățimea drumului, la ce distanță ar trebui să frâneze și realiză că era prea târziu și că va ateriza în mijlocul căruțelor dacă va mai apăsa pedala de frână. Așa că ocoli

căruțele pe partea stângă a drumului și aproape că încalecă bordura de pe partea opusă.

Fermierii se opriră din vorbit și priviră miraţi cum o femeie drăguță, într-o mașină galbenă se îndreaptă spre ei, după care botul

mașinii îi ocoli în ultima clipă. Caii de la una din căruțe se speriară, dar fermierii îi liniștiră. Când în cele din urmă opri mașina, Amanda se trezi chiar sub nasul animalelor. Unul o privea cu ochi înspăâmântați, celălalt era prea înfricoșat ca să

se miște.

Cei doi fermieri o priveau cu gura căscată. Amanda fu prima care-și reveni. Inima îi bătea cu putere, dar era mândră că evitase un accident.

— Bună dimineața, le spuse ea fermierilor. Pe scaunul de lângă ea se afla o viță ruptă de

hamei și ea i-o întinse calului al cărui cap atârna deasupra ei. Animalul începu să mestece și se liniști.

Cei doi fermieri o ajutară să întoarcă mașina din nou în direcția spre care mergea și-i urară succes oriunde se ducea. Ea le

făcu cu mâna și porni. Trebui să pună benzină o dată, apoi, când aproape ajunsese în munți, puse pentru a doua oară. Se rugă ca Whitey să n-o fi mințit în legătură cu locul unde se afla Hank și cu cât se apropia, cu atât era mai îngrijorată. Când ajunse

la baraca părăsită, cu jumătate din acoperiș prăbușit înăuntru, aproape că sări jos din mașină înainte ca aceasta să se oprească. Trase cu putere frâna de mână, puse un bolovan în dreptul roților din spate și dădu buzna înăuntru.

Baraca era goală. Pentru o clipă se simți cuprinsă de panică și fu sigură că Whitey o mințise, dar apoi văzu o pată pe ceea ce mai rămăsese din podea, lângă peretele din fund. Se duse și o examina. Sânge. Părea că era o cantitate mare de sânge,

de parcă cineva sângerase acolo toată noaptea.

În prima clipă simți că va izbucni în plâns. Era atât de obosită și înfometată și speriată și...și era sânge uscat pe podea.

— Mă cauți pe mine?

Își ridică privirea și-l

văzu pe Hank stând în ușă. Cu un strigăt se repezi în brațele lui.

— Trăiești! Oh, dragul meu, dragostea mea, mi-a fost atât de teamă. Începu să-l sărute disperată pe față și gât.

— Oooo! Stai puțin, spuse Hank, trăgându-se

de lângă ea. Ce se întâmpla și te rog, ai putea să-mi dai drumul puțin la braț?

Ea se îndepărtă și văzu sângele pe partea stânga a corpului lui.

— Te-au împușcat? îi omor! Voi folosi pușca domnului Eiler și...

Hank îi puse un deget

pe buze.

— Putem lăsa asta pe mai târziu? Vreau să știu ce s-a întâmplat. Mă tem că am zăcut toată noaptea. M-am trezit numai când am auzit motorul mașinii. Cine a condus Mercer-ul de fapt?

— Eu l-am condus.

Hank, dragul meu, am fost atât de îngrijorată. Mi-a fost teamă că ai murit.

Hank era mult prea epuizat din cauza pierderii de sânge și a nopții petrecute fără mâncare și apă, încât îi fu teamă că deliriează. Nu era posibil ca

Amanda să-i spună lui „Hank, dragul meu”.

Știa că trebuie să se întoarcă la fermă pentru a preveni ceea ce urma să; se întâmple, dar în clipa de față nu-l interesa decât Amanda. Își puse vârful degetelor în părul ei.

— Ce cauți aici,

Amanda?

— Pe tine. Am venit să te iau înapoi. Simți deodată că e îngrozitor de stânjenită. Ultima dată când îl văzuse, el o învinuise de modul în care trăiau lucrătorii pe câmp.

— Să vin să vă ajut? Nu puteai apela la

Taylor?

Ea deschise gura și voi să spună o minciună, dar apoi se răzgândi.

— Da, spuse ea încet, am venit să te iau pentru că sindicaliștii au nevoie de tine, dar, mai presus de asta, am venit pentru că te iubesc.

Hank nu spuse nimic,

ci rămase doar privind-o lung, atât de mult, încât Amanda realiză că s-a făcut de râs în fața lui.

— Scuză-mă, spuse ea și-l împinse pentru a ieși afară.

Rămase cu spatele spre el. Dacă ești gata, te voi conduce înapoi la fermă. Whitey a

prezentat o listă de revendicări tatălui meu și el bineînțeles că n-a fost de acord și atunci Whitey l-a amenințat și tata l-a pălmuit. Șeriful vrea să-l aresteze pe Whitey probabil că astăzi, așa că vezi...

Se întrerupse pentru că Hank o răsuci, o

cuprinse cu brațul sănătos și o sărută atât de tare încât simți că amețește.

— Te iubesc, Amanda, spuse el. Te iubesc de atâta timp, încât nici nu-mi amintesc când nu te-am iubit. Te-am așteptat cred, te-am așteptat să

te hotărăşti.

— M-am hotărât, şopti ea. Vreau să părăsesc Kingman-ul împreună cu tine. Vreau să merg cu tine oriunde te vei duce. Vreau să fiu întotdeauna cu tine.

El zâmbi şi o mângâie pe obraz. Braţele ei care îl ţineau strâns îi

provocau durere, dar durerea fizică era incomparabilă cu durerea pe care o simţise el din ziua când o cunoscuse. Când o văzuse pentru prima oară crezuse că ea este femeia destinată lui, dar această femeie se comportase de parcă un

automat din interiorul ei îi dicta ce anume să facă. Acum însă, această femeie în carne și oase venise după el.

— Cum ai reușit să-l faci pe Whitey să-ți spună unde sunt?

— Ținând o pușcă ațintită spre fața lui.

Hank zâmbi.

— Cum ai învățat să conduci mașina?

— Te-am urmărit pe tine.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Cu Taylor cum rămâne?

— I-am sugerat să petreacă mai mult timp împreună cu Reva, iar Reva mi l-a cerut, așa că

i l-am dat ei.

— Chiar aşa, nu? Hank izbucni în râs. Deci tu şi cu Reva ne-aţi împărţit. Cred că trebuie să fiu mulţumit că n-ai dat cu banul.

Ea se îndepărtă puţin de el.

— Dacă începi să râzi de mine, cred că ar fi

mai bine să plecăm.

El o prinse de braţ.

— Ai vorbit serios, Amanda? Ai realizat în sfârşit că mă iubeşti?

Ei nu-i plăcu felul în care el o spusese, dar adevărul era adevăr.

— Da, răspunse ea, am realizat în sfârşit.

El se trase puţin în

spate, o grimasă de durere apărându-i pe față.

— Cred că toată povestea asta cu faptul că vei merge cu mine oriunde este o cerere în căsătorie.

Amanda simți din nou că e cuprinsă de jenă. Nu era momentul

să sărbătorească amândoi acest eveniment cu şampanie şi inele de logodnă? Dar el stătea în faţa ei într-o cămaşă însângerată, cu cearcăne adânci în jurul ochilor, iar ea era murdară şi obosită.

— Cred că da, îi răspunse în cele din

urmă. Privi în jos spre mâinile ei.

— Aşteaptă până le voi povesti nepoţilor despre asta spuse Hank. Nu le va veni să creadă că bunica lor m-a cerut în căsătorie.

Ea se uită strâmb la el.

— Îndrăzneşte să

spui cuiva asta și nu vei mai avea niciodată copii cu mine, cu atât mai mult nepoți. Se răsuci și plecă de lângă el.

El o prinse și o trase spre el cu brațul sănătos.

— Iartă-mă, iubito. Am vrut doar să te necăjesc puțin, așa cum tu ai făcut-o din plin cu

mine.

Nu-ți dai seama prin ce m-ai făcut să trec, știind că ești a mea și totuși trebuind să mă lupt cu tine pentru asta. Muream de fiecare dată când îl priveai pe Driscoll. Am renunțat odată la ideea că îți vei da seama că eu sunt cel

pe care îl iubești și am plecat de lângă tine, dar atunci ai dat buzna la Cartierul general să-mi ceri o slujbă. M-ai făcut să mă simt îngrozitor.

Ea zâmbi, ținându-și capul lipit de cămașa lui udă.

— Îmi pare bine. Pentru că și tu mi-ai dat

viața peste cap.

El o sărută pe frunte și o ține strâns în brațe câteva clipe.

— Cred că ar fi bine să mergem. Brațul meu începe din nou să sângereze și îmi va fi greu să conduc cu o singură mână.

— Dar voi conduce

eu, spuse ea.

El se îndepărtă de ea.

— Tu? rânji. Amanda, realizezi ce înseamnă să conduci mașina asta? Dar s-o oprești? Nu cred că poți nici...

— Dar cine crezi că a condus până aici? întrebă ea furioasă.

— Asta a fost altceva.

Era...

— Ce era? întrebă ea.

— Era ceva necesar.

Zâmbetul lui dispăruse.

— Și acum nu e ceva necesar? Crezi că ești un șofer mai bun cu un braț și cu febră decât sunt eu cu două?

— Cred că da.

Ea se dădu înapoi.

— Bine, e a ta, spuse arătând spre mașină. Rămase în picioare lângă el, în timp ce el se chinuia să o pornească.

Rana se redeschisese și de câteva ori simți că amețește, dar continuă să încerce să o pornească.

Ea merse spre el.

— Te rog, Hank, dă-mi voie să te ajut.

Hank o privi. Știuse întotdeauna că va face tot ce ea îi va cere dacă spunea „te rog”. Știa că e unul din lucrurile cele mai grele pe care le făcuse vreodată, dar o lăsă în cele din urmă să conducă. Constată că

era mai rău decât crezuse. Conducea prea repede, haotic, depășea alte mașini când nu avea vizibilitate. Îi punea mereu întrebări despre cum l-au răpit Whitey și cu Andrei. El bombăni ceva în legătură cu faptul că Andrei n-a vrut să-l împuște, dar un

copac din pădure s-a prăbușit și Andrei s-a speriat atât de tare încât a apăsat din greșeală pe trăgaci. Hank s-a aplecat, dar nu suficient de repede. Andrei a crezut că e mort și l-a târât în baracă pentru a ascunde cadavrul, apoi a plecat. Hank dormise

până la sosirea Amandei.

— Doare rău? întrebă Amanda, privindu-l.

El simțea că leșină de fiecare dată când ea își lua privirea de la drumul din față.

— Nu atât de mult cât ar durea moartea, răspunse el.

Amandei i se păru că

l-a auzit spunând ceva de genul:

— Taylor avea dreptate în ceea ce privește femeile: trebuie ținute încuiate, dar fu sigură că s-a înșelat.

Se opriră de două ori să pună benzină și cumpărară sandvișuri și cafea, apoi porniră din

nou. Nu ajunseră la fermă înainte de asfinţit.

Şi atunci totul se sfârşise.

Când Amanda o luă pe drumul de lângă tabăra culegătorilor văzură că marea lor majoritate plecaseră. Hank arăta palid şi slăbit şi Amanda voi să-l

ducă la un doctor, dar el refuză.

— Vreau să vorbesc mai întâi cu tatăl tău, spuse el și Amanda aprobă din cap. Îl luă de mână și se îndreptă spre casă.

Joe Tesforio îi văzu și veni alergând să le spună ce se întâmplase. Totul

durase doar câteva minute, Whitey Graharn ţinea unul din discursurile lui când apărură două maşini. Într-una se afla şeriful, un ajutor şi judecătorul din district, iar în cealaltă încă patru ajutoare de-ale şerifului.

Judecătorul ceru să se

facă liniște, dar unul din ajutoare arătă cu mâna spre Whitey și spuse că aveau mandat de arestare împotriva lui, așa că l-au ridicat. Ofițerii începură să-și croiască drum prin mulțime. Dar atunci s-a întâmplat ceva. Joe nu știa exact ce, dar cineva

îi spusese după aia că una din băncile pe care stăteau lucrătorii se răsturnase. Zgomotul făcut și strigătele speriate ale oamenilor fură de ajuns ca să isterizeze mulțimea. Unul din ajutoarele șerifului trăsese în aer ca să facă liniște, dar

efectul fu contrar.

Trei minute mai târziu mulţimea se retrase şi pe jos rămaseră întinşi şeriful, judecătorul şi doi lucrători, dintre care unul era un copil de treisprezece ani. Toţi erau morţi. Hank păli şi mai mult, dacă asta era

posibil, la auzul acestor veşti. Amanda îşi mări strânsoarea din jurul mâinii lui.

Merseră împreună în casă şi fără să bată la uşă intrară în bibliotecă. J. Harker stătea la birou, de parcă nu se întâmplase nimic.

— Ai venit să mă

ameninți? întrebă el, privind la Hank care sângera abundent și la Amanda care-l susținea. Te-ai lăudat atâta cu campania ta anti-violență. Guvernatorul va trimite Poliția Federală. Îi vor împușca pe sindicaliștii tăi imediat. Ai pierdut,

Montgomery, ai pierdut.

— Nu realizezi încă, dar tu ești cel care ai pierdut. Nu trebuia decât să-i plătești pe lucrători cu un salariu decent... bani pe care ți-i puteai permite să-i dai... și ai fi prevenit totul. Acum lumea va auzi despre ferma Caulden.

— Vor auzi cum sindicaliștii tăi l-au omorât pe judecător și pe șerif, spuse Harker. Ținutul îți va distruge sindicatul. Judecătorul era o persoană iubită, avea nevastă și copii.

— Ce va auzi lumea va fi despre condițiile inumane care au generat

această revoltă. Și eu voi fi unul din cei care le va spune. Voi povesti în detaliu ce s-a întâmplat aici, ce i-a făcut pe oameni să-și piardă controlul.

— Și eu îl voi ajuta, spuse Amanda.

J. Harker pufni pe nas.

— Tu du-te în camera ta. Voi aduce pe cineva să-l înlocuiască pe Taylor.

— Te-a părăsit şi el? întrebă Amanda încet.

— A fugit cu cățeaua aia de Reva Eiler, bombăni Harker. Dar poate fi înlocuit.

— Acum ai ce ţi-ai

dorit: ai ferma asta numai pentru tine. Nu mai ai o soție al cărei trecut să te deranjeze, nu mai o fiică care să facă tot soiul de trăsnăi de care să te rușinezi în fața oamenilor, nu mai ai un ginere pe care să-l intimidezi. Dar ai mai pierdut ceva: încă nu

realizezi, dar ai pierdut controlul fermei. Lumea întreagă ți-a văzut lăcomia, a văzut că ești în stare să lași oamenii să moară pentru ca tu să faci bani. Și lumea nu te va ierta. Vremea ta s-a terminat și Hank și cu mine vom avea grijă să vezi că e adevărat.

— Ai terminat acum? întrebă J. Harker cu ochii arzând de furie. Atunci poţi pleca. Nu vreau să vă mai văd pe niciunul din voi.

Chiar dacă spusese asta ştia că nu-i adevărat, dar toată viaţa lui se condusese după regulile impuse de

mândria lui și acum era prea bătrân ca să se mai schimbe.

— La revedere, tată, spuse Amanda și se întoarse spre Hank. Ești gata, dragul meu?

Hank dădu din cap și părăsiră biblioteca, dar el o opri în hol.

— Amanda, dacă

înainte nu eram sigur că te iubesc, acum sunt. Vrei să te căsătorești cu mine?

— Da, șopti ea, apoi zâmbi. Iar fiul nostru va fi un rege.

— Ce?

— Când am fost la carnaval cu Taylor o ghicitoare mi-a spus că...

— Eu sângerez de moarte și tu îmi vorbești despre frigidul ăla...

— Nu vorbeam despre Taylor, ci despre fiul nostru care...

El o sărută.

— Hai, să mergem la Cartierul general al sindicaliștilor.

Vreau să întreb

oamenii despre ce s-a întâmplat. Cu cât aflu mai repede, cu atât pot publica mai curând în ziar.

— Vom merge după ce te voi duce la un doctor.

— Ai de gând să conduci în oraş? Cu celelalte maşini în jurul

tău? Cu pietonii care traversează strada?

— Te rog? întrebă ea în șoaptă, plimbându-și degetul pe obrazul lui.

— Da, spuse el. Da.

Sfârșit